

Josip Pečarić
AKADEMIK IVAN ARALICA I THOMPSON

JOSIP PEČARIĆ

**AKADEMIK IVAN ARALICA I
THOMPSON**

ZAGREB, 2020.

© Josip Pečarić, 2020,

KAZALO

UVOD	9

ARALICA I THOMPSON U KNJIZI "AKADEMIK IVAN ARALICA"	10
TUĐMANISTI I ONI DRUGI	10
VELIKI EKSPERIMENT S HRVATIMA	15
IVAN ARALICA, ANĐEOSKA BJELINA PERKOVIĆEVE POEZIJE	29
PISMO THOMPSONU	32
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA	36
GOSPODIN ŠNAJDER JE PROŽIVIO ŽIVOT PROMATRAČA IZ FOTELJE	48
PREDSTAVLJANJA KNJIGE <i>ZLOČINAČKI SUD U HAAGU</i> ...50	
„SVI HRVATI SU USTAŠE“	53
PISMO PROF. DR. SC. SLOBODANU LANGU	73
DOBRO JE NEKAD I PRELISTATI KNJIGU O KOJOJ PIŠEŠ	78
IVAN ARALICA, MARKO PERKOVIĆ THOMPSON GENIJ JE KOJEGA JE OTKRIO DRUGI GENIJ ZDENKO RUNJIĆ	81
ODGOVOR BIVŠEM HRVATSKOM VELEPOSLANIKU DR. MLADENU IBLERU, II-	88
DVA HRVATSKA POGLEDA NA POZDRAV „ZA DOM SPREMNI“	93
KAKO PEČARIĆA NAJURITI IZ HAZU?	98
TUĐMANOV ILI SUPROTNi SMJER?	99
PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?</i>	103
MIROSLAV TUĐMAN, "1991. PROTIV JUGOSLAVIJE – 2014. ŽPROTIV JUGOSLAVENA"	107
JOSIP JOVIĆ, BUDAK, SMOJE, ZIDIĆ.....	112
PISMO HAZU.....	114

ARALICA I THOMPSON U DRUGIM MOJIM KNJIGAMA	124
PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	124
THE JERUZALEM POST ODAO VELIKO PRIZNANJE THOMPSONU ..	124
STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN, ZAGREB, 2020.	130
STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN: THOMPSON JE DOKAZANI I OSVJEDOČENI HRVATSKI NARODNI JUNAK	130
ZAHVALA HRVATSKOJ KNJIŽEVNICI MALKICI DUGEČ I NE SAMO NJOJ	137
MARIO FILIPI, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.	140

FELJTON MR. SC. BLANKE MATKOVIĆ U 'HRVATSKOM TJEDNIKU'	140
AKADEMIK ANDREJ DUJELLA, ZAGREB, 2021.	158
SAMOZATAJNI MATEMATIČAR KOJI JE TEORIJI BROJEVA POKAZAONOVI SMJER	158
INICIJALNI KRUG 'TUĐMAN 100', DRAGOVOLJAC.COM, 2022. ..	162
O PREDSTAVLJANJU KNJIGE 'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFOBIJA	162
'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFOBIJA, ZAGREB, 2022.	171
JOVIĆEVA KNJIGA „ŽIVOT PO PROTOKOLIMA“	171
AKADEMIK PEČARIĆ: 'HRVATSKA VLAST PROVODI MEMORANDUM SANU 2, A ZA VUČIĆA TREBA UVESTI 'DAN ŽALOSTI ZBOG PRAVLJENJA ZEČEVA OD SRBA'’	172
IVKOŠIĆ: ŠTO TO PROTIVNICI MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA U HRVATSKOJ VOLE?	177
MARKO JURIČ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	179
MLADEN PAVKOVIĆ, ZA ČETNIČKE I JUGOSLAVENSKE SIMBOLE NE PREDLAŽU KAZNE. ZAŠTO?	179
DOKAD ĆE HRVATI TRPJETI DA SE GAZE SVE VRIJEDNOSTI DOMOVINSKOGA RATA I OTVORENO PODUPIRE POLITIKU SRPSKOGA SVETA!	182
PRIZNAJTE HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVI!, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	183
HRVATSKI RADIO PROGRAM 3 ZZZ FM -19 RUJAN 2021 GOD.	183
SANJA I TERESA IVA DROBILICE, DRAGOVOLJAC.COM, 2024, .	190
'DROBILIČARI'	190
THOMPSON – NAJZNAČAJNIJI ŽIVUĆI HRVAT, DRAGOVOLJAC.COM, 2024.	200
MIRA VRBANOVIĆ, PREDSTAVLJANJE KNJIGE JOSIPA PEČARIĆA BOJNA ČAVOGLAVE – THOMPSONOFOBIJA	200
JOSIP PEČARIĆ, JOŠ FAH IDIOTA	207
HAJKA NA HAZU / "MOZAK VELIČINE MAKOVIĆ-ZRNA', ZAGREB, 2024.	209
NAVODNA OBRANA 'POVJESNIČARA – UKLANJATELJA'	209
HODOČASNIK / MARKO PERKOVIĆ THOMPSON, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.	218
'THOMPSONOV BIOGRAF'	218
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	221

UVOD

Velikom hrvatskom domoljubu i velikom glazbeniku Marku Perkoviću Thompsonu svo vrijeme je podršku davao veliki hrvatski domoljub i veliki književnik akademik Ivan Aralica.

U mojim knjigama je bilo dovoljno tekstova da poslije veličanstvenih Thompsonovih uspjeha napišem knjige:

J. Pečarić, Prof. dr. sc. don Josip Čorić!, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/josipcoric.pdf>

J. Pečarić, Davorin Karačić, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/karacic.pdf>

J. Pečarić, Marijačić i Thompson u mojim zapisima, dragovoljac.com., 2025.:

<http://www.dragovoljac.com/pecaric/marijacicthompson.pdf>

J. Pečarić, Josip Stjepandić i Thompson, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/stjepandicithompson.pdf>

J. Pečarić, Biskup Vlado Košić i Thompson., dragovoljac.com., 2025.:

<http://www.dragovoljac.com/pecaric/kosicthompson.pdf>

Posebno me raduje da ih ima dovoljno i za ovu knjigu.

Akademik Josip Pečarić

ARALICA I THOMPSON U KNJIZI “AKADEMIK IVAN ARALICA”

TUĐMANISTI I ONI DRUGI

Već sam napisao kako se može držati da je to pismo Vijeću sigurnosti UN-a „proizvod“ Portala HKV-a. Za prvo pismo koje smo potpisali nas trojica akademika (S. Ašperger, J. Pečarić, S. Popović) prilagodili smo jedno reagiranje „Verbuma“ s tog portala, a taj tekst je objavljen i u knjizi: **General pukovnik Mladen Markač** (priredio i uredio Mladen Pavković), Koprivnica, 2011., str. 313-314.

Još prije objave samoga pisma na Portalu HKV-a pokušao sam stupiti u kontakt s „Verbumom“, ali to baš i nije bilo lako. Ipak, na moje veliko zadovoljstvo, „Verbum“ mi se javio, a nedavno sam njegovo pismo i objavio na Portalu HKV-a (18. kolovoza 2011.). I tamo sam konstatirao da je pogriješno pismo pripisivati meni:

I doista, moja je „zasluga“ samo to, kako kaže „triaros“, što sam između mnogih izvrsnih izabrao baš njegov komentar! Komentar sam poslao na niz adresa i tako je nastalo spomenuto pismo Haaškom tribunalu. Čak ni ideja o skupljanju potpisa nije moja, nego prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana. Pismo je i dalje dorađivano (...) Trudili smo se zadržati osnovnu ideju Verbumova reagiranja. Promijenjena je i adresa: logičnije je poslati pismo onima koji su taj „sud“ osnovali. Naravno, ima i negativnih reakcija na sam tekst. Zapravo, zanimljivo je kako ima ljudi koji tako nešto javno i napišu. Možda je dobro to što vjeruju da su pametniji od toliko akademika i biskupa, više od stotinu sveučilišnih nastavnika i oko 450 hrvatskih intelektualaca, ali to je njihov problem, zar ne?(...) Do sada sam vodio niz sličnih akcija. Nikada nismo imali ovoliko potpisa. Recimo samo da je pismo o zabrani Thompsonovih nastupa imalo nešto manje od 400, a ono o granici sa Slovenijom nešto više od 700 potpisa.

Naravno, odmah su uslijedili „primjereni“ komentari. Javljaju se još neki koji misle da su pametniji od toliko profesora, akademika i biskupa i uvjeravaju nas kako se radi o lošoj akciji. Pa sigurno je loša kada se potpisalo i supotpisalo toliko ljudi od kojih su oni pametniji, zar ne? Sugeriraju da radimo upravo ono o čemu sam pisao u raznim tekstovima o samom pismu (naravno, ja sam tražio da to rade supotpisnici – i svi koji to hoće). Najdraži mi je bio onaj dio koji pledira na logiku, jer je pismo potpisalo ili supotpisalo više od dvadeset doktora matematičkih znanosti od kojih su neki doista velika imena u svijetu. Dakle, profesorski poučak bi im bio: Razmislite što bi trebao značiti onaj dio: **zanimljivo je kako ima ljudi koji tako nešto javno i napišu.**

Mnogo je zanimljivija reakcija samog Verbuma. On mi je poslao svoju pjesmu **To je moja Domovina** u kojoj samoj akciji posvećuje strofu:

*Kada naš napaćeni hrvatski narod
ponovno s nadom iščekuje
svoga spasitelja,
a njegovi neumorni borci,
slijednici samozatajnog
Sv. Franje Asiškog,
Miroslav Tuđman
i Josip Pečarić,
s perom u ruci
sa svim umom
i svom izvrsnošću svojom
ispisuju buduću povijest
i zajedno s ostalim
našim uglednicima
akademicima,
književnicima,
istaknutim kulturnim radnicima
i brojnim hrvatskim Domoljubima
vode bespoštednu borbu
za oslobođanje
naših pobjedničkih generala
zatočenih u tamnicama Den Haaga
i to je isto moja domovina.*

Zašto je Verbum izdvojio samo prof. Tuđmana i mene? Kao što je u svome pismu napisao, Verbum posebno cijeni što sam izdvojio njegovo pismo, pa se može pomisliti da sam zato i ja spomenut, a Tuđman zato što sam u svome najnovijem

tekstu na HKV-ovu portalu prvi put napisao da me je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman nagovorio na skupljanje potpisa.

Međutim, da je (samo) to po srijedi, onda ne bi rekao da smo slijednici samozatajnog sv. Franje Asiškog. Očito je da Verbum misli na predsjedničke izbore, a motiviran je najnovijim događanjima na hrvatskoj „desnici“.

Sto se tiče samih predsjedničkih izbora, mislim da je dovoljno dati dio razgovora koji sam u to vrijeme imao na Portalu *Hrvati-Amac* (6. 12. 2009.):

Očito je bilo kako se već mjesecima propagiraju samo oni kandidati koji su Mesićevi „klonovi“. Tako je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman (inače, on je vrhunski svjetski stručnjak informacijskih znanosti) izračunao koliko je tko od predsjedničkih kandidata bio zastupljen u glavnim medijima u jednom mjesecu. On je bio zastupljen od 0,01 do 0,06 posto. Tako imamo situaciju da mnogi ljudi u Hrvatskoj još i ne znaju da je on kandidat, a istaknuo je svoju kandidaturu prvi od svih kandidata – prije više od godinu dana!

Tko je po Vašem mišljenju najbolji predsjednički kandidat?

Miroslav Tuđman!

Kojim ste kriterijima došli do odgovora na prethodno pitanje?

Prije više od godinu dana grupa drugih intelektualaca na čelu s akademikom Aralicom predložila je prof. Tuđmanu da se kandidira za Predsjednika. Pri tome smo se rukovodili kriterijima sv. Franje. O njima je pisao sam Aralica u svom intervjuu *Hrvatskom listu* (28. kolovoza 2008.):

BIRAJMO ONOG KOJI NE ŽELI VLAST:

Ne ću vam sada otkriti o komu je riječ, ali mogu vam staviti neke naznake. To je u prvom redu prvorazredni intelektualac. Njegova je prednost što ovu kvalifikaciju ja ne moram dokazivati, nego se u to može uvjeriti svatko onaj koji pročita knjige koje je dosad napisao i to ne knjige o bilo čemu, nego knjige u kojima se razmišlja o hrvatskoj državi, a mogu reći, i o položaju predsjednika. Taj čovjek ima jednu manu, ali za mene je ta mana prednost. Opće je poznato da sam ja sklon franjevcima, ali se na neki način smatram i učenikom svetoga Franje. Kada je sveti Franjo davao upute svojoj braći kako će birati provincijale i defintore, onda im je, u slobodnoj mojoj interpretaciji, rekao ovo: nemojte birati one koji hlepe za vlašću jer kada im je date, oni će je zloupotrijebiti u osobne svrhe; birajte one koji vlast ne žele, ali kad ih izaberete prihvatit će tu dužnost kao žrtvu za opće dobro.

U svom članku *Zašto Tuđman?* (Portal HKV-a, 26. 8. 2009.), već sam pokazao kako samo Miroslav Tuđman zadovoljava ove kriterije.

Zapravo, da je Hrvatska normalna zemlja neki kandidati ne bi ni pomislili to biti. Mislim prvenstveno na Mesićeve “klonove” (Josipović, Pusić, Kajin, Vidošević).

Hebrang i Primorac se ne bi kandidirali jer su pripadali onoj vlasti koja je uhićivala hrvatske generale i slala ih u Haag.

Primorcu sam osobno i sugerirao, naravno bezuspješno, da bi mnogo više postigao da je izašao iz HDZ-a i podržao onoga iza kojeg su stali hrvatski intelektualci. Od bivšeg ministra znanosti tako nešto bi se i očekivalo.

Slično je Hebrangu sugerirao Aralica (Hrvatski list, 16. srpnja 2009.):

Čini mi se u ovom trenutku da bi Hebrang odigrao doista državničku ulogu ako bi za kandidata predložio Miroslava Tuđmana, što bi imalo dalekosežne posljedice, u kojoj bi se okupila desna politička opcija oko jednog kandidata, a oko HDZ-a okupile bi se sve one snage koje je Sanader svojom staljinističkom politikom izbacio iz stranke.

Inače, Hebrang bi tim činom napravio najbolji potez u životu. Ovako vidimo kako nema podršku ni u svojoj stranci, a zbog predsjedničkih ambicija još više je srozao svoj ugled (izjave o Thompsonu, Hrvatima u BiH i dr.).

(...)

Zapravo, da imamo hrvatsku Hrvatsku imali bi dva kandidata nesumnjive hrvatske orijentacije, a koji se nisu „uprljali“ u procesu detuđmanizacije (tj. u procesu rashvaćivanja Hrvatske). O onima koji su se obogatili zahvaljujući politici ne bi trebalo ni razmišljati.

Moj kandidat bio bi tuđmanist, a jedini koji to s pravom može reći jest prof. Tuđman. Drugi bi bio onaj koji nije tuđmanist, a to bi bio prof. dr. sc. Josip Jurčević.

U spomenutom tekstu pokazao sam kako – po meni – dr. Jurčević ne zadovoljava kriterije sv. Franje, ali to ga nipošto ne isključuje kao mogućeg kandidata. To što su ti kriteriji važni nama, ne znači da moraju biti i njemu i onima koji ga podržavaju.

Da, kandidatura prof. Tuđmana najavljena je više od godinu dana prije izbora. O tome sam govorio i u razgovorima za Portal HKV-a (26. svibnja 2011.) i HRSvijet (1. lipnja 2011.) Nismo imali nikakve šanse jer oni koji među državotvornim Hrvatima imaju novaca i katolička crkva u BiH nisu imali povjerenja u hrvatske akademike i brojne intelektualce koji su nas podupirali, nego su imali Bandića kao svog kandidata. Znamo kako je to završilo. Pitaju li se oni što bi bilo da je umjesto njihova kandidata na završno sučeljavanje došao kandidat hrvatskih akademika? Zapravo, cijela mi se ova priča čini zanimljivom zbog stalnih naših (bezuspješnih) pokušaja da se ostvari jedinstvo državotvornih Hrvata. I kao što sam rekao u oba razgovora, sve se svodi na to da deklarativno svi i jesu za takvo jedinstvo, ali pod jednim malim uvjetom – da on bude vođa. Zato nisam razmišljao slično mom prijatelji Benjaminu Toliću koji u svojoj kolumni (HRSvijet, 17. kolovoza 2011.) kaže:

Sve bi to, kao što rekoh, bilo zabavno da se, u zao čas, nije onako ružno raspao Hrvatski rast (HRAST). Nisam bio oduševljen tim pokretom. Prvo,

politički pokret koji odbija imati vođu doimao me se kao dadaistički projekt. Drugo, nisam mogao shvatiti kako na odbijanju vođe može nastati suvisao politički program. Treće, osnivači su mi u bitnoj stvari djelovali razroko: očijukali su malo sa suverenizmom, malo s integracionizmom. Uza sve to, nadao sam se da će HRAST okupiti sve što doista državotvorno misli i osjeća i vjerovao da će minimalan politički razbor posložiti poslovične hrvatske „rogove u vreći“ – barem tako da jedni drugima ne smetaju, ako već ne pomažu. Ali ništa od toga.

Nakon takva raspada, samo tri-četiri mjeseca prije izbora, ostaje gorka dvojba: Je li HRAST bio politička diverzija ili ljudi koji su ga vodili nisu bili svjesni povijesne važnosti ovih izbora?

Bio sam pozvan u HRAST, ali, poučen iskustvom s predsjedničkih izbora i onime o dva predsjednička kandidata među državotvornim Hrvatima s Hrvati-Amac, nisam vjerovao da može funkcionirati takav spoj dviju grupacija državotvornih Hrvata: tuđmanista i onih koji to nisu.

Već se na predsjedničkim izborima pokazalo da je profesor Tuđman bio za treći entitet, dakle punu ravnopravnost Hrvata, a profesor Jurčević nije.

Bitnu razliku je pokazao i najnoviji slučaj Dajla. Tuđmanisti su vodili akciju oko Izjave hrvatskih katoličkih intelektualaca, kojom su dali potporu svećenstvu i Istri i velikoj većini hrvatskog svećenstva, a kardinala Bozanića (i tri nadbiskupa) podržali su Miklenić (kolumna u Glasu Koncila) i Jurčević (kolumna na Dnevno.hr).

Zbog toga vjerujem da bi se prvo morale unutar sebe povezati te dvije grupacije državotvornih Hrvata. Recimo, možda bi za tuđmaniste opet mogao biti aktualan onaj već predlagani naziv **HDZ dr. Franjo Tuđman**. Tek tada bi prestale sve ove igre oko liderstva, ili bi one bile manje pogubne, jer bi bile unutar političkih istomišljenika. A onda bi se moglo razgovarati i o zajedničkom nastupu.

HRSvijet, 20. kolovoza 2011.

VELIKI EKSPERIMENT S HRVATIMA?¹

1. Uvod

Čini se, da je sve što se događa na Sudu u Haagu, dio jednog velikog eksperimenta, s Hrvatskom i Hrvatima. Ako je to tako, onda je Haški sud, najznačajnija poluga u tom eksperimentu. Eksperiment je vrlo značajan za svjetske moćnike, jer će njegov uspjeh pokazati, da ih nitko ne može zaustaviti, u ostvarenju apsolutne vlasti u svijetu.

U Hrvatskoj je prvi koji je, koliko ja znam, pisao o Domovinskom ratu, u kontekstu borbe svjetskih moćnika za ostvarenje svjetske vlasti, bio Marko Matić. Radi se o tekstu „Sionisti“, *Hrvatsko slovo*, 11. rujna 1998. Iako je u samom tekstu Matić definirao ono što su njegovi „sionisti“ (tako nazovimo one koji misle da su oni „bogovi Zemlje“), a samu je definiciju „sionista“ g. Matić dao u sklopu rečenice u kojoj spominje i „svjetsku trilateralnu vladu (SAD, Japan i Europa)“, zbog čega su, i on i *Hrvatsko slovo*, bili su napadnuti, kao navodni, antisemiti. Ta je hajka je dovela i do smjene karizmatičnoga, glavnog urednika, Dubravka Horvatića.²

Nepunih pet godina kasnije, Josip Jović je napisao knjigu „Život po protokolima“, u kojoj zapravo opisuje naš život u vremenu od dolaska na vlast „trećejanuarske“ vlasti, koja je dragocjeno svjedočanstvo eksperimenta nad našim narodom, o kome govorim.³

Konačno, niz izvanrednih članaka i knjiga o ovom pitanju, napisao je i admiral Davor Domazet-Lošo. Naravno, i drugi autori su pisali na ovu temu, i dali o tome izvrsne raščlambe. Spomenut ću samo Emila Čića i prof. dr. sc. Zdravka Tomca.

2. Osnova eksperimenta

Svaka borba za prevlast je neka vrsta rata. A poznato je, da je najbolje djelo o umijeću ratovanja, napisao kineski filozof Sun Tzu.⁴ Osnova eksperimenta svjetskih moćnika je njegova tvrdnja:

---

¹ Osmi stručni skup o temi Haški sud – „Zajednički zločinački pothvat“ – Što je to?, **Zagreb, 4. prosinca 2009.**

² Reagirao sam tekstem: Fenomen članka Sionisti, *Hrvatsko slovo*, 25. rujna 1998. (vidjeti također: Testimonia Croatica, časopis hrvatskih sjećanja, svjedočenja i dokumenata Godište I., Broj 2., Matica Hrvatska Split, 1998., str. 171-174.), dokazujući koliko su besmislene optužbe za antisemitizam.

³ Knjigu sam imao čast predstaviti u Mostaru (prvo njeno predstavljanje) i u Zagrebu.

⁴ *Umijeće ratovanja* je djelo koje je, prije dobrih dvije tisuće godina, sastavio tajanstveni kineski ratnik-filozof, Sun Tzu. To je u svijetu još i danas najprestižnija i najutjecajnija knjiga o strategiji.

Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja, bez borbe na bojnem polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu.

... Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje . ...Poništavajte sve vrjednute. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate.

Dakle, toj zemlji koja se, ili uz pomoć svjetskih moćnika ili sama, dovede do vrhunca u svojoj povijesti, tj. ostvari trenutke svog najvećeg ponosa i dostojanstva, uz pomoć „najodvratnijih ljudi“, sve to treba i uzeti.

A idealna zemlja za ovaj eksperiment, bila je, upravo, Hrvatska.

A zašto?

Pa, Bog je Hrvatima, kako kaže priča, dao dio zemlje koji je za sebe sačuvao, ali ih je upozorio i da će biti okruženi narodima, s kojima bi jedino on znao izaći na kraj.

Hrvati su se kroz cijelu svoju povijest pokazali kao sjajni ratnici. Ali su se nametnuli i svojom stoljetnom težnjom i borbom za slobodom, ali u isto vrijeme – kako kaže Matoš – imali su i imaju više izdajica, nego svi ostali europski narodi zajedno – imaju više „najodvratnijih ljudi“, od svih europskih naroda zajedno.

Povijesne okolnosti su za to itekako pogodovala. Najprije pad Berlinskog zida, a onda urušavanje višenacionalnih država.

Ipak je, među Hrvatima, postojao čovjek koji je bio u stanju ostvariti tu njihovu težnju za slobodom – dr. Franjo Tuđman, Otac hrvatske države.⁵

Hrvatska je bila u Jugoslaviji, dakle u zemlji, čiji je hegemon, i pouzdana poslušnica svjetskih moćnika, bila upravo Srbija. A spremni su i dan- danas, kao i uvijek dosad, za ostvarenje ciljeva svjetskih moćnika, žrtvovati čak i dobar dio svoga naroda. Poznato je u povijesti, da Srbi nisu nikada dobili niti jedan rat, koji su sami vodili.

Gubitnici u ratu, a uz pomoć svjetskih moćnika, uvijek su bili pobjednici u miru.

No, nisu svi Srbi bili zadovoljni takvom ulogom svoga naroda, u velikom eksperimentu s Hrvatima.

---

⁵ To je najbolje opisao jedan drugi hrvatski velikan, Bruno Bušić. Jednom je vani, kada se polemiziralo o mogućnosti ostvarenja slobodne Hrvatske, jedan naš emigrant tvrdio kako „...taj Tuđman govori isto što i svi ostali“, a Bruno Bušić mu je odgovorio: „Upamtite jednu stvar, Tuđman govori to što govori, ali dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde, taj će napraviti Hrvatsku.“

Srpski akademik Vaso Čubrilović⁶ upozorio je Slobodana Miloševića: „Ratuj s kim god hoćeš, samo nemoj s Hrvatima, jer ćeš taj rat izgubiti!“

Slično je Miloševića, izgleda, upozoravao i Milovan Đilas.

Ali svjetski moćnici, u prvom dijelu svog eksperimenta, nisu mogli ništa izgubiti.

Ako Srbi pobjede, po prvi put u ratu – odgovara im, a ako ne – eksperiment ide dalje!

3. Niz apsurd

Sama ideja, da se može neki narod, koji pobjedi u pravednom oslobodilačkom ratu, dovesti u stanje, u kojemu, bez problema, biraju na izvorima "najodvratnije ljude", i da se stide svojih najveličanstvenijih trenutaka u povijesti, i onih koji su najzaslužniji za te trenutke, čini se apsurdna. Ali veličina njihovog eksperimenta je upravo u tome. Pritom se, i sama realizacija eksperimenta, sastojala od cijelog niza sličnih apsurd. Ovdje ćemo spomenuti samo tri.

3.1. Embargo na uvoz oružja

Hrvatska je prvo, zahvaljujući radu "najodvratnijih ljudi", razoružana. Međutim, svjetskim moćnicima nije bilo ni to dovoljno, pa je UN donio

---

⁶ Iz srpske Wikipedije: Dr. Vaso Čubrilović (14. januar 1897, Bosanska Gradiška – 11. jun 1990., Beograd) je bio srpski akademik i istoričar. Za vreme gimnazijskih dana je postao član organizacije Mlada Bosna. Bio je učesnik u atentatu na prestolonaslednika Franca Ferdinanda 28. juna 1914. godine u Sarajevu. Zbog njegove maloletnosti, sud ga je poštdeo smrtne kazne i osudio na 16 godina teške tamnice, koju je izdržavao u Sarajevu. Posle raspada Austro-Ugarske Monarhije, krajem 1918. oslobođen je i odlazi u Srbiju. Po završetku rata, diplomirao, a kasnije i doktorirao istoriju na Beogradskom univerzitetu. Do početka Drugog svetskog rata radio je kao profesor na Filozofskom fakultetu u Beogradu od 1930. godine. Na tom mestu, sa kraćim prekidima za vreme rata, ostao je punih 40 godina. 7. marta 1937. objavio je svoje delo 'Isterivanje Albanaca'. Po izbijanju rata i okupaciji Jugoslavije, počeo je da propoveda antinemačku propagandu, odbio da prihvati mesto na Beogradskom univerzitetu za vreme okupacije, pa je zato uhapšen i odveden na Banjicu. Pušten je krajem 1943. godine i ostao je u Beogradu. Po formiranju prve privremene vlade DFJ, kao ugledni naučnik, zauzeo je mesto ministra poljoprivrede (1945.). Prestao je biti član Zemljoradničke stranke i prihvatio je liniju NKOJ-a i postao član KP Jugoslavije krajem 1945. godine. Po oslobođenju Beograda, Vaso Čubrilović je postao dekan Filozofskog fakulteta. Takođe je bio i član Komisije za obnovu Univerziteta i komesar za Filozofski fakultet. Po formiranju Vlade FNRJ, Vaso Čubrilović je bio ministar poljoprivrede (1945.-1946.) i ministar šumarstva (1946.-1950.) Osnivač je Balkanološkog instituta u Beogradu 1970. i bio je redovni profesor na katedri Istorije Jugoslavije, zajedno sa njenim osnivačem dr. Jovanom Marjanovićem. Dobitnik je Oktobarske nagrade i Sedmojulske nagrade.

čuvenu Rezoluciju o embargu na uvoz oružja, svim zaraćenim stranama. Zar nije apsurd, u ratu protiv jedne od najopremljenijih vojski na kontinentu, razoružanom narodu, uvesti embargo na uvoz oružja – što samo po sebi predstavlja, svojevrsno ukidanje prava, tom istom narodu na samoobranu. Pa svakoj budali je jasno, da u takvoj situaciji, oružje treba samo ona strana, koja ga nema, zar ne?

S jedne strane, svjetski moćnici time pokazuju kako ne vjeruju da Srbi mogu, i protiv razoružanih Hrvata, ostvariti pobjedu u zadanih petnaestak dana, a s druge strane, mnogi Srbi ne sumnjaju u konačnu pobjedu, pa je njihova potpora agresiji još veća.

A Čubrilovićev zahtjev, lakše im je bilo zaboraviti, zar ne?

Rezultat znamo! Pobjeda Hrvata je time još veličanstvenija, a konačni pad svjetskih moćnika, bit će još drastičniji.

3.2. Vukovar

Kada je pao Vukovar, jedan poznanik iz Srbije me je nazvao telefonom, da bi se narugao mojoj, tj. našoj boli. Rekao sam mu:

Da smo mi imali i polovinu vašeg oružja, sada bismo mi bili u Zemunu, a vi na bugarskoj granici. Ali, koliko smo mi Hrvati naivni, rekli bismo vam:

„Pa gdje ste pobjegli toliko daleko? Naše je samo do Zemuna!“

Zapravo, o apsurdima oko Vukovara, pisao sam još 1996.⁷ Naime, crnogorski nezavisni tjednik Monitor, povezao je Vukovar i Galipolje, gdje se vodila, jedna od najkrvavijih bitaka, tijekom Prvoga svjetskog rata. Na Galipolju su Britanci žrtvovati Australce i Novozelance. Gubitci među njima bili su ogromni – naravno, ne i među Britancima. No, Vukovar je srpsko Galipolje, jer su Srbi imali daleko više žrtava od branitelja, iako je, kako piše crnogorski tjednik, „za vrijeme borbi JNA, zajedno sa srpskim paravojnim formacijama, koncentrirala oko grada snage jačine 30 000 do 50 000 ljudi, dok je branitelja Vukovara bilo između 1 500 i 1 800 ljudi. Prednost srpske strane, u tenkovima i topovima, bila je upravo nevjerovatna, 100 : 1.“

Tzv. POBJEDA, uz ovakav odnos snaga – čude se u Monitoru – uvrštena je u program proučavanja, unutar tzv. jugoslavenskog školskog sustava, i smatra se „SVETLIM PRIMEROM.“

A Monitor piše i o Ovčari i svemu što je uslijedilo nakon „svetle“ pobjede.

Smatrao sam to čuđenje u Monitoru neopravdanim, pa sam napisao:

---

⁷ Vukovar i Galipolje, Dom i Svijet, informativni tjedni prilog za iseljenike, br. 111, Večernji list (inozemno izdanje), 3. lipnja 1996.

Naravno, onaj tko malo bolje poznaje srpsku povijest, znat će, da je veličanje takve pobjede kod Srba, nešto najnormalnije. Iz jednostavnog razloga što to i jest pobjeda. A Srbi nemaju pobjeda u ratovima (a da su ih vodili sami), kojima se mogu dičiti. Još krajem prošlog stoljeća zaratili su s Bugarima, i za nekoliko dana bili poraženi. Dali su povoda i za Prvi svjetski rat. I tu su imali na početku rata nekoliko „pobjeda“, kojima se, naravno, ponose, na isti način kao i s Vukovarom. Naime, tada su Hrvati, koji su bili u austrougarskoj vojsci, bacali oružje, i s podignutim rukama išli se predati svojoj „braći“, a „braća“ su ih, nakon predaje, poubijala. Na isti način, na koji se Monitor čudi slavljenju „pobjede“ u Vukovaru, Srbima se čudio, za slavljenje ovih pobjeda iz I. svjetskog rata, i sam Krleža.

Pa čime se, onda, oni mogu pohvaliti?

U Vukovaru se, ona šačica ljudi, branila i odolijevala tolikoj sili, puna TRI mjeseca, a u ovim „pobjedama“ tijekom Prvog svjetskog rata, ubijani su ljudi s rukama – dignutim uvis!⁸ Naravno, vidjeli smo i kako izgleda kada

⁸ U tekstu je komentirano i ponašanje Australaca, i uopće svjetskih moćnika.

A ima još jedna stvar. Danas se parafriziraju Miloševićeve riječi i kao 'Srbi ne znaju da rade, ali znaju da beže'. Zaista, vukovarska epopeja hrvatskih ratnika, doprinijela je, da četiri godine kasnije, vidimo kako cijela srpska vojska, iz tzv. Krajine, bježi zajedno s narodom. Ipak tu se radi samo o 'Krajini', dok je u I. svjetskom ratu bježala cijela- cjelcata srpska vojska, preko Albanije u Grčku. Istina, cijeli narod nisu tada mogli povesti sa sobom, jer ne bi uspjeli pobjeći. Visoke i surove su albanske planine.

A ovdje u Australiji 25. travnja, svake je godine Dan sjećanja na galipoljske žrtve. Mimohodi su vojnika na ulicama australskih gradova. Očekujem... i „Srbe pobjednike“, iz tog I. svjetskog rata: Prošle godine je cijeli svijet vidio njihov kukavičluk, a oni će opet marširati. Naučili ljudi 'pobeđivati'. Kao u Vukovaru, a naročito...ako imaju sve a protivnik ništa. Ili kao u Kninu, kada su snage izjednačene! Vjerojatno je, i stvarno tako mislim, Australcima neugodno što će i oni biti tamo. Ali varam se. U povorci su i četnici. Nose transparente s imenima Draže Mihailovića i Ravne Gore. U prvi sa tren pomislio: Zar je moguće da idu četnici, da idu i oni, koji su poslije „sjajne pobjede“ u Vukovaru, a kojoj se ruga i Monitor, pjevali ulicama razrušenog Vukovara:

„Slobodane, šalji nam salate,

Biće mesa, klačemo Hrvate“.

I to prenijele televizije širom svijeta! Zar je moguće da Australci na taj način skrnave svoje mrtve iz Galipolja? Jest. Još doznajem da su Hrvati grada Melbournea prosvjedovali sa 17, 000 potpisa, ali, vjerovali ili ne, bez uspjeha!

Jedino mi, racionalno objašnjenje, koje mi pada na pamet jest, da možda Australci misle da su Britanci u II. svjetskom ratu izigrali i Srbe na sličan način, kao i njih na Galipolju, pa su s njima, zbog toga, i solidarni.

Naime, britanske tajne službe su organizirale puč i velike demonstracije u Beogradu 27. ožujka 1941.

Hrvati imaju polovicu srpskog naoružanja! Sjećam se kako sam kolegama u Australiji komentirao hrvatske pobjede:

...Sjećate li se kako je srpska vojska trebala tri mjeseca osvajati, praktično razoružani hrvatski grad Vukovar, kojeg je branila šačica branitelja. Iz dana u dan dobivali ste vijesti o tim napadima. A vidite sada, kako izgleda,

---

Rezultat je bio opet jedan rat koji je vodila sama srpska vojska (jer svaka Jugoslavija je Srboslavija), i opet je rat izgubljen za nekoliko dana. A njihov kralj se našao u Engleskoj. I dok Nedić surađuje s Nijemcima, dotle kraljev general Draža surađuje i s jednim i drugima (knjiga dokumenata suradnje četnika s Nijemcima beogradskog profesora Marjanovića, može se naći i ovdje u Australiji). Čeka, po starom srpskom običaju, pobjednika, kojem bi se na kraju priključio. A usput vrše velika zvjerstva. Ali Draža se nije uspio uključiti u pobjednički tabor. Nisu ga htjeli saveznici. Ne zbog zvjerstava koja su četnici počinili nad Hrvatima (i katolicima i muslimanima), već iz jednog sasvim drugog, i veoma praktičnog razloga. Saveznicima su trebale snage koje će se boriti s njima protiv njihovih neprijatelja. Jasno je da su oni dobro znali da od Srba to nisu mogli očekivati.

Da su njima dali oružje, tada ne tako moćno, kao u vrijeme vukovarske bitke, pa što bi takvi vojnici (ako ih tako smijemo i nazvati), tada mogli nekome napraviti. Samo bi još više „ratovali“ protiv nemoćnih, žena i djece. A Njemačka je sredinom rata još uvijek bila moćna, pa su Saveznicima trebali stvarni saveznici. A na tom prostoru su postojale, zaista, samo dvije vojske koje su to mogle. Obje hrvatske: ustaše i dalmatinski partizani. Europa dobro zna i pamti hrvatske ratnike. Pa nisu oni iz čista mira donijeli odluku o embargu na uvoz oružja, ustvari, na naoružavanje Hrvata. Izgleda da i oni znaju malo hrvatske povijesti. Znaju da su Turci bili u Budimpešti, ali ne i u Zagrebu. Znaju Hrvate i iz Tridesetogodišnjeg rata. Znaju i što je Napoleon mislio o hrvatskim ratnicima. I zato je saveznička odluka da oružjem pomognu partizane, koje u svojim dokumentima i nazivaju hrvatskom vojskom (a ne srpsku vojsku, tj. četnike), bila izuzetno racionalna odluka. A srpski interes je bio zaštićen jer je Tito, nakon što je, opet veoma brzo, porazio četnike, njih sve primio u partizane. To je i bio početak pretvaranja partizana, iz hrvatske vojske, u ono što je postala JNA, 1991. godine. Naravno, mala je vjerojatnost da su zato četnici marširali ulicama australskih gradova obilježavajući 'Anzac Day'. Vjerojatnije je da Australci i danas, kao i u Galipolju, slijede britansku politiku; politiku koja je u ovom ratu, kao nikad u povijesti, pokazala svijetu svoje pravo lice.

Sjećam se da sam upravo u Melbourneu, o toj politici, o tzv. novom svjetskom poretku, govorio na hrvatskom radiju. Naime, govoreći o njihovoj podršci takvim zločincima, kakvima su se Srbi pokazali cijelom svijetu, u ovom ratu, rekao sam:

...Kao da kažu: Pa to su, pobogu, učinili naši prijatelji. Pa kako netko može i pomisliti da ih treba kazniti!

Takav bi, izgleda, trebao biti taj NOVI SVJETSKI POREDAK. Njihovi prijatelji mogu činiti i vršiti genocid, a oni drugi se ne smiju ni braniti. Pitam se samo što je NOVO, u tom „novom svjetskom poretku“. Marširanje četnika australskim gradovima nam pokazuje da oni nisu odustali od takvog shvaćanja novog svjetskog poretka. Nisu oni bez razloga spriječili kažnjavanje Srbije za učinjeni genocid. Još su ih nagradili. Ali krila su im dobro podrezana. Hrvatska je, i te kako, doprinijela tom podrezivanju.

kada Hrvati napadaju. Prva vijest koju dobijete o napadu na neki grad jest: Hrvatska vojska osvojila je taj i taj grad!⁹

3.3. Navodna podjela BiH

Sigurno jedan od najvećih apsurdna jest i priča o tzv. podjeli BiH. Svjetski moćnici su u ostvarenju te priče oduzimanja Hrvatima oreolu „žrtve“, organizirali rat između Hrvata i muslimana. Za prikrivanje svoje upletenosti, poslužila im je apsurdna priča o podjeli BiH, od strane Tuđmana i Miloševića. Apsurdna tim više, što je njima, itekako bilo poznato ono, na što stalno upozorava predsjednički kandidat, prof. dr. sc. Miroslav Tuđman. To je sporazum o načelima ustavnog uređenja BiH, koji su potpisale u ožujku 1992., sve tri strane, kao uvjet za međunarodno priznanje BiH. U tom sporazumu, poznatom kao Cutilleirov plan, stoji:

„BiH će biti država ustrojena od triju sastavnih jedinica, temeljenih na nacionalnim načelima ...“

Poznato je, kako su „najodvratniji ljudi“, organizirali napade na dr. Tuđmana (koji je želio da se dogovoreno i ostvari), kroz priču o navodnoj podjeli BiH, između Hrvatske i Srbije.

Poznata je i uloga lorda Ashdowna, kao i priča o famoznoj „Tuđmanovoj salveti“, koju je razobličio u svojoj knjizi, upravo, Miroslav Tuđman.¹⁰ O tome piše i akademik Aralica u svojoj najnovijoj knjizi „Život nastanjen sjenama“.¹¹

---

⁹ Tada mi je jedan australski kolega dao i najveću pohvalu. Komentirao je: „Doista, ova Hrvatska vojska brza je, kao Pečarić u matematici!“

Zanimljivo je, kako se u priču kasnije, upleo i Zemun. Znamo, što su nazočni na splitskoj rivi odgovorili predsjedniku, kada ih je, poslije Oluje, upitao što im još treba obećati. Tada se u Beogradu pričalo, da su nazočni vikali „Zemun, Zemun,...“, a ne „Vukovar, Vukovar“. I što se dogodilo?

Zabilježen je veliki pad cijena nekretnina u Zemunu!

¹⁰ M. Tuđman, Priča o Paddyju Ashdownu i Tuđmanovoj salveti (Zagreb, 2003.),

¹¹ U intervjuu s Aralicom (Hrvatski list, 26. studenog 2009.) spominje se i taj dio iz knjige: Poglavlje o Ashdownu i famoznoj Tuđmanovoj salveti toliko ironizirate da situaciju dovodite gotovo do praga apsurdna. Uz ironiju, kada govorite o Ashdownu, unosite i jedan zanimljiv element, kao što su narodne kletve, s posebnom opservacijom o njima.

Zbivanja se osamostale, od kada se stavljaju u hambar našega sjećanja vremena, i vremena kada su nastala. U slučaju ove, ja bih rekao Ashdownove salvete mi to svi manje-više znamo, ali smo zaboravili da se to dogodilo, upravo kada je počela Oluja. A to nije nikakva slučajnost. Kada se njegova izjava o salveti stavi u kontekst u kojem ona nastaje, dakle, dok traje Oluja, onda ne možete, a da ne vidite svu njezinu žalost i bijedu, i, naravno, posao jednog profesionalnog obavještajca. Kada sam to pročitao, u meni se otvorila „literarna slika“, kao kod slikara dok slika sliku, i onda sam to poglavlje ispisao na način, na koji sam ga i napisao.

Iz samog intervjua izdvojen je sljedeći dio o britanskom lordu:

Zapravo, cijela ta konstrukcija je jedan veliki apsurd. Tako sam ju i opisao u trenutku kada se pojavila, bolje reći, kada su „najodvratniji ljudi“ počeli s njom svoju igru. Pretpostavljam da je već dobro poznata moja „Priča o dobrom čoveku Slobi“. Priča je nastala 1995. godine i govori o tome kako sam reagirao na nečiju tvrdnju kako su u Karađorđevu Tuđman i Milošević dijelili Bosnu¹²:

...Dakle i Vi tvrdite da je Milošević dobar čovjek. Naime, Vi vjerojatno susret u Karađorđevu zamišljate ovako:

Kao Milošević dođe Tuđmanu i kaže: „Znaš Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teških topova, toliko i toliko...

A vi Hrvati imate tisuću kalašnjikova, isto toliko lovačkih puštica i dva topa. Ali, Franjo, ja sam, bre, dobar čovek! Evo ruke! Pola Bosne meni – pola tebi.“¹³

Kada sam to uradio prošle godine u Adelaideu, poslije nekoliko dana, moja domaćica, rođena Hrvatica, ispričala mi je kako se susrela s jednim našim čovjekom, koji je zbog Karađorđeva, napadao Tuđmana.

Ona će njemu:

„Znaš, tu je sada onaj profesor koji stanuje kod mene, a on bi rekao da tvrdiš kako je Milošević dobar čovjek.“

Možete zamisliti koliki je to šok izazvalo kod njega! Začudio sam se i ja, jer ona nije bila u tom našem društvu, kada se raspravljalo o politici.

„Točno, ali ja sam slušala sa strane, malo razmislila i rekla sama sebi: Čovjek ima pravo!“

„Ogorčen izjavama britanskog političara Paddyja Ashdowna koji je, nakon tri mjeseca od eventualnog događaja, na konferenciji za novinare, u vrijeme Oluje, iznio tezu o tome da je Tuđman na salveti podijelio Bosnu i Hercegovinu, što je izazvalo polemike – kako u europskoj međunarodnoj zajednici, tako i u Hrvatskoj, te dovelo do niza optužaba na račun prvoga hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana. Aralica se, kako bi kazao što misli o tome britanskome lordu i njegovim tvrdnjama, poslužio hrvatskim narodnim pjesmama, u kojima se koriste kletve, pa u knjizi kaže:

...Rekli smo da nećemo, ali kad bismo ga kleli, opravdano, onda bismo mu ovakvu narodnu poeziju recitali:

Bog mu dušu s paklom sastavio!

I duša mu raja ne vidjela!

Zemljica mu kosti izmetala!

Kroz kosti mu trava pronicala!.....

(Tko nas rastavi, Mihovil Pavlinović: Hrvatske narodne pjesme)

¹² Tekst koji je u rujnu 1996. poslan Hrvatskom slovu. Nije tiskan.

¹³ Priču „Dobar čovjek – Sloba“, nisam uspio tiskati u Hrvatskoj do 2000. godine, kada je reakcija i u Hrvatskoj, bila slična onoj u Australiji. Tada je tiskana u – Hrvatskom slovu! Inače je prvi put tiskana u Spremnosti 1999.

Hrvatica je malo razmislila i shvatila ono, što mnogim našim političarima, ni danas nije jasno.

Spomenut ću da je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, opet jedini, koji je u svojim javnim nastupima koristio i ovu moju priču. Zanimljivo, ali ne i slučajno!

4. Sud u Haagu kao glavna poluga u eksperimentu

Ali i sâm Sud u Haagu, nastao je u svjetlu mnogih apsurdâ.

Osnovan je na zahtjev i želju Hrvatske, da se po međunarodnom pravu sudi ratnim zločincima. Međutim, UN ga osniva, s apsurdnim statutom, u kome se ni ne spominje glavni zločin – zločin protiv mira, tj. zločin agresije!

Tim činom omogućeno je da sud postane ono što i jest – teatar apsurdâ. Za hrvatski narod je, zbog svog učinka, to i zločinački sud, a na našim skupovima, predôčen je još čitav niz apsurdâ, tog istog suda.

Zato ću ih ovdje spomenuti samo nekoliko:

- od ųrtve se pravi zločinac, a od zločinca ųrtva
- ne sudi se agresorima zbog agresije, ali zato u svim optuųnicama protiv hrvatskih branitelja, postoji optuųba za izmišljenu agresiju
- mimo međunarodnog prava, po kome su ratni zločinci oni koji su agresori, sada su i branitelji, ratni zločinci. Najodvratniji ljudi u Hrvatskoj, pokreću pravi linč protiv predsjednika Vrhovnog suda dr. Milana Vukovića, koji zbog toga upozorava na međunarodno pravo, a Mesić i o tome govori neistine u Haagu.
- sudi se čovjeku koji je spriječio najveći zločin. Naime, da general Gotovina nije spriječio Srbe u osvajanju Bihaća, tamo bi se dogodio pokolj, veći i od onog u Srebrenici. Čak su i Amerikanci bili zgroųeni ųeljom njihovih europskih saveznika, da se taj zločin dogodi, tj. činjenicom da im je bio poųeljan, jer bi poslije njega, mogli, bez problema, proglasiti Srbe pobjednicima u ratu.
- Mesić, glavni svjedok izmišljene agresije na BiH, zahvaljujući tom laųnom svjedočenju, postaje predsjednik Hrvatske
- Račanova vlada predaje Sudu u Haagu pravo na suđenje hrvatskim braniteljima
- obrana domovine postaje zločinački pothvat, a oni koji su obranili svoju domovinu – zločinačka organizacija
- unatoč odluci samoga Suda da se od Hrvatske ne moųe traųiti na stotine tajnih dokumenata, Mesić ih šalje – mimo zakona – i mnogo, mnogo više od onoga, što je i sam Haaški sud traųio.

Potvrđeno je kasnije, kako je bilo i falsificiranih dokumenata, ali Sanaderova vlada tada priskače u pomoć, predsjedniku krivokletniku, i potvrđuje autentičnost, očito, lažnih dokumenata.

I unatoč nizu lažnih dokaza, konstruiranih u Sudu, što je i razotkriveno, i dalje se sudi hrvatskim generalima u Haagu. U Hrvatskoj „najodvratniji ljudi“ jedva čekaju presude, da bi po njima, mogli pisati – lažnu povijest.

Ovih dani svjedoci smo još jednog apsurdna, priče o tzv. topničkim dnevnicima. Poznato je, kako je u granatiranju Knina, poginuo samo jedan srpski civil, pa je apsurd nad apsurdima, ustrajati u procesu protiv hrvatskih generala, na osnovi i „autentičnosti“ topničkih dnevnika, koji ni ne postoje.

Pa svakoj je budali jasno, kako je sama činjenica, da je poginuo samo jedan srpski civil, pravi dokaz da je Hrvatska vojska, gađala samo vojne ciljeve. Jedini logičan razlog u ustrajanju na tim dnevnicima rasističke je naravi. Jer, za njih je jedan poginuli srpski civil mnogo vrijedniji od tisuća poginulih Hrvata u mnogobrojnim granatiranim hrvatskim gradovima. Čak i u Vukovaru, gradu sravnjenim sa zemljom.¹⁴

Naravno, mnogim je stručnjacima, koji su radili u tom i takvom sudu, postalo jasno o kakvom se sudu radi, pa su ga napuštali. Jasno im je postalo, da će rad u takvom zločinačkom i političkom sudu biti samo tamna mrlja u njihovim životopisima, pa su zbog same struke, žrtvovali sjajne karijere u takvim, bogato nagrađenim projektima svjetskih moćnika, kakav je i ovaj veliki eksperiment s Hrvatima, o kome govorimo u ovom tekstu.

5. Jesu li Thompson i Miroslav Tuđman jedina prepreka završetku velikog eksperimenta s Hrvatima?

Ostvarenje projekta, po kome je agresija dobrodošla, a obrana malih naroda zločin, još je jedna prednost kreatora novoga svjetskog poretka, koju donosi veliki eksperiment, a izravna je zasluga Suda u Haagu.

---

¹⁴ U svezi s ovim apsurdom, nastala je i kolumna koju je Aralica u svojoj knjizi posvetio nekadašnjem mirovnom posredniku Europske unije u bivšoj Jugoslaviji, Nilsu Danielu Carlu Bildtu. I o tome je bilo riječi u spomenutom intervjuu u Hrvatskom listu:

... Na dan Oluje Carl Bildt je izrekao ono što nas i danas tuče po glavi. Prvi je kazao da je Knin pretjerano granatiran i da treba predsjednika Tuđmana i sve ostale proglasiti zločincima i dovesti na Haški sud.

Za Bildta u svom romanu još kažete da je neobrazovan, pijanac i da se na važnim političkim pozicijama nalazi zahvaljujući svom bogatom podrijetlu.

Ni te podatke nisam izmislio. Sve te podatke sam pročitao u novinama i zauzeo stav o tome.

Nažalost, imam rijetku prigodu ponešto i napisati za hrvatske novine, ali i mogućnost da se to isto u hrvatskim novinama i objavi.

Evo moga pisma, napisanog nakon objave jednoga „mog“ teksta:

Poštovani glavni uredniče *Slobodne Dalmacije*!

Zamoljen sam, da za Vaš list, napišem komentar o prošlotjednim događanjima, pa sam to i učinio. Rečeno mi je da napišem dvadesetak redaka. Međutim, u *Slobodnoj Dalmaciji* od 21. studenog 2009. godine, objavili ste samo prvih osam redaka moga poslanog teksta.

Šaljem vam, još jedanput, moj tekst. Podcrtano je ono što ste skratili.

Lech Kaczynski: Poljska ne da križeve

JOSIP PEČARIĆ, akademik – Zagreb:

Od prošlotjednih događaja u svijetu, pažnju mi je privukla reakcija poljskog predsjednika Lecha Kaczynskog, na odluku Europskog suda za ljudska prava, prema kojoj se moraju ukloniti križevi iz škola u Italiji.

„Neka nitko ne računa da bi se u Poljskoj takav nalog mogao prihvatiti“ – rekao je on.

„Drugdje je to moguće, ali u ovoj zemlji nikad“.

Svijet je povezan, a događaji u jednoj zemlji, zrcale se i drugdje. U Poljskoj, kao i u Hrvatskoj, ima 90 posto katolika. Predsjednik Kaczynski tako je zorno pokazao kako tu svaka sličnost i prestaje. Zašto?

Francuski biskup **Michel Dubost** rekao je u Lourdesu da se divi Hrvatima, jer još njeguju vrjednote koje Europa gubi, iako bez njih ne može.

Prva je Sloboda

Oni koji su protiv nje u Europi, žele je „ubiti“ i u nama, što je zadaća Haškog suda i njegovih hrvatskih poslušnika.

Drugo su kršćanski korijeni Hrvata

Tim istim smetaju i kršćanski korijeni Europe, o čemu svjedoči i ovaj europsko-poljski prijem. Zato je Papa, nedavno u Vatikanu, upozorio i predsjednika RH, na potrebu očuvanja katoličke tradicije u Hrvata (očito vezano uz Mesićev poziv na uklanjanje križeva iz javnih institucija). Još je značajnija poruka, koju je Papa odaslao preko Marka Perkovića Thompsona, koji pjeva o ljubavi prema obitelji, domovini i Bogu. Zato ti isti i priječe Thompsonu ulazak u nju, ali ga i zato, dan prije Mesića, Papa prima u privatnu audijenciju.

Na kraju „kreativnog čitanja“, te vanjskopoliitičke vijesti, koja se tiče i nas, Thompson je dolaskom u dvoranu Lisinski, na skup potpore prof.

Miroslavu Tuđmanu, pokazao koja je to politika. Uostalom, Tuđman je i jedini, od svih predsjedničkih kandidata, potpisao „Pismo potpore hrvatskih intelektualaca Thompsonu“. Mediji u Hrvatskoj, gotovo svi odreda, ignorirali su ili iskrivljavali njegov posjet Papi, i njegovu nazočnost skupu u Lisinskom.

No, jasno je i zašto, zar ne?

-----15

Vrijednosti o kojima pjeva Thompson, u suprotnosti su s vrijednostima koje su poželjne danas u svijetu, a koje se ostvaruju i s pomoću velikog eksperimenta s Hrvatima. A Thompson ne pjeva samo o spomenutim vrijednostima.

U nedavnom intervjuu, Thompson je objasnio, da je prestao pjevati u Kninu za Dan domovinske zahvalnosti, kada su atražili od njega da ne pjeva „Bojnu Čavoglave“,¹⁶ a što je još znakovitije, i pjesmu „E, moj narode“. I to je jasno zbog čega, zbog koga i zašto!

---

¹⁵ Nastavak pisma:

O čemu se tu radi?

Ne vjerujem da bi bilo gdje u svijetu na ovakav način skratili tekst jednom članu njihove nacionalne akademije znanosti i umjetnosti i tako pokazali svoje nepoštovanje te organizacije.

Radi li se o odnosu vaših novina prema meni? Istina, u prošlosti je bilo slučajeva kada sam se pozivao na zakon o medijima, a vaše novine nisu objavile moja reagiranja. Istina je, također, da ste prošle godine izvijestili o međunarodnoj konferenciji 'Mathematical Inequalities and Applications 2008' u Trogiru, i pritom niste stavili da je konferencija, na kojoj je bilo nazočno 135 matematičara iz 26 zemalja, bila posvećena meni, povodom 60. obljetnice mog rođenja. Po vašim novinama, slučajno se dogodilo da sam ja na konferenciji proslavio rođendan (konferencija je bila u lipnju, dok je moj rođendan u rujnu), a to, doista, nije moglo biti slučajno (što je još žalosnije), jer je te godine i međunarodni časopis 'Banach Journal of Mathematical Analysis' posvetio meni jedan cijeli broj. Ugledni svjetski matematičari bili su pozvani i objavili su svoje radove s posvetom meni, a broj je završen s intervjuom koji je glavni urednik napravio sa mnom. Taj časopis je nedavno uvršten i u SCIE i CC liste, i to od njegova prvog broja do najnovijeg, što svjedoči o snazi samog časopisa (dakle, uključen je i taj broj posvećen meni).

I na kraju, kao najgora mogućnost – zbog sadržaja izbačenoga teksta – ne radi li se tu o svojevrsnoj cenzuri?

Ipak se nadam da se radi o tehničkoj grješki i pozivam vas da moj prilog objavite u cijelosti.

S poštovanjem,

akademik Josip Pečarić

¹⁶ Bio sam u Beču s Thompsonom. Tamošnjim vlastima stigli su mnogobrojni srpski protesti zbog njegova koncerta. Rekao sam našim ljudima tamo: „Iskažite Srbima sućut i kažite im kako vi razumijete njihov strah koji izaziva 'Bojna Čavoglave'! Kad su je slušali za vrijeme rata, sigurno im se ledila krv u žilama. Oni se i dan-danas boje kada čuju tu pjesmu, pa je normalno i da pišu proteste.“

U toj pjesmi on pjeva i o najodvratnijim ljudima, njihovim gazdama, i onima što zajednički rade protiv nas, ali i poručuje što bismo mi trebali uraditi da bismo se od toga obranili.¹⁷

Kada sam gostovao u emisiji Oči u oči sa Zdravkom Tomcem, rekao sam i sljedeće:

...Nije normalno kad to rade ovi iz Hrvatske. Novinari i ...! Na Thompsonovu portalu spominju tko je pisao Beču iz hrvatskih novina i tko je tražio zabranu njegova koncerta. Tako da sad imate situaciju, da danas vani samo Jugoslaveni iz Hrvatske i Srbi, protestiraju protiv Thompsona. Ma ovi Jugoslaveni!? Znete li Vi jednu moju pitalicu o njima?

Tomac: Ne, recite.

Pečarić: Znete li koja je razlika između Jugoslavena i četnika? Pa četnik je poštenu četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik!

Zapravo, moj odgovor i nije bio najpravedniji. Ako sam razumio četnike, zašto ne bih i pokvarene četnike? S istim objašnjenjem!

I doista, nedavno su u jednom društvu, sa zgražanjem komentirali vijest, da su na 54. međunarodnom beogradskom sajmu knjige, Predrag Lucić i Boris Dežulović održali svoju predstavu Melodije Bljeska i Oluje, u kojoj oni, navodno, pjesmom, poezijom i ironijom, napadaju primitivizam, nacionalizam, licemjerje, kleptokraciju, i slične sitne boljke moderne Hrvatske. Rekao sam im:

„Meni se čini da se oni zapravo rugaju Srbima. Kao rugaju se nama, a zapravo se rugaju njima, podsjećajući ih na njihove velike poraze. Kao da im kopaju po živoj rani, zar ne? Možda Lucić i Dežulović na kraju i postanu Hrvati?!

¹⁷ Marko Perković Thompson:

E, moj narode

Od vremena još od Krista
Nova lica, scena ista
Vražje sile se trude
Da nas ne bude

Antikristi i masoni
Komunisti ovi, oni
Šire sotonske fraze
Da nas poraze
E, moj narode, e, moj narode
A mi gluhi, nijemi, slijepi
Svatko u svom mraku strepi
Narod biran od Boga
Guši nesloga

Iz povijesti naše slavne
A i ove ne baš davne
Sve smo što nam je vrijedno
Stekli zajedno
E, moj narode, e, moj narode

U knjigama: *Haški sud – „Zajednički zločinački pothvat“ – Što je to?* Izlaganja na osmom stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 4. prosinca 2009. godine, Zagreb, 2008., str 65. – 75.; *Haški sud – „Zajednički zločinački pothvat“ – Što je to?*, Svezak II., Izlaganja na stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu od 9. lipnja 2006. godine, 8. prosinca 2006., 8. lipnja 2007. i 7. prosinca 2007. godine, Zagreb, 2010., str. 1043. – 1053.

Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
Ni ja više tako ne mogu ni neću
Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
E, moj narode, e, moj narode

Generacije junaka
I pobjednička vojska jaka
Još se brine i gine
Zbog Domovine

S nebeskih tih visina
Daj nam Bože opet sina
Da nas vodi iz bijede
Sve do pobjede...e, moj narode
Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
Ni ja više tako ne mogu i neću
Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
E, moj narode e, moj narode

ANĐEOSKA BJELINA PERKOVIĆEVE POEZIJE

Piše: akademik Ivan ARALICA

Ni u Thompsonovoj glazbi ni u pjesmama nema ničega kontroverznog. Ono što Perković piše je rodoljubna, nabožna i ljubavna poezija pročišćena do anđeoske bjeline i kad je upotrijebljena pokoja riječ koju anđeli ne bi izgovorili

Iako se kontroverze uz ime Marka Perkovića odvijaju na planu glazbe i književnosti – ako riječi pjesama, koje, kao i glazbu, on sam piše, ubrojimo u književnost – objašnjenje njihova porijekla i trajanja nikada nećemo moći objasniti ostanemo li unutar glazbe i književnosti. Ni u njegovoj glazbi ni u njegovim pjesmama nema ničega kontroverznog, znamo li da je raspon ukusa u zabavnoj glazbi toliko širok da nedopuštenoga gotovo i nema i znamo li da je ono što Perković piše rodoljubna, nabožna i ljubavna poezija pročišćena do anđeoske bjeline i kad je upotrijebljena pokoja riječ koju anđeli ne bi izgovorili. Zato treba samima sebi ostaviti i Perkovićevu glazbu i riječi njegovih pjesama. One su takve kave su! A korijene kontroverzi koje se oko njega pletu treba, s jedne strane, potražiti u svjetonazoru iz kojeg niče njegova glazba i pjesništvo, a, s druge, u svjetonazorima i, što iz svjetonazora slijedi, političkim opcijama onih kojima je sporan i Perković kao pojavnost i njegova glazba i riječi kroz tu glazbu izgovorene. Na tom će se tragu objašnjenje kontroverzi naći, ali pomirba među oprekama neće! To traje već dugo i vele će dugo još trajati!

Samonikao u određenom povijesnom trenutku, u domovinskom ratu, Perković je izrastao iz svjetonazora koji je najviše doprinio nastanku samostalne hrvatske države, svjetonazora čije su osnovne postavke da čovjek pripada sebi, zajednici u kojoj živi i Bogu koji mu je udahnuo život i namijenio poslanje na zemlji. Dok je rat trajao, dok je taj svjetonazor unutar društvenog prostora djelovao kao temeljna tvoračka snaga, po onom što je pjevao Perković nije bio osamljen, bio je samo jedan od mnogih. Kad je rat završio, kad je mirnodopski život ratne dane potisnuo u zaborav, pjevači slični njemu odreda su se prebacili na, kako da to kažem, *mirnodopsko pjevanje, a on je ostao osamljen*, s vjerom da se i u dane mira o čovjeku u povijesnom vremenu, o svom narodu i svojoj vjeri ima što reći i pjevati. Njegova bi vjera, s njom i njegova pjesma postale anakrone da su ostale samo nostalgijom razvojačenih ratnika. Međutim, dogodilo se nešto, za mnoge iz liberalističkih krugova, neočekivano. Da su Perkovićeva vjera i pjesma našle odjeka i u srcima mladih generacija, postajući na taj način poveznicom između duha onih koji su ratovali za sebe, za svoj narod i svoju vjeru i onih koji su samo odgojeni u duhu svjetonazora o jedinstvu naše osobnosti, našeg naroda i naše vjere. Ta pojava, da je rat otišao do bestraga, a da duh ratnika nastavlja živjeti, razbjesnila je i one koji nikakvu hrvatsku državu nisu željeli i one koji nisu željeli hrvatsku državu u kojoj će dominirati svjetonazor da osoba, narod i vjera čine nerazdvojno trojstvo, po kojem čovjek postaje čovjekom. Smetale su im sve pojavnosti takvog duha, ali im se učinilo najzgodnije da svoj bijes iskale na

estradnom pjevaču, u namjeri da i njihov bijes dobije estradne dimenzije. U stvari, prestrašili su se onoga što je Perkovićeva pjesma otkrila. Da duh koji je stvarao državnu zajednicu nastavlja živjeti u generacijama koje dolaze! Da je to i dalje pretežit duh i u društvu i u kulturi! Da ga se neće moći potisnuti na marginu i u podzemlje!

Sve te crne zastave, ustaške odore i kape s ustaškim znakovljem, koje se viđaju na pojedincima među mnogobrojnom publikom na Perkovićevim koncertima, sve su to same po sebi – ako nisu plod ludosti i smišljeno djelo provokatora – trice i kučine. Zbog malobrojnosti potpuno zanemarive! Međutim, kakve god naravi bile, i koliko god bile malobrojne one dobro dođu protivnicima svjetonazora što ga u svojim nastupima Perković promovira. Dobro im dođe da, kad to ne mogu ni na glazbi ni na riječima pjesama, na tim trivijalnim pojavama dokažu kako Perkovićev svjetonazor ne može iskazivati ništa drugo nego *govor mržnje* i *govor mržnje* kod slušatelja poticati. Pogleda li se nomenklatura tih protivnika i vidi da su to šoveni koji ne podnose promociju hrvatstva, apatridi kojima je svaka nacionalna zajednica odbojna i brojne vrste i podvrste liberala, od komunista do fašista jugoslavenske i bjelosvjetske provenijencije, lako se uočava da osporavanje svjetonazora, iz kojeg izrastaju Perkovićeve pjesme kao pjesme zajedništva i ljubavi među ljudima, dolazi od onih koji, predbacujući drugima *govor mržnje*, sami govore *govorom mržnje*. I da bi to nedjelo prikrili, sklanjaju se – ako tri u publici od desetak tisuća nisu viđene – samo pod jednu kapu s ustaškim znakom!

Nema dvojbe, o tomu nam povijest pruža obilje primjera, da je svjetonazor što ga Perković zastupa u turbulentnim trenucima aberirao i dao ono što se nije željelo dobiti. To isto dogodilo se i raznorodnim liberalizmima, od onog iz francuske revolucije do komunističkog, pa i ovih najnovijih: dobilo se suprotno od onog što se dobiti htjelo; umjesto slobode dobilo se nasilje! To ne može biti povod, i kad bi se to moglo, da se svjetonazori anuliraju. To je dokaz kako svaki svjetonazor može zastraniti u neželjeno! I, da se to ne bi dogodilo, treba ga humanizirati, svatko svoj na svoj način! Perković to čini sa svojim svjetonazorom, u kojem objedinjuje ljudsku osobnost, narod i vjeru, na, doista, svoj samonikli način! Ide mu od ruke! I neka mu se to dopusti! Dokle god pjeva i govori govorom ljubavi!

Pročitao sam negdje da je Perković, na pitanje novinara koje su mu najdraže knjige, među tri što ih je naveo ubrojio i moj roman "Duše robova". Pretpostavljam da je to učinio zato što se taj roman temelji na svjetonazoru iz kojega niču i njegove pjesme. Kad bi on imao običaj uglazbljivati tuđe tekstove, a taj običaj nema, radovalo bi me kad bi uglazbio i zapjevao pjesmu kojom "Duše robova" završavaju. Ali, kad to ne može učiniti, volio bih da bar ima na umu kako je izlaz iz kontroverzi u kojima se zatekao, istovjetnim kontroverzama u kojima od početka do danas piše pisac "Duša robova", jedino onaj što ga ta pjesma nudi:

*Kad kažu: kurva te je na svijet dala
I kopile si majke svoje,
Ti cvijetom cvjetaš, srce moje.*

*Kad kažu: dušu prodaj,
Za dušu kupci novce broje,
Ti cvijetom cvjetaj srce moje.*

*Kad kažu: ti si bijeda,
Sudbinu tvoju drugi kroje,
Ti cvijetom cvjetaj, srce moje.*

*Što god da kažu, što god da htjeli,
Sa mržnjom ne daj da te spoje,
I cvijetom cvjetaj, srce moje.*

Treba pjevati o sebi i svakom drugom čovjeku, o svojoj obitelji i svom narodu, o svojoj vjeri i svom Bogu. I ne dopustiti da ga ometaju oni kojima mržnja i svjetonazor i nadahnuće za *govor mržnje*. Oni koji ni riječ zucnuti ne mogu, a da kroz nju ne iskažu svoju mržnju! Što je najočitije kad u govoru ljubavi vide *govor mržnje*!

PISMO THOMPSONU

Poštovani gospodine Marko Perkoviću Thompsonu,

Nadamo se da s prijezirom gledate na podmetanja i ovu prljavu kampanju koja se vodi protiv Vas. Zahvalni smo Vam na djelu, koje svojom glazbom, pjesmama i javnim nastupima darujete hrvatskom narodu i svim ljudima dobre volje. Vaši nastupi pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

Zato što cijenimo i poštujemo Vaš rad ovim putem Vam javno izražavamo potporu te želimo da Vas ne obeshrabre sitna, prizemna i priglupa podmetanja koja su se razbuktala poslije Vašeg iznimnoga nastupa na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, koji su organizirali hrvatski branitelji.

U Zagrebu, 20. lipnja 2008.

Akademik Ivan Aralica

Akademik Smiljko Ašperger

Akademik Slaven Barišić

Prof. dr. sc. Ivan Biondić

Akademik Rafo Bogišić¹⁸

Mons. dr. Mile Bogović, biskup

Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu

Prof. dr. sc. don Josip Čorić¹⁹

---

¹⁸ Akademik Rafo Bogišić («Jutarnji list, 23. 06. 2008.): «Zašto bi netko zabranjivao čovjeku da pjeva? Nekome smeta što pjeva domoljubne pjesme. Napadaju ga zbog navodne ustaške ikonografije, koju nisam primijetio na koncertima.»

Za «Jutarnji list», kada izdvajaju njegovo mišljenje, Bogišić je samo sveučilišni profesor (mada je iz njihova teksta očito da je akademik, dok je Vlatko Silobrić akademik. Valjda im se sviđa njegova izjava pa je on akademik a Bogišić nije («Ne sviđa mi se što kolege podupiru Thompsona. Potpisnici su konzervativci koji imaju autistični pristup nacionalnom identitetu i ne vjerujem da je motiv demokratska obrana čovjeka.») Navedeno je i mišljenje još jednog protivnika pisma. Ivo Banac predsjednik HHO-a kaže: »Oni imaju pravo istaknuti svoje mišljenje kao i svako drugi, mada svi dobro znaju da se ja s njima nikada ne bih složio. Ja takvo što nikada ne bih potpisao, ali to je moj osobni stav.»

¹⁹ Prof. dr. sc. don Josip Čorić: «Pitanje za svakog poštenog čovjeka je suvišno ali radi kroatofoba i onih koji ne mogu mirno spavati dok se govori pozitivno o Hrvatskoj, potpisujem stotinu puta.»

Prof. dr. sc. don Josip Čorić («Jutarnji list, 23. 06. 2008., za njih je profesor Čorić samo «svećenik iz Splita»): «Thompson je najnapadanija osoba u Hrvatskoj i naša je dužnost

General Ljubo Ćesić Rojs
Dr. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u
Švicarskoj
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić²⁰, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.
Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, prof.
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Prof. dr. Andrej Dujella
Marko Dumančić, odvjetnik
Zoran Galić, odvjetnik
Tomislav Grahovac, odvjetnik
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini
Akademik Dubravko Jelčić
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik Političkog zatvorenika
Josip Jović²¹, kolumnist i publicist
Don Anđelko Kačunko, novinar i publicist
Prof. dr. sc. Ivan Karlić²²
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Akademik Ivan Kušan
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić

---

bila da ga obranimo i damo mu podršku. Bio sam na koncertu i nisam primijetio nikakvo ustaško znakovlje.»

²⁰ Prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić: «Imao sam čast dirigirati u Dubrovniku 24. studenog 1971. god. super svečani i nažalost zadnji koncert Vice Vukova prije njegova odlaska/spašavanja u inozemstvo i dirigirati nakon 18 god. listopada 1989.g. njegov prvi konc. nakon prisilne šutnje. O tome namjeravam nešto i napisati na paraleli Vukov - Thompson.» (Taj tekst je dan u prvom poglavlju.)

²¹ J. Jović: "Radi se o političkom progonu bez primjera u suvremenoj Europi."

²² Prof. dr. sc. Ivan Karlić: «Dakako da svi ovi besmisleni napadi na njega (Thompsona, op. J.P.), na njegove nastupe i na sadržaje njegovih pjesama imaju puno dublju pozadinu, to je jasno svakom mislećem Hrvatu. Stoga radosna srca stavljam na raspolaganje sebe, odnosno u ovom slučaju svoj potpis potpore.»

Ante Madunić, odvjetnik
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini
Slavica Maras, glumica
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
Mr. sc. Lujo Medvidović, književnik i odvjetnik
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Dr. sc. Ljerka Mintas-Hodak
Prof. dr. sc. Božidar Nagy, D.I.
Dr. sc. Mijo Nikić²³
Javor Novak, spisatelj
Tihomir Novak, ak. glazbenik
Željko Olujić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Mladen Parlov²⁴
Dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakic-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Goran Petrač, ak. slikar
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Akademik Stanko Popović
Mons. Dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Prof. dr. sc. Tanja Pušić²⁵
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Fra Nikola Mate Roščić
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Marin Sopta, profesor

---

²³ Dr. sc. Mijo Nikić: «Pridružujem se popisu osoba koje podržavaju plemenite ideje koje svojim pjesmama promiče pjevač Marko Perković Thompson.»

²⁴ Prof. dr. sc. Mladen Parlov: «Tek sam danas, 26. lipnja, otvorio e-mail poštu, naime nalazio sam se izvan Splita, pa izražavam svoju potporu gosp. Marku Perkoviću, zahvalan za sve što je učinio i čini na promidžbi i obrani nacionalnog identiteta i ponosa.»

²⁵ Prof. dr. sc. Tanja Pušić: «Bila sam s obitelji na iznimno mirnom i domoljubnom Thompsonovom koncertu i zbilja je sramotno da se u javnosti domoljublje na ovakav način kažnjava umjesto slavi.»

Petar Šale, odvjetnik
Branko Šerić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Akademik Nenad Trinajstić
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Mr. sc. Pero Vidović, Rim, Italija
Boris Vinčić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Prihvatanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!

Prošli smo bolna iskustva zabrane i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da “nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi”. S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da,

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme - zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Prof. dr. sc. Nediljko A. Ančić

Akademik Ivan Aralica

Davor Aras, prof.

Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik²⁶

Olga Asić, domaćica

Akademik Smiljko Ašperger

Dipl. ing. Nenad N. Bach, skladatelj

Mile Balen, književnik

Ivan Balić, ekonomist

Katica Balog, politologinja novinarka

Dalibor Barić, konobar

Akademik Slaven Barišić

Prof dr. sc. Borna Bebek

Ante Beljo, Hrvatski Informativni Centar

Vladimir Benić, dirigent

Nikola Bičanić, mr.sc

Dr. Ivanka Bilić, spec. opće medicine

---

²⁶ Od svega srca potpisujem potporu Marku Perkoviću Thompsonu. Pravi neprijatelji Hrvatske su hrvatske jugoslavenčine. Valjda će se ovaj narod opametiti i to shvatiti. A jednom mora i to biti. Hvala Ti na obavijesti i trudu jer znam da sigurno Ti ovo uporno vodiš. Ja malo nešto radim na području udžbenika. I to je važan front.

Nikola Bilić, dipl. inž.
 Prof. dr. sc. Ivan Biondić
 Dr. Boris Blašković, specijalist opće medicine
 Akademik Rafo Bogišić
 Mons. dr. Mile Bogović, biskup
 Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
 Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
 Vinko Brkan, član HVIDR-e Hrvatske i dogradonačelnik Trogira
 Joso Brkljačić, trgovac
 Nada Brkljačić, službenica
 Dr.sc Paško Bubalo, zastupnik Hrvatskog državnog sabora u mirovini
 Prof. dr. sc. Nikola Buble
 Mr. sc. Vinko Burazer, odvjetnik
 Željko Crnolatac, umirovljenik
 General Miljenko Crnjac
 Zdravko Curkan, umirovljenik
 Vinko Cuzzi, županijski sudac
 Joško Čelan, novinar i publicist
 Emil Čić, glazbeni kritičar i publicist
 Jozo Čikeš, predsjednik Pasionske baštine
 Tomislav Čolak, prof.
 Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
 Prof. dr. sc. don Josip Čorić²⁷

---

²⁷ I u intervjuu prof. Čorića u «Slobodnoj Dalmaciji» od 27. rujna 2008. bilo je riječi o Thompsonu:

BRANITELJ THOMPSONA

- **A jeste li čitali komentare da ste vi svećenik desničar jer, citiram, stalno javno zagovarate lik i djelo Marka Perkovića Thompsona i njegov veliki navijač!?**

- Nisam navijač nego - Thompsonov branitelj! Branim ga od suludih napada zločestih ljudi, kao što bih branio svakoga drugog nevinoga U svoje vrijeme sam to činio, pod rizikom gubitka slobode, braneći Vicu Vukova Thompsonovu glazbu ne slušam često, ali ne dam na nj, on naprosto nije kriv Zamjeraju mu onaj stih. na ljutu ranu ljutu travu! Da je to ustaški stih!? A meni je ćaća govorio kako je njegov pradjed znao reći na ljutu ranu ljutu travu! Puno, puno godina prije nego što se Ante Pavelić začeo To su obične budalaštine Sad ću malo karikirati, ali zar se ne može reći neću jesti kruh, jer bi me mogao tko optužiti zbog ustaštva. Kruh je, naime, jeo i Ante Pavelić!.

- **Moram priznati: ovu vašu usporedbu baš i ne razumijem! Ali Thompsonu zamjeraju zbog ustaških kapa na njegovim koncertima... •**

- To su još veće budalaštine Onoj maloju što je kupila ustašku kapu i nosila je na Thompsonovu koncertu, ja, don Josip Čorić. dao bih dvije po ušima. skinuo joj je i rekao. "Ajde kući, šta ti imaš s ustašama, šta ti znaš o njima, kome su oni donijeli sreće!? Hrvatskoj sigurno nisu!" Ali., što Thompson ima s njima!?! Zar će on skakati s pozornice i gledati tko u publici ima kakvu kapu!? To je posao nekoga drugoga, policije! Nije on kriv što mu na koncerte dolaze budaštine s ustaškim kapama. I gotovo!

Branko Čulo - dragovoljac i hodočasnik
Jadranka Čuljak Duvnjak, odvjetnica
Josip Čuljat, dipl. oec., nosilac Partizanske spomenice 1941.
Prof. dr. sc. Ante Čuvalo, predsjednik Association for Croatian Studies/ACS
Prof. Ikica Čuvalo
Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist
Mate Ćavar, umirovljenik
Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj
Prim.dr.sc Egidio Ćepulić, dr. med.
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarskoj²⁸
Prof. dr. sc. Ante Ćorušić
Prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
Josip Čuljat, dipl. oec., nosilac partizanske spomenice 1941.
Mira Ćurić, novinar
Vlado Dadić, prof.dr.sc.
Akademik Žarko Dadić
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.²⁹
Ivan Debeljak, dipl. iuris
Zlata Derossi, prof.
Julije Derossi, književnik
Ivan Devčić, mornar
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Željko Dorotić, gospodarstvenik
Dubravka Dragaš, dipl. Arheolog
Tomislav Dragaš, tapetar
Mate Drmić, prof.
Branka Dundović, umirovljenik
Vladimir Dundović, umirovljenik
Dr. sc. Tomislav Dragun³⁰
Anđelka Dražić, njegovateljica
Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog lista

---

²⁸ Dragi Josipe, eto još jednom odgovaram da i mene staviš u to časno društvo potpisnika...

Prijateljski,
fra Šito

²⁹ Debelićev tekst o Thompsonu dan je u prvom poglavlju.

³⁰ Sa zadovoljstvom potpisujem Vaše pismo tj. potporu Marku Perkoviću Thompsonu. Ispunjava me ponosom da se hrvatski intelektualci hrabro očituju i dostojanstveno brane pravo na istinu, ljudsko dostojanstvo i pravo na Hrvatsku ljudskoga lica.

Prof. Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja³¹
Prof. dr. sc. Andrej Dujella
Prim.dr.Josip Dujella, spec.patolog
Stipe Ćipa Dukić kat. svećenik
Josip Dukovac, dipl. ek
Marko Dumančić, odvjetnik
Radoslav Dumančić, pravnik
Ante Duvnjak, gospodarstvenik
Drago Duvnjak, dipl. ing
Marko Duvnjak, profesor
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut
Josip Elez, službenik
Marija Elez, nastavnik u m.
Petar Elez, nastavnik u m.
Alena Fazinić dr.sc
Mario Filipi, novinar
Ante Filipović, brigadir u m.
Milan Fjaka Lelas, umirovljeni pilot
Ivan Gabelica, odvjetnik
Juraj Galac, umirovljenik
Marija Galac, umirovljenica
Zoran Galić, odvjetnik
Sandra Galiot, umirovljenica
Slavko Galiot, prof, dipl. arheolog, pred. Udruge oboljelih branitelja
Dunja Gaupp, Baden, Švicarska
Osvin Gaupp, Baden, Švicarska
Milan Glibota, predsjednik Matice hrvatske Imotski
Mate Gogić, umirovljenik
Marija Seka Golac, umirovljenica
Martin Golac, umirovljenik Tomislav Grahovac, odvjetnik
Dr. sc. Mario Grčević
Josip Dodo Grospić, umirovljenik
Ljuba Grospić, agronom
Milan Grospić, dr. veterine
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Prof. dr. Petar Gugić
Rajka Gugić, pravnica
Ivana Haberle, predsjednica udruge «Žene u Domovinskom ratu – Zadar»

---

³¹ Za Hrvatsku sam u kojoj nema Straha od riječi ni od djela. Za Hrvatsku u kojoj su sve pjesme prošle i sve ljubavi dobrodošle!!!"Kroz zvonke pjesme Marka Perkovića Thompsona svi se učimo voljeti svoju Domovinu i opredjeljujemo se samo za Istinu!

Josip Hećimović Nikšić, dipl. inž.³²

Mate Herman, ugostitelj

Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu

Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća

Prof. dr. sc. Alojzije Hoblaj

Fra Mladen Hrkač

Mr. sc. Dubravko Hunjet

Srećko Ilić, odvjetnik

Mons. Ante Ivas, biskup

Ilija Ivezić, glumac

Lovro Ivin, prof. povijesti

Kornelija Ivos, službenica

Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica

Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.

Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.

Akademik Dubravko Jelčić

Jakov Jelić dr.sc.

Vinka Jelić, prof.

Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, gl. urednik Političkog zatvorenika

Josip Jović, kolumnist i publicist

Juraj Jug, umirovljenik

Zdenka Jug, umirovljenik

Prof. dr. sc. Vlado Jukić

Marko Jurić, novinar

Ante Jurić, predsjednik Australian Croatian Association Melbourne

Ing. Zrinko Jurić, tajnik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu

Fra Karlo Jurišić, prof.dr.sc.

Dr. sc. Hrvoje Kačić

Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist

Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije

Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije

Pajo Kanjižaj, književnik

Prof. dr. sc. Ivan Karlić³³

---

³² Pridružujem se svojim potpisom u prosvjedu protiv napada (...) na pjevača Marka Perkovića. Još jednom ponavljam da je sva ta halabuka uvod u likvidaciju, ubojstvo Marka Perkovića. Treba on sam uzeti 24-satno osiguranje.

³³ Hvala Vam da ste mi i ovom prigodom poslali ovaj dopis! Sa velikim zadovoljstvom pridružujem se Vama i ostaloj gospodi u izrazu potpore gospodinu Marku Perkoviću – Thompsonu. Radosna srca stavljam na raspolaganje sebe, odnosno u ovom slučaju svoj potpis potpore.

Poštovani gospodine akademiče,

Slažem se s Vama da previše šute i oni koji bi baš morali dizati svoj glas; dakako da bi nam bilo zasigurno drugačije da smo glasniji i složniji. Ipak, i noćas sam još jednom razaslao e-poštu na 20-ak adresa svojih kolega, zamolivši da reagiraju što prije. Neki su

Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Pavao Slavko Keserović, dipl. ing.³⁴
Dr. Dragan Klarić, liječnik
Jakov Klarić, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Stanislav Kliment
Josipa Kliment, ekonomistica
Mate Knezović, odvjetnik
Prof. dr. sc. Pavle Knezović
Zdravko Komšić, predsjednik udruge logoraša Vukovara
Prof. dr. sc. Ivan Kordić³⁵
Ljerka Koren, službenik-lektor
Vazmoslav Koren, geometar u mirovini
Zvonimir Kos, profesor
Prof. dr. sc. Manja Kovačević
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago³⁶
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Dr. sc. Mario Krnić, docent
Katarina Kronja, viša laborantica u m.
Ankica Krpina, dipl. iur.
Radoslav Krpina, ing. šumarstva
Stanko Krpina, dipl. ing. kemije
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr. Petar Kružić, stomatolog, predsjednik Hrvatskog Kršćanskog pokreta
Stuttgart

---

vjerojatno na godišnjem odmoru, no jedan dio već noćas i jutros mi je odgovorio i podupro inicijativu; vjerujem da su i Vama poslali svoj pristanak da ih se uvrsti na popis ...

³⁴ Molim Te ubaci me u listu Protivnika Zabrane Domoljublja (nisam znao kako da se prijavim). Mislim da me dobro poznas' - tako da me možeš uvijek uvrstiti u liste domoljubnog smisla i za to imaš moju punu punomoć'.

³⁵ Naravno da potpisujem, punim imenom, prezimenom i titulom: prof. dr. sc. Ivan Kordić! I moram Ti reći da sam pomalo deprimiran. Nevjerojatno je da nam trenutačna, posttuđmanovska politika veleizdajnika i pljačkaša Hrvatske želi određivati i što smijemo, a što ne smijemo pjevati.

Ovo je gore nego poslije Hrvatskog proljeća! Samo ne hapse, dakle, ne zlostavljaju tijelo, ali ubijaju dušu. Uvijek sam posjedovao kršćanski optimizam, ali se sada pomalo bojim da ni on nema šanse. Ne znam zašto o Thompsonu šuti službena Crkva. A progon Thompsona progon je Vjere, Ljubavi i Domovine. A to je gore nego "antidiskriminacijski" (zapravo diskriminacijski) zakon.

³⁶ Podupirem umjetničke, dostojanstvene i profesionalne koncerte M.P. Thompsona, kao i njegove pjesme i pjevanje puno vjere i zdrava rodoljublja.

časna sestra Aurelina Kutleša, Pakoštane³⁷
Dragan Kwiatkowski, akademski kipar
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Pepica Lebar, nastavnica u mirovini
Dr. sc. Damir Letinić, pedijatar
Nevena Letinić, dipl. ing. arh.
Grozdana Leskošek, umirovljenik
Dr. sc. Inga Lisac, sveučilišni nastavnik u m.
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Vladimir Loknar, dr.med. i publicist
Dr. Stjepan Lončarević
Jadranka Lučić, tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić³⁸
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
Jadranko Madunić, prof.
Ante Tonko Mađerić, umirovljenik
Nikola Majnarić, prim. dr.
Dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u m.
Dr. Radoslav Marić, M. D.,³⁹
Vladimir Marić, odvjetnik
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik «Hrvatskog lista»
Adalbert Marković, prof. dr.
Željko Maršić
Hrvoje Marušić, gradski vijećnik u Splitu
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Marica Mataija, nastavnik u m.
Vlatko Mataija, nastavnik u m.
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik

---

³⁷ Veliki Markane kako ga od milja svi zovemo. Hvala Bogu da sa svojom ljubavi za naše svetinje: Boga, domovinu, obitelj! Rodoljubima dižeš duh a onoma koji ne vrijede i trebaju da su našim redovima!

³⁸ **Je li Istra Hrvatska?**

Prilikom izglasavanja Zakona o sprječavanju diskriminacije u Hrvatskoj saborski zastupnik Kajin je glasovao za taj zakon. Neposredno nakon toga on traži da se vrši diskriminacija prema Thompsonu i da mu se zabrani koncert u Istri. Je li Istra Hrvatska?

³⁹ Bio sam na putu u Kanadi. Pokopali smo mog brata Ljuba koji je pobjegao preko granice još 1953. godine, i pokazao komunističkim zločincima da oni nisu gospodari cijelog svijeta.

Molim vas uvrstite i moje ime u vaš popis podupiratelja Marka Perkovića Thompsona. Ovom listom podupiratelja treba bombardirati sve novine i tv postaje svaki dan! I oni to moraju objaviti po svojoj službenoj dužnosti o informiranju. Siguran sam da se lista otvori hrvatskom narodu da bi ju potpisali velika većina, a ne samo jedna četvrtina, koliko ih je glasovalo na predsjedničkim izborima!

Petar Matić, dipl. iur
Akademik Slavko Matić
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Vlasta Mihavec, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić
Dr. Martin Mikecin, neuropedijatar
Vanja Mikecin, prof.
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Ivan Milinković, električar
Mirjana Milinković, službenica
Marko Milinković, privatni namještenik
Nada Milinković, učiteljica u mirovini
Nikola Milinković, mehaničar
Josip Miljak, predsjednik Hrvatske čiste stranke prava (HČSP)
Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Ana Močnaj, profesor
Ratimir Močnaj, dipl. ing.
Jadranka Modrić, dipl. iur.
Marija Mrakovčić, prof.
Dragica Mršić – Petričević, prof.
Jozo Mršić, književnik
Tvrтко-Andrija Mursalo, diplomat u m.
Prof. dr. sc. Josip Mužić
Nevenka Nekić, književnica
Prof. dr. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva
Napredak Mostar
Tomislav Nürnberger, dipl. ing. matematike
Željko Olujić, odvjetnik
Ivan Pandža - Hvidra Zagreb
Josip Papković, mr. sci
Marija Papković, dipl. iur
Ivo Paradžik, umirovljenik
Mercedes Paradžik-Robek, prof.
Prof. dr. sc. Mladen Parlov
Ana Pašalić, dipl. iur
August Pavičić, farmer
Ivanka Pavičić, domaćica
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Mladen Pavković, novinar i publicist
Ing. Berislav Pavlović, Predsjednik Društva M. Hrvatske, Vancouver, Canada

Pero Pavlović, književnik
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Slavko Pecirep, liječnik⁴⁰
Akademik Josip Pečarić
Šimun Penava, zamjenik predsjednika Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Zvonimir Penović, književnik
Kaja Pereković, bivša predsjednica Društva hrvatskih političkih zatvorenika
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Stipan Perić, dipl.oec, predsjednik obrtničke komore HBŽ
Marija Perković, nastavnica u m.
Rade Perković, glumac
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Miro Petry, umirovljeni saborski zastupnik
Domagoj Ante Petrić, novinar
dipl.ing Zlatko Pintarić
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. don Bernardo Pleše
Luka Podrug, dipl. iur.
Prof. Jasenka Polić Biliško⁴¹
Nada Pomper, književnica
Stjepan Pomper, slikar
Akademik Stanko Popović
Mons. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
J. Ivan Prcela, urednik i publicist⁴²

---

⁴⁰ Puna potpora Marku Perkoviću Thompsonu. Ne ćemo dozvoliti da niti jedan pjevač ili umjetnik, a pogotovu domoljub završi u ignoranciji jednogumlja kao što se dogodilo vrsnom pjevaču Vici Vukovu. Znamo tko je Kajin, znamo tko je Mesić, živio Thompson.

⁴¹ Javljam se s molbom da me uvrstite na popis osoba koje prosvjeduju zbog zabrane održavanja koncerta hrvatskom branitelju i sigurno trenutno najpopularnijem pjevaču, osobito pjevaču hrvatskih domoljubnih i religioznih pjesama - Marku Perkoviću Thompsonu. Vrijednosti o kojima pjeva i koje svojim nastupima promovira su vrijednosti na kojima počiva i na kojima je stvarana stoljećima hrvatska kultura i sreća je što u ovoj kulturnoj pustoši i anarhiji Thompson postoji.

Ujedno Vas molim da me redovno obavještavate o akcijama koje poduzimate. Mislim da bi trebali prosvjedovati protiv mnogih poteza hrvatske vlade, a osobito predsjednika, koji to ustvari i nije. Svakako bi trebalo prosvjedovati protiv privatizacije Brijuna osobe koja je podržavala srpsku agresiju na Hrvatsku - Šerbedžija - kao i koncerata svih takvih, npr. Lepe Brene.

Molim Vas, možda možete saznati koliko stipendista Titovog fonda radi na visokim i odgovornim položajima, na Sveučilištu, u Zagrebu, odnosno u Hrvatskoj?

⁴² Mnogo cijenjeni akademiče Pečariću,

Uvelike cijeneći i Vaš vjersko-patriotski idealizam i taj isti idealizam Marka Perkovića Thompsona, pridružujem se i ja Vašoj plemenitoj akciji podupiranja toga našega najpopularnijega pjevača. U njemu nam progone i ono malo preživjelih herojskih

Darko pl. Prebeg mr. stroj. ing.⁴³

Dr. Antun Predanić, ginekolog

Gordana Primižić, prof. u m.

Zlatko Prtenjača, odvjetnik

Davor Prtenjača, odvjetnik

Dipl. ing. Franjo Radošević, predsjednik internacionalnog savjetodavnog poduzeća

Mr. sc. Jakov Radovčić, paleontolog

Ozana Ramljak, profesor

Toni Ramljak, dipl. oec.

Prof. Markica Rebić, general u mirovini

Danijel Rehak, predsjednik Hrvatske udruge logoraša

Ivica Relković, publicist

Domagoj Rešetar, odvjetnik

Bojnik Mladen Rogić, dopredsjednik UHDDR-a grada Zagreba i Zagrebačke županije

Miljenko Romić, akademski slikar

Mladen Roth, eur. ing

Marko Roša, dipl. ek

Nedjeljka Roša, dipl. ek

Fra Nikola Mate Roščić

Vedran Rožić, gradonačelnik Trogira i saborski zastupnik

Božidar Ručević, dipl. inž.⁴⁴

general-bojnik Željko Sačić

Martin Sagner, glumac

Iur. Darko Sagrak, predsjednik udruge «dr. Milan Šufllay»

---

branitelja naše vječne Hrvatske, dok slave i zaštićuju one koji u vrijeme Titove Strahovlade poklaše skoro cijeli moj naraštaj. Ovome svome POKLANOM naraštaju posvetio sam cijeli svoj život i uvijek mu ostajem vjeran.

J. Ivan Prcela, Urednik-autor OPERATION SLAUGHTERHOUSE i HRVATSKOG HOLOKAUSTA

⁴³ Dižem svoj glas za Marka Perkovića Thompsona.

⁴⁴ Iz ovog u narodu hrvatskom svepodržavajućeg članka, akademika Pečarića, istinitog, pravednog i odlučnog - treba proizaći i pitanje: "Kada će Javno tužilaštvo pokrenuti postupak protiv hrvatskog sabornika Damira Kajina, jer je, mišljenja sam, teško povrijedio regule zakona o izazivanju međunacionalne mržnje povrijedivši sve stanovnike glavnog grada svih Hrvata Zagreba, jer da se u njemu može vikati o ubijanjima nekog etnosa, a u Umagu ne!? Nasuprot tome, ne suprostaviti se najavama da u Istri mogu pjevati Bajaga i/ili Brena, proširuje uvredu i na većinsko hrvatsko istarsko stanovništvo, a što razotkriva lik i djelo tog, izgleda, vrlo pokvarenog čovjeka.

Takvi su se nekada bojali Vice Vukova i pjesme "To je tvoja zemlja... tu sagradi dom...!" - takvi isti se danas u slobodnoj Domovini boje Marka Perkovića i pjesme "Lijepa li si...!" Na taj sramotni i uvredljivi čin šute mnogi novinari i mnogi mediji, a da li će i pravna država u neovisnoj i slobodnoj Republici Hrvatskoj!? Pitanje je sad?

Do tada podpisujmo i dalje!

Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Višnja Serdar, umirovljenik
Vlatko Serdar, umirovljenik
Dr. sc. Marina Skrobica, dizajner⁴⁵
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić⁴⁶
Stjepan Sraka, dr. stom.
Ivan Stamać, akustičar i skladatelj, izumitelj zvukovnog sustava Morskih orgulja u Zadru
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jummy Stanić, estradni umjetnik
fra Miljenko Stojić, književnik i novinar
Ivan Stržić, književnik
Jaroslav Stučka, umirovljenik
Ivka Šaban, dipl. ing
Josip Šaban, mr. sc
Matilda Šaban, nastavnik u miru
Milan Šaban, nastavnik u miru
Elizabeta Šajatović, prof. u m.
Petar Šale, odvjetnik
Tamara Šarić, domaćica
Tomislav Šarić, ribar
Petar Šarinić, primarijus dr. med
Ivan Šarolić, književnik
Dr. Danica Šćukanec Predanić, stomatolog
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
Branko Šerić, odvjetnik
Barbara Šešelj, M.A., knjižničarka
Stjepan Šešelj, književnik
Tvrtko Šešelj, računovođa
Tomislav Šimičević, dipl. ing. građevinarstva
Jasminka Šimičević, dipl. ing. građevinarstva, prof.
Renato Šintić, profesor u mirovini
Božo Škorić, dipl. ing
Kristina Škorić, umirovljeni prof.
Mr. Ljubomir Škrinjar

---

⁴⁵ Oprostite, nisam razumijela način na koji se šalje podpora. To sve nije bitno. Glavno da je moje ime tamo skupa s imenima onih koji još uvijek vjeruju u slobodnu, čvrstu hrvatsku domovinu. Puno Vam hvala na svemu što radite u tom smislu.

⁴⁶ Čestitam na inicijativi. Potpisujem. Ja bi dodao neka se policija pobrine da pronadje one najvjerojatnije provokatore koji na koncertima izvikuju "Ubij Srbina". I to je izgovor Mesiću da kritizira organizaciju takvih koncerata.

Branko Šoštar, ing.
Adela Šubić, umirovljenica
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Dr.sc Dragutin Taboršak
Ante Nadomir Tadić Šutra, pjesnik
Tuga Tarle, prof. filozofije
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Ana Tomljenović, publicist
Zora Trek-Čižek, upravni pravnik
Akademik Nenad Trinajstić
Zvonimir Trusić, utemeljitelj dragovoljaca Domovinskog rata, ravnatelj
Hrvatskog dokumentacijskog centra
Damir Tučkar, dipl. ing
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Aron Varga dipl. inž.
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Damir Vidović, student
Ljilja Vokić, profesor
Dr. sc. Vladimir Vratović, sv. profesor u m.
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Prof. Vera Valčić Belić
Damir Vidović, student
Boris Vinčić, odvjetnik
Zlatko Vitez, glumac
Zdravko Vladanović, dipl. pravnik, brigadir u m.
Mr. sc. Božena Volarić, sveuč. nastavnik u m.
Rudolf Vouk, prof. dr. sc
Stanko Vrnoga, svećenik
Dr. sc. Petar Vučić
Vlč. Tomislav Vučur, upravitelj Župe Crnac
Dr. sc. Ante Vukasović
Grozdana Vukić, domaćica
Ivan Vukić, građevinski tehničar
Marija Vukić, medicinska sestra
Tomislav Vukić, mornar
Antun Vuković, umirovljenik
Petar Vulić, pjesnik, tajnik Udruge umirovljenih branitelja
Miroslav Zemljak, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Zulim
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Fra Pavao Žmire, prof.dr.sc
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

POLEMIKA SA ŠNAJDEROM

GOSPODIN ŠNAJDER JE PROŽIVIO ŽIVOT
PROMATRAČA IZ FOTELJE

Od kada postoji Hrvatska država, g. Šnajder je u Novom listu dobio prostor za iskazivanje svojih stavova kao malo koja osoba u Hrvatskoj

Skupina hrvatskih intelektualaca - među njima i ja - u javnom je pismu Marku Perkoviću Thompsonu, istaknula »Vaši nastupi pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti...». To smo učinili nakon ponovljenog napada nekolicine javnih osoba na Thompsona, pri čemu su mediji po već uvriježenom običaju, sprečavali objavljivanje drukčijih stavova, pa i same obrane.

Pod naslovom 'Thompsona za predsjednika' Slobodan nas je Šnajder u svojoj kolumni 'Opasne veze' od 28. lipnja 2008. g. prozvao tvrdeći kako nam je pravi cilj napad na one koji su napali Thompsona i koncert 'da bi glas te misleće manjine bio još efektivniji ušutkan'. «Kakva posada!» piše Šnajder – «Aralica, Sedlar, Jelčić, Lang, Tuđman, domovine sinak. Tko bi se usudio pisnuti? Thompsonov mač je ustvari puška.

I sad si mislim: Lang, nekoć studentski rukovodilac, partijski kadar, ono, baš kadar. Tuđman u gimnaziji, Aralica ... Sedlar..., tu mi ništa ne pada na pamet». I ocjenjuje: «Lomače uvijek su najradije palili prozeliti i neofiti; mržnja na drugoga i razliku uvijek se najbolje može razgorjeti na prozelitskom žaru..."

G. Ivo Banac je Thompsonov mač naziva «pseudokeltskim», Šnajder «puškom», a Tereza Kesovija pita «čemu taj mač»... Ali ako se zna da je u Prahuljama, kod Nina, u XII. st. sagrađena crkva sv. Nikole, u kojoj su se hrvatski kraljevi na obranu Hrvatske zaklinjali na mač, zašto Thompson iz Čavoglava pokraj, kao dragovoljac ne bi za svoj simbol smio odabrati povijesni mač hrvatske obrane.

Ako su prozeliti novoobraćenici, koji šire neku vjeru ili uvjerenje, a neofiti su Židovi Sicilije koji su stradajući od Inkvizicije bili prisiljeni preći na kršćanstvo, nije li pogrdna upotreba ovih pojmova u najmanju ruku neprimjerena?

Davne, činilo nam se i prijelomne 1968., i Šnajder, i ja, i stotine drugih u zagrebačkom smo Studentskom Centru protestirali protiv svijeta u koji ulazimo pjevajući Guantanameru, We Shall Overcome, te smatrajući realnim samo ono nemoguće. G. Šnajder je postao književnik za koga njegov izdavač tvrdi da spada «u središte hrvatske književnosti, gdje zauzima poziciju »pisca prije svega« – nacionalnog pisca u najboljem značenju te riječi». Ja sam postao liječnik i zalagao sam se za zdravlje gdje sam smatrao potrebnim i gdje su me zvali.

G. Šnajder je proživio život promatrača koji iz fotelje kritički ocjenjuje svijet. Ja sam sudjelovao, uključivao i mijenjao se, nastojeći očuvati i obnoviti dobro. G. Šnajder je ostao vjeran svojim izvornim stavovima, antifašizma, socijalizma i ateizma. Ja sam se promijenio i u ocjenama prošlosti, i u ulozi socijalnog i u vjeri u Boga. G. Šnajder je ponosan što stavove nije mijenjao 40 godina. Ja, naprotiv,

vjerujem da je vlastita promjena nužna za sudjelovanje, ostvarenje, spoznaju i vjeru i da se moramo mijenjati, ako promjene omogućuju više dobra. Dorian Gray nije rješenje.

1968. godine, mladi ljudi za koje smo molili u katedrali, na dan branitelja grada Zagreba 30. 5. 2008. a koji su poginuli braneći Hrvatsku još nisu bili rođeni, događanja opisana u Sokratovom šatoru na Jelačić placu još se nisu dogodila a pjesme koje je pjevao Marko Perković Thompson na koncertu, nisu bile spjevane. Ja sam ih volio i voljet ću – G. Šnajder, ne.

Od kada postoji Hrvatska država, g. je Šnajder u vašem listu dobi prostora za iskazivanje svojih stavova kao malo koja osoba igdje u Hrvatskoj. I g. Šnajder i ja na kraju smo našeg vremena. Bilo bi lijepo kad bi Vaš list omogućio da novom vremenu i novoj mladosti budu saopćena i drugačija

PREDSTAVLJANJA KNJIGE *ZLOČINAČKI SUD U HAAGU*

Split, 29. 9. 2008.

Dozvolite mi, na početku, da vas sve lijepo pozdravim i da vam se zahvalim što ste u ovolikom broju došli na današnje predstavljanje.

Zahvaljujem se splitskom Sjemeništu što mi je, po tko zna koji put, omogućilo predstavljanje moje knjige u ovoj kulturnoj dvorani.

Naravno, posebna zahvalnost ide i predstavljateljima knjige. Ponosan sam što su mi obojica prijatelji.

O prof. dr. Branimiru Lukšiću sigurno vam ne moram puno govoriti. Bivši i sigurno vaš ponajbolji župan uživao je veliku potporu u Tuđmanovom HDZ-u i sigurno je mogao i danas biti visoko plasirani političar u toj stranci da se je pomirio s «novim kursom» vodstva HDZ-a s kojim se ova stranka izjednačila s SDP-om u svojem podaničkom mentalitetu prema Bruxellesu – prema svjetskim moćnicima. Ali ima kod nas i onih koji su prije ljudi, a potom političari, a takav je zasigurno prof. Lukšić. Hvala mu i na tome!

Kako je prof. dr. don Josip Čorić predstavio knjigu u Čavoglavama, ovdje ću samo ponoviti ono što sam rekao tamo:

(...)

Slučajno sam ovih dana doznao da se moram zahvaliti i Sigurnosno obavještajnoj agenciji (SOA-i). Zašto? Doznao sam da ih je posebno interesiralo i prošlotjedno predstavljanje u Zagrebu. Istina ne znam jesu li uspjeli registrirati svih 350-ak posjetitelja, ali morate priznati da su iskazali posebnu čast i svim tim posjetiteljima i meni svojom nazočnošću. Koristim prigodu i da ovdje – ukoliko im nije bilo dovoljno to u Zagrebu – pozdravim one koji su ovdje svojim poslom.

Priča mi je bila posebno draga jer je jedan djelatnik dobronamjerno upozorio jednog svog prijatelja kako mu nije bilo pametno to što je bio nazočan na tom skupu. Podsjetilo me na jednu sličnu priču iz mog Kotora. Naime, kada je kotorski biskup Pavao Butorac pobjegavši u Dubrovnik i postavši dubrovačkim biskupom spasio živu glavu, Kotorska biskupija zadugo nije imala svoga biskupa. Kada smo ga napokon 1981. godine dobili (biskup dr. Marko Perić, umro u Rimu 1983. godine), bio sam nazočan sa cijelom obitelji. Jedan prijatelj, koji je radio u miliciji, poslije toga mi je rekao:

«Što si išao tamo, pa znaš da su vas ovi moji sve zabilježili.»

«I što mi mogu napraviti?» – upitao sam ga. «Mogu samo postići da odem iz ove zemlje. A kada su se drugi naučili na dobro, valjda ću i ja!»

Na našu žalost tu prestaje svaka sličnost ove i one države. Tko je to opasan ovim vlastima kada im je problem predstavljanje knjige jednog hrvatskog akademika i to u godini kada je u Trogiru u čast tog istog akademika organizirana međunarodna konferencija kojoj je bilo nazočno 135 matematičara iz 27 zemalja i kome je jedan međunarodni časopis posvetio jedan broj u kome su ugledni

svjetski matematičari posvetili svoje članke? Misle li oni doista da to nije tako samo zato što navodno hrvatske novine o tome nisu izvijestile, kao što –uostalom – nisu napisali ni retka o predstavljanju u Zagrebu. Zanimljivo da je o konferenciji u Trogiru izvijestila samo «Slobodna Dalmacija» ali netočno – nisu se usudili reći da je ona bila organizirana meni u čast a povodom mog rođendana, već je rečeno: «Inače je upravo u Trogiru za trajanja skupa proslavio svoj 60. rođendan» Konferencija je bila u lipnju, a moj rođendan je bio u rujnu.

Ali ni to nije najgore. Naime, među predstavljacima u Zagrebu bili su: prof. dr. Zdravko Tomac, bivši ministar, saborski zastupnik i predsjednički kandidat, prof. dr. Slobodan Lang bivši saborski zastupnik i savjetnik predsjednika države, i akademik Dubravko Jelčić bivši saborski zastupnik. Što reći o zemlji u kojoj su takvi sumnjivi?

S druge strane to samo potvrđuje ispravnost naslova moje knjige. Naime, u njoj nisu dani samo tekstovi o Haagu, nego svi moji najnoviji tekstovi. Osnovna poruka jeste da je cijeli naš život u sjeni tog suda. Zato prirodno u njoj idu i tekstovi o znanosti, posebno o toj konferenciji. Prirodno su tu ušla i tri otvorena pisma hrvatskih intelektualaca. Dva od njih su u svezi onoga što se događa s najpopularnijim hrvatskim pjevačem Markom Perkovićem Thompsonom. Iako sam o tome sam pisao u više navrata ovdje ću vas samo podsjetiti što je u «Hrvatskom listu» od 28. kolovoza 2008. rekao veliki hrvatski književnik Ivan Aralica. Na pitanje:

Dotakli smo se i pjevača M. P. Thompsona. Smatrate li da je današnja država u moralnom i demokratskom smislu izobličena s obzirom da smo dospjeli u vrijeme zabrana. Njemu ne daju pjevati kao nekad Vukovu?

Aralica odgovara:

Između progona Thompsona, a to jest progon, i progona bilo kojeg pjevača ili intelektualca u vrijeme komunizma nema nikakve razlike. Progoni ga se zbog nacionalizma. U komunizmu je 95 posto političkih progona bilo zbog iste stvari. Dakle zbog pjevanja pjesama, knjiga i sl. Sada se to ponovno javlja. Doduše, kada se očitava taj slučaj do kraja, može se pronaći i nešto novo. Svi oni, osobito Mesić i oni koji ga slijede i savjetuju, mislili su da će kroz ovih desetak godina proganjanja nacije i vjere, postavljanja pitanja vjeronauka, dakle da će istisnuti i rodoljublje i vjeru. I kad nema pjesme, kad nema manifestacije, oni imaju dojam da su to i učinili, da su uspjeli jer vladaju dobrim dijelom medija i javnog mnijenja. Međutim, kad Thompson dođe na trg i skupi onoliku masu ljudi, oni vide da je njihov trud uzaludan, vide da vjera i nacija žive. Da su malo pametniji, mogli bi zaključiti sljedeće: vjeru i naciju nisu mogli istisnuti ni zatvori ni progoni za 50 godina komunističke represije, pa kako će ih istisnuti u slobodnoj zemlji bez komunističkog sustava, kako će ih uništiti njihove riječi preko televizije. Druga stvar ili druga novina je sljedeća: oni su do krajnje mjere

frustrirani. Mesić nikad nije uspio okupiti veći skup, on uvijek govori skupinama od nekoliko desetaka ljudi. Nakon izgređa u vojarni u Splitu, on ima strah pred masom. Da su ga tamo drukčije dočekivali i njemu pljeskali, onda bi i on drukčije reagirao. Ali on to nije doživio, čak ni u izbornoj promidžbi ne može to doživjeti.

A ovo što im je Aralica napisao o napadima na Thompsona može se prenijeti na ovakva predstavljanja i na mnogobrojne «nepoćudne» knjige koje se u Hrvatskoj prešućuju. A kada je to doista tako, onda je doista velika čast kada SOA misli da su i moje knjige, odnosno predstavljanja zaslužila njihovu pozornost, zar ne?

Njihova nazočnost je doista ponajbolja preporuka za samu knjigu. Ona piše o Hrvatskoj za koju su se hrvatski branitelji borili i izborili u veličanstvenom Domovinskom ratu. Piše – na žalost – i o Hrvatskoj kakvu danas imamo. Piše i o čudnovatoj Hrvatskoj u kojoj su sve vrijednosti postavljene naglavačke. Evo jednoga primjera. Prema Hininoj vijesti od 19. lipnja 2008. predsjednik ove države je izjavio u povodu Međunarodnog dana izbjeglica 20. lipnja:

Ratovi u kojima se raspala jugoslavenska federacija bili su praćeni etničkim čišćenjem i nemilosrdnim progonom i protjerivanjem stanovnika na nacionalnoj osnovi. Mada ni u jednom trenutku nema nikakve dvojbe o tome tko je rat započeo i na kome leži najveća odgovornost, žalosna je činjenica da je etničkog čišćenja i protjerivanja bilo na svim stranama.»

Možete li zamisliti neku drugu državu čiji predsjednik optužuje tu istu državu za »etničko čišćenje, nemilosrdni progon i protjerivanjem stanovnika na nacionalnoj osnovi»? I to lažno! A da tajna policija ne brine o takvom predsjedniku već o nekakvim predstavljanjima knjiga – koji ukazuju na te koji tako govore o svojoj zemlji, i brinu o onome što petnaestak godina pjeva neki pjevač!

Da u takvoj zemlji čudesa mi danas živimo!

Hvala!

„SVI HRVATI SU USTAŠE“

1. PROIZVODNJA USTAŠA U DANJAŠNJOJ HRVATSKOJ

Milan Ivkošić u svojoj *Tjednoj inventuri* u *Večernjem listu* za ponedjeljak 20. 10. 2008 piše:

Je li Vlatko Marković nasjeo internetu?

Sanader je napao predsjednika HNS-a Markovića koji je nedavno rekao da je poklič „Za dom spremni“ iz opere „Zrinski“. Na blogu „Tulumarka“ naišao sam na citat iz libreto od oko 50 stihova u kojima na nekoliko mjesta ima „Za dom spremni!“ Pronašao sam originalni libreto opere i usporedbom ustanovio da je blogger nekoliko stihova krivotvorio i umetnuo sporni poklič. Možda je i Marković nasjeo tom blogu, a vjerojatno je blogeru i bila namjera nekoga „navući“. Budući da mu je uvod u tu krivotvorinu rasistički, onda su mu nakane provokatorske. Ta podvala na internetu odgovara stilu vremena, stilu Mesića, Sanadera, Goldsteina, Latina... Kad treba skrenuti pozornost s nepodnošljivog kriminala, korupcije, sve većeg socijalnog raslojavanja, sve većeg siromaštva, crkvenog licemjerja, općeg materijalnog i moralnog nazadovanja i sramotne kolonijalne pokornosti Hrvatske – ustaštvo je spasonosna tema!

Doista, bilo bi i krajnje neobično da Sanader, koji je doktorirao povijest književnosti i koji je bivši intendant HNK Split, ne zna libreto opere Zrinski. Međutim, bit Markovićeve izjave je u nečemu drugom, jer je ovdje riječ o starome hrvatskom pozdravu⁴⁷, a ne o pozdravu koji je svojstven samo za NDH. Markovićeva tvrdnja odnosila se na Thompsonovu pjesmu Bojna Čavoglave, dakle kulturnu pjesmu iz Domovinskog rata, koja počinje tim pozdravom. Takvi napadi na Thompsona su samo odraz stare priče, a cijela priča stane uz jednu, dobro nam poznatu krilaticu: „Svi Hrvati su ustaše“.

Razlika je jedino u tome što je nekada ona služila za očuvanje Jugoslavije, a danas služi za očuvanje vlasti u Hrvatskoj.

2. HRVATI USTAŠE I OČUVANJE JUGOSLAVIJE

---

⁴⁷ Na portalu HKV-a dan je sljedeći komentar poklika Za dom spremni:

„U dvotjedniku koji izlazi u New Yorku, djelomično i na engleskom jeziku, u broju 91, od 21. listopada o. g., ima jedan izvrstan članak kojeg je pisao mladi Hrvat, izvandomovinar, rođen u USA, u kome je dana njegova analiza o uzrocima i posljedicama starohrvatskog bojnog poklika, koga su izvikivali još davne 1526. godine na Mohačkom polju u bitci protiv nadmoćne vojske Sultana Sulejmana Veličanstvenog.“

Još kao student u Beogradu, zapazio sam kako se svaka politička rasprava o međusobnim odnosima unutar Jugoslavije, završava s tim „ustaša“, njihovim „najsnažnijim“ argumentom. Zato sam uskoro odlučio takve rasprave uvijek započinjati svojom tvrdnjom kako sam ja ustaša.

Slijedila bi, nakon toga, burna diskusija i uvjeravanja mojih kolega kako ja to nisam. Tako bi im glavni „argument“ bio eliminiran, pa se onda moglo raspravljati i s argumentima.

Slično je bilo kada sam 1987. došao u Zagreb.

I tu sam ubrzo shvatio da je taj isti „argument“ i tu bio najsnažniji. Zato sam i ovdje znao u društvu izjaviti kako sam ja ustaša. Nastupila bi konsternacija, a ja bih potom nastavio:

„Znate, ja sam jedno vrijeme živio u Beogradu, a tamo vam Hrvate dijele na ustaše i srpske slugе. A ja vam, ljudi moji, ne volim biti slugа!“

Tijekom Domovinskog rata vidjelo se, kako oni koji su voljeli biti slugе, a bilo je i takvih, baš i ne vole neovisnu Hrvatsku. S druge, pak, strane bilo je i onih, kojima je „U“ doista bilo drago, ali koji su se stavili uz većinu naroda, i u obranu Hrvatske.

Agresori su se borili protiv „ustaša“, bez obzira radilo se o regularnoj Hrvatskoj vojsci ili onima rijetkima koji su na sebe stavljali slovo „U“, jer agresoru je neovisnost Hrvatske bila istovjetna ustaštvu, a oni koji su se borili za njenu neovisnost, bili su svi odreda ustaše.

Bilo je pokušaja, nažalost, da se takvo poistovjećivanje napravi i ovdje u Hrvatskoj. Tako je Slavko Goldstein, i ne samo on, istu takvu tvrdnju iznosio prigodom uvođenja kune.

Naravno, tada je predsjednik bio dr. Franjo Tuđman, Otac hrvatske države, pa to nije moglo „proći“. I kuna je još i dan-danas tu!

Tu su bili i hrvatski branitelji, jer im tada nisu prolazili, na njihovu žalost, ni napadi na one koji su se borili za slobodnu Hrvatsku.

Tek pred kraj Tuđmanova života, takvi napadi mogli su imati nekakvog stvarnog, ali jedva vidljivog uspjeha.

Jedan od takvih uspjeha je i neusvajanje Izvješća Saborske komisije o žrtvama rata i poraća. Inicijator te kampanje bio je član te iste komisije Slavko Goldstein. Tu se baš zorno vidi prava veličina Predsjednika, kada je u tu komisiju stavio čovjeka koji je zbog kune htio izjednačiti ovu Hrvatsku s NDH.

Naravno, dotični je taj svoj položaj kasnije iskoristio za lažne tvrdnje o radu te iste komisije, jer je cijeloj toj njegovoj „bratiji“ itekako bilo važno zaustaviti njen rad, kako bi na taj način zaustavili i objektivno sagledavanje cijele te problematike. Naime, glavna karika u držanju

Hrvata u pokornosti, bio je mit o Jasenovcu. A laž o Jasenovcu kao konclogoru, bila je najjača karika u borbi za očuvanje Jugoslavije.

I dan-danas se povlači paralela: Jasenovac – Križni put hrvatskog naroda. Međutim, dok smo svi mi svjedoci kako se kosti ubijenih s Križnog puta iskopavaju, i „izlaze iz grobišta“, praktično svakog dana, takvih nalaza za Jasenovac nikada nije bilo.

I tadašnja komunistička vlast, ona bivše države, pokušavala je pronaći takve ostatke i oko Jasenovca, ali sva iskopavanja dala su manje pronađenih, od onih 1180 kostura koji su sasvim slučajno iskopani u blizini Teznog kod Maribora. A da i ne spominjemo da su, navodno, pronašli i neka veća grobišta, za koja su hrvatski istraživači kasnije dokazali, kao na primjer pokojna hrvatska pravедnica Ljubica Štefan, da se radi o hrvatskim žrtvama s Križnog puta. Materijalnih dokaza nije bilo, pa je tadašnjim vlastima jedino preostalo praviti popise prema mjestima navodnih grobišta, a po izjavama o navodnom stradanju, članova njihovih obitelji ili bliže i daljnje rodbine. Ali, samo površna raščlamba tih popisa, ukazuje na niz netočnosti.

Neka su imena izmišljena, neki su doista i stradali, ali ne od posljedica rata. No autori popisa su dobro znali kako je teško provjeriti sva ta imena... i kako je s tim, navodnim imenima, lako manipulirati.

Zato im je i bilo mnogo brže i učinkovitije dodati na popis neka nova, nepoznata i izmišljena imena... I to rade sve do dana današnjega.

Manipuliraju...

Jer tehnologija vladanja Hrvatskom u komunističkoj Jugoslaviji bila je vrlo jednostavna:

Ako si za neovisnu Hrvatsku – onda si ustaša! A kroz 45 godina postojanja te bivše države, njihovi povjesničari mogli su od ustaša napraviti sve što su htjeli, željeli i mogli napraviti.

Ustvari sve najgore što postoji ili što se može zamisliti.

To je često znalo dovesti i do apsurdnih situacija, pa su i jednom Miloševiću, kada nisu bili zadovoljniji učincima njegove politike, vikali: „Slobo – ustaša!“.

Ali istinu o sebi sami i nehotice otkrivaju, jer su im i hrvatski branitelji u Domovinskom ratu – ustaše. No istina je jednostavna!

Oni ne žele samostalnu i neovisnu Republiku Hrvatsku! Oni ne žele nikakvu Hrvatsku! I sve ono najgore što postoji za njih, upravo je... željeti i imati neovisnu državu Hrvatsku.

Često se pitam, a to sam često i isticao, kada su nama, živim svjedocima veličanstvenoga Domovinskog rata, uspjeli toliko blata nabaciti na taj isti Domovinski rat, i to nakon rata u kojemu smo izvojevali veličanstvenu pobjedu, koliko su samo bolesnih laži mogli izmisliti i provesti u djelo poslije

rata, u kome su oni bili pobjednici. A koliko, tek, tijekom 45 godina njihove tiranije i diktature!?

Dodajmo tomu još i da je i dr. sc. Franjo Tuđman svojevremeno stradao, jer je bio prvi koji je dirnuo u mit o Jasenovcu. No, postoje istraživanja o tom logoru koja do temelja ruše dosad ustaljene predodžbe. Posebno bih ukazao na knjigu „Jasenovac – Brojke“ mr. sc. Mladena Ivezića u kojoj se polazi od partizanskih izvješća. Na tom tragu je i najnovija knjiga: V. Mrkoci, V. Horvat, „Ogoljela laž logora Jasenovac“, Zagreb, 2008.

U sljedećem poglavlju je predgovor koji sam napisao za tu knjigu.

3. SRPSKE LAŽI I LAŽI HRVATSKIH KOMUNISTA O LOGORU JASENOVAC

Godišnjica proboja zatočenika iz koncentracijskog logora Jasenovac, obilježena je i ove godine.

„Građanke i građani, gospode i gospodo, drugarice i drugovi“ – započeo je svoj govor predsjednik RH Stjepan Mesić.

„Mi ne zaboravljamo“ – rekao je, te dodao, kako se treba snažno boriti protiv zaborava.

Potom je ispričao priču o događaju na kojemu je bio nazočan i bivši predsjednik SAD-a Dwight Eisenhower. U svom obraćanju Eisenhower je zatražio da se zločini koji se događaju snime, jer *će se jednog dana naći neki gad koji će reći da je sve to izmišljeno*.

„I danas ima gadova koji će reći da je sve ovo bilo izmišljeno“ – upozorio je Mesić.

„Mi želimo svijet“ – nastavlja on dalje – „u kojemu se ljudi ne će razlikovati, a kamoli stavljati u podređen položaj samo zato što su druge vjere, nacije ili boje kože.“

Je li Mesić, doista, razumio ono o čemu je govorio Eisenhower?

„Snimiti zločin koji se događa, istovjetno je ISTINI o tom zločinu.“

Misli li Mesić da je Eisenhower govorio jedno a mislio drugo, tj. da je govorio o „istini“ koju diktiraju moćnici?

Jasenovac je doista idealno mjesto da se govori o „istini“. Pa već sam naslov knjige Vladimira Mrkocija, „Ogoljena laž logora Jasenovac“, ukazuje na to.

Tko dakle stoji iza „laži logora Jasenovac“?

U poglavlju „Političko oružje par excellence“, Mrkoci konstatira riječima (str. 11):

...Mit o Jasenovcu je oružje dvostrukog karaktera: njime su se služili Srbi protiv Hrvata u Jugoslaviji, ali i hrvatski komunisti protiv opozicije u Hrvatskoj.

Tko su, ustvari, ti Mesićevi „gadovi“?

Ne vjerujem da u Hrvatskoj postoji više ljudi (a da bi bili vrijedni spomena) koji tvrde da je sve u svezi s Jasenovcem izmišljeno. Ali, zato ima puno, puno više onih koji ukazuju na laži o logoru Jasenovac. I to Mesića boli.

Njemu su gadovi svi oni koji govore istinu! Jer on istinu niti poznaje niti prepoznaje!!!

Pa svi znamo da je Mesić sinonim za čovjeka, sposobnog pored ostalog, i na stranom sudu, lažno svjedočiti protiv svoje države i svoga naroda. Pa i svojom interpretacijom Eisenhowera, on samo brani svoju ulogu lažnog svjedoka na sudu, koji svoje (a time i Mesićevo) pravo lice pokazuje svakim danom...sve više i više. Osvrnimo se samo na najnoviji proces protiv generala Gotovine, Markača i Čermaka. O tome u *Hrvatskom listu* od 17. travnja 2008. Ivica Marijačić piše:

...Obrana generala Gotovine maestralno je pripremila obranu i navela na kraju svjedoke da praktički priznaju da lažu. Loše uvježbane lekcije i montaže u velikosrpskoj kuhinji Veritasa, i od strane srpskih obavještajnih službi, padaju u vodu pod naletom dokumenata i činjenica. Takve velikosrpske podvale možda mogu proći na nekom hrvatskom sudu, ali ne i pred Mišetićem i Kehoeom u Haagu, gdje svjedoci tužiteljstva na kraju više koriste obrani...

Posebno istaknimo slučaj koji je najjednostavniji odgovor na pitanje broja žrtava u Jasenovcu:

...Svjedokinja, bivša medicinska sestra kninske bolnice, Mira Grubor tvrdila u Haagu da je kninska bolnica 5. 8. 1995. zaprimila 120 tijela, a onda je puštena izjava liječnika, Srbina, snimljena istog dana, s tom istom medicinskom sestrom u društvu, gdje kaže da je u bolnicu dovezeno sedam tijela.

Dopustimo, ipak, da je Eisenhower govorio o istini. Doista, oni koji se koriste lažima i jesu gadovi. Ali ovdje ipak moramo razlikovati dvije vrste gadova.

Srbi su koristili laži po onom Ćosićevom: „Laž je Srbima najviše pomogla u njihovoj povijesti“, koristili su laži da bi pomogli svom narodu.

Hrvatski komunisti, povjesničari i svi drugi, o kojima govori Mrkoci u svojoj knjizi, koristili su je protiv, i na štetu, svoga naroda. Zato su oni mnogo, mnogo veći gadovi.

Naravno u pravu je Marijačić i kada kaže kako je „stvar laganja pred sudom od strane tužiteljevih svjedoka, a mahom je riječ o Srbima, jedina dosad potvrđena činjenica. Srpski svjedoci dolaze u Haag na ovo Suđenje i besramno

lažu, najvjerojatnije zbog goleme mržnje prema Hrvatskoj i njezinim generalima i zbog želje da generali dobiju što težu presudu.“

Ipak, Mesić je doista poseban. Ima ga i u Jasenovcu i u Haagu. Imamo ga i kada izravno laže (Haag) i kada se bori za očuvanje laži (Jasenovac). U oba slučaja to je laž kao *političko oružje par excellence*, kako reče Mrkoci.

Čitajući ovu knjigu vidjet ćemo kako Mrkoci razotkriva cijeli niz tzv. svjedoka o logoru u Jasenovcu. Počinje s „glavnim i osnovnim dokumentom na kojem se osniva cijeli mit o Jasenovcu“, to jest s 'Izvještajem Zemaljske komisije Hrvatske za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača': Zločini u logoru Jasenovac, Zagreb, 1946.

Izvješće je načinjeno na temelju izjava svjedoka i zapisnika triju komisija koje su obišle logor Jasenovac 11. i 18. svibnja te 18. lipnja 1945. godine. Glavni dio Mrkocijeve raščlambe odnosi se na Miletićevu knjigu „Koncentracioni logor Jasenovac 1941. – 1945.“, tiskane 1985.

Raščlambom laži svjedoka, u Izvješću i Miletićevoj knjizi, Mrkoci ukazuje na žalosnu činjenicu koja upućuje na to, kako su u „lažima o logoru Jasenovac“, sudjelovali i mnogi drugi (str. 35. –36):

...Sasvim razumljivo, ako su ova svjedočanstva klevete i laži – onda su i svjedoci lašci, nisu vjerodostojni, uopće im se ne može vjerovati (...) Međutim, sve tvrdnje tih nevjerodostojnih svjedoka, makar i najapsurdnije, kada se odnose na ustaše, uzimaju se kao potpuno vjerodostojne. Isti oni koji su svjedoke odbacivali, kao nevjerodostojne, u pogledu Židova i Cigana, te iste svjedoke smatrali su, apsolutno, pouzdanim u njihovim iskazima o ustašama.

Mrkoci dokazuje – upravo raščlanjujući ove dokumente –da je logor Jasenovac bio radni logor, a za to su mu izvrsno poslužili i navodi iz knjige Milka Rifferra *Grad mrtvih*, napisana 1945., a tiskana 1946. Ne čudi nas zato što je takva knjiga kritizirana i povučena iz prodaje.

Na str. 44. – 45. Mrkoci konstatira:

...Nakon 2000 stranica Miletićeve knjige, i nakon kritičke analize izjava i dokumenata u njoj, moglo bi se reći da se dobila jasnija i realnija slika Jasenovca – ali još uvijek daleko od slike koja bi se dobila kad bi bili poznati i ostali dokumenti koji su još uvijek skriveni.

Najteže doba logora bilo je prvo – VIII. 1941. do II. 1942., doba formiranja logora, doba Bročića i Krapja i preseljenja u Ciglanu. Vrlo teški uvjeti života, težak rad, slaba hrana, zima i kiša. Zbog svih tih uvjeta, zbog bolesti i napora i smrtnost je vrlo velika. U drugo doba — 11.1942. do V. 1945., kad su sagrađene stambene barake i uspostavljena organizacija logora i proizvodnja, položaj zatvorenika se donekle popravio.

Glavni uzrok smrtnosti u logoru bili su teški uvjeti života, slaba hrana, loši uvjeti stanovanja, zima, fizička iscrpljenost i bolesti – i to naročito

u prvo doba. Zatim epidemije, u doba epidemije umrlo je u jednom mjesecu preko 1800 ljudi.

Represalije strijeljanjem vrše se zbog bijega zatočenika, naročito nakon ubojstva stražara – strijeljaju se sunarodnjaci bjegunaca. U prvo vrijeme odmazde nad zatočenicima i nakon napada na širem području logora – tako nakon napada u Gradini, mjestu Jasenovac, Ustici – strijeljane su skupine zatočenika.

Za usporedbu neka posluže neki podatci iz Lepoglave: 1945. pokušaj bijega 95 zatvorenika – većina na razne načine likvidirana, 1946. u travnju ubijen 1 zatvorenik, u svibnju ubijeno 7, u travnju ubijeno 5 zatvorenika i 2 bjegunca, u srpnju ubijen 1, u studenom ubijena 3, ranjena 2 zatvorenika, do 5. srpnja 1948. ubijeno još 36 zatvorenika; 5. kolovoza ubijena 4 bjegunca i 10 zatvorenika (Politički zatvorenik br. 7/79). I sve se to događalo u doba mira.

Za masovna ubijanja zatočenika nema dokaza. Budući da je logor imao važnu proizvodnu funkciju i kapacitet 3000 zatočenika, svako masovno pogubljenje, utjecalo bi na proizvodnju. Nema dokaza niti za masovno ubijanje civilnih osoba, žena, djece i staraca, dovedenih u Jasenovac nakon vojnih akcija na pobunjenim dijelovima zemlje (Kozara, Kordun). Svi su oni iz Jasenovaca odvedeni – ili raditi u Njemačku ili naseljeni u drugim dijelovima zemlje.

Naravno, Mrkoci dobar dio svoje raščlambe posvećuje i lažima oko broja žrtava Jasenovca. Nabraja sva istraživanja u kojima nije ukupno pronađeno ni onoliko žrtava koliko je iskopano žrtava „Križnog puta“, sasvim slučajno (samo u Teznom kod Maribora), a poznato je da su istraživanja kod Maribora pokazala da tamo ima mnogo više žrtava.

Mrkoci posebno ukazuje na bilježnicu Zemaljske komisije koja je otkrivena „sasma slučajno“ 1998., u Hrvatskom državnom arhivu.

Inače, danas je u Hrvatskoj, prihvaćen kao točan broj žrtava Jasenovca kojui zagovaraju otac i sin Goldstein – od 80 do 100 tisuća. A to je broj koji treba i dalje omogućivati „dokazivanje“ genocidnosti hrvatskog naroda, jer se, kao što Slavko Goldstein to u Globusu kaže, od 10. siječnja 2003., može govoriti o „strahotnoj činjenici da je u prosjeku, u Jasenovcu svakoga dana, ubijeno oko 70 ljudi“.

Taj njihov broj nazivam velikosrpski broj Goldsteinovih i Draže Mihailovića. Zašto? Dr. Vjekoslav Perica (Slobodna Dalmacija, 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. tiskali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića.

U njoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Polovica rata, pa množenje s dva daje donju granicu „rezervnoga“ broja za „dokazivanje“ navodne genocidnosti hrvatskog naroda.

U ovoj nas knjizi Mrkoci upozorava kako je Žerjavić prvo govorio o 85.000 žrtava, a potom je smanjio na 80.000, što Goldsteini uzimaju, kao donju granicu, mogućeg broja žrtava. A Žerjavić je objašnjavao razlog što su njegove procjene veće od nekih drugih (str. 49):

„Da bi spriječio prigovore uzimao sam najveći mogući broj žrtava.“

Inače, Ivan Strižić je u svojoj knjizi Žrtvoslov Slunjskog kotara pokazao kako su popisi u koje je Žerjavić imao najviše povjerenja – oni iz Karlovca – lažni. Naime, slično onome o čemu govori današnja TV emisija Istraga, kako je na popisu navodnih srpskih žrtava u Domovinskom ratu mnogo onih koji su umrli ili se međusobno poubijali.

Eto, takvi su i ovi popisi žrtava Drugog svjetskog rata koje je Žerjavić koristio.

Zato nas ne iznenađuje kada Mrkoci kaže (str. 51):

...Pa i razlika u usporedbi žrtava po godinama, između Žerjavićeve procjene i bilježnice Zem. komisije je neshvatljiva. Za 1941. Žerjavićeva je procjena 5 puta veća, 1942. – 4 puta, 1943. – 50 puta, 1944. – 2 puta, 1945. – 3 puta, a ukupan zbroj je 4 puta veći. Budući da bilježnica obuhvaća samo SRH, a Žerjavićeva procjena za cijelu NDH, ako bi se sve cifre povećale za 100 %, što je pretjerano, još uvijek bi Žerjavićeva procjena bila 2 puta viša. Ovakvo stanje u znanosti je nezamislivo, u bilo kojoj, pa i u komunističkoj nauci. Vjerojatno bi i kod Pol Potovih „naučnika“ izazvalo nelagodu.

A odmah potom, Mrkocijev zaključak pogađa u sam bit cijeloga problema, oko broja žrtava Jasenovca:

...Sve to vrlo uvjerljivo dokazuje da se nijednoj procjeni komunističke nauke u pogledu žrtava ne može vjerovati – sve su lažne, sve su tendenciozne. Pa i ovoj bilježnici Zemaljske komisije ne može se potpuno vjerovati. I ona je djelo komunističkih stručnjaka i stoga, mora se ponoviti, jedino je sigurno da je točan broj žrtava niži, od najniže službene komunističke procjene!

Inače, kada se govori o logoru Jasenovac, posebno treba ukazati na pitanje knjiga ulaska i izlaska koje su, vjerujem, danas u Washingtonu. O tome ovih dana piše i dr. Ružica Čavar predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj u svom pismu Tihomiru Dujmoviću:

Ja se osobno vrlo dobro sjećam jedne emisije na TV-u o Jasenovcu, iz vremena 1971. godine, gdje se govorilo o broju žrtava. Prikazane su sve evidencijske knjige iz logora, one velike bilježnice s tamnim tvrdim koricama. Vidio se cijeli visoki stupac tih knjiga - bilježnica, a rečeno je da je u njima upisan, po imenu i prezimenu i ostalim generalijama, svaki pridošli logoraš, svaki otpušteni, svaki umrli ili prijekim sudom osuđeni na smrt, te čak dobiveni paketi, posjete itd. Točno se sjećam da je bilo

rečeno kako je za cijelo razdoblje djelovanja logora, kroz njega prošlo 18.000 i nešto osoba, a ipak nisu svi smrtno stradali ni ubijeni. Pitam, a već sam o tome i pisala, gdje su danas te evidencijske knjige?

Naravno, nitko ih ne želi imati u Hrvatskoj jer bi one itekako pomogle da logor u Jasenovcu ne bude više „političko oružje par excellence“, kako reče Mrkoci.

4. HRVATI-USTAŠE I VLADANJE HRVATSKOM

Dolaskom Račanove vlasti, učinjen je najvažniji korak u stvaranju ovakve Hrvatske koju danas imamo – izvršena je kriminalizacija Domovinskoga rata i svih branitelja. Oni koji su donijeli slobodu svome narodu, umjesto da budu slavljani, ponižavaju se na sve moguće načine.

I dok su ljudi poput mr. Ivezića ili prof. Mrkocija praktično onemogućeni u iznošenju svojih spoznaja, jer je učinjeno sve da one ne budu dostupne svim građanima RH, dotle je mimo izbora, za profesora povijesti 20. stoljeća, na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, postavljen dr. sc. Ivo Goldstein. Dakle, jedan od „pronalazača“ velikosrpskog broja Goldsteinovih i Draže Mihailovića.

Karakteristika današnjeg vremena je da se svako malo pokreću prave hajke na sve što ima veze s NDH ili se takve veze izmisle (slanje provokatora „ustaša“ na skupove, montiranje fotografija s „ustašama“ i sl.):

...Samo zato što su željeli i žele neovisnu državu, poslije kriminalizacije branitelja i Domovinskog rata, treba ponovno uvjeriti, i one preostale Hrvate, da su ustaše.

Takvim histeričnim hajkama provocira se poznata „hrvatska šutnja“, a onda oni koji takvu histeriju nameću, mogu mirno vladati.

A što je još gore, kao rezultat svih tih manipulacija, zaštićeni su upravo oni koji su još živi i koji su sudjelovali u stvaranju lažnih slika i negativnih mitova o Jasenovcu i o ustašama.

Činjenica je da takve histerije nije bilo za vrijeme Račanove vlasti. Jednostavno, nije je ni moglo biti dokle god su branitelji imali ugled kakav su imali, i kakav je normalno da imaju. Vjerojatno sama Račanova vlast i nije bila podobna da kao nasljednici onih koji su pobili na stotine tisuća Hrvata, ponovno vladaju pomoću tvrdnje *Svi Hrvati su ustaše*. Kao što je Sanader morao biti onaj koji će uhapsiti Gotovinu, tako je njegova vlast morala i mora omogućiti i ovo.

I doista, sjetimo se samo hajke zbog spomen-ploče velikom hrvatskom književniku Mili Budaku. Za Sanadera je to bio pogodan moment da zaustavi sve takve hajke. Naime, kao što je povjesničaru Tuđmanu bilo jednostavno to

učiniti u njegovo vrijeme, kada je u pitanju bila valuta, tako smo tada imali za predsjednika Vlade, povjesničara književnosti, koji je, isto tako i punim pravom, mogao učiniti nešto slično. A u isto to vrijeme, reagiralo je poznatim „Apelom“ i 400-ak hrvatskih biskupa, akademika, sveučilišnih profesora, umjetnika i drugih građana, što bi svemu tome dalo još i dodatnu težinu.

Tražili su obnovu političkih procesa, a proces Mili Budaku je upravo bio takav, da je tako nešto i bilo normalno učiniti. Naime, od pokretanja procesa do izvršenja smrtne kazne, nije prošlo ni 24 sata. Umjesto toga, Sanader naređuje nasilno skidanje spomen- ploče velikom književniku.

Ali ne staje sve na tome! Za potpisnike „Apela“, uvodi se i nova „moralno-politička podobnost“. O čemu se radi, najbolje je vidjeti iz pisma, koje je Vladi uputilo pedesetak biskupa, akademika, sveučilišnih profesora i umjetnika.

Pismo hrvatskih intelektualaca Vladi RH

Izražavamo veliko čuđenje i nevjericu što je hrvatska Vlada iz saborske procedure povukla prijedlog o imenovanju uglednog hrvatskog povjesničara Milana Kruheka, bivšeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest, članom Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, zbog primjedbe jednog, ideološki ostrašćenog zastupnika iz redova oporbe, da je Milan Kruhek potpisnik apela o Mili Budaku i da stoga ne može biti članom spomenutog Odbora.

Je li tim činom hrvatska Vlada neizravno poslala poruku javnosti kako nitko od potpisnika Apela o Mili Budaku, opet, (deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku, dakle više stotina uglednih znanstvenika, profesora, javnih radnika, akademika, biskupa), ne može biti u javnoj ili društvenoj funkciji? Ili, s obzirom da se radi o Odboru za etiku, Vlada R Hrvatske misli da su etični politički procesi u kojima od pokretanja postupka... do izvršenja smrtne kazne, prođe manje od 24 sata?

U spomenutom apelu predlaže se obnova procesa održanih u doba komunističke i drugih totalitarnih vlasti, pa tako i procesa protiv Mile Budaka.

Je li za Vladu zahtjev za obnovom, svih komunističkih i drugih totalitarnih političkih procesa i sudskom rehabilitacijom nevinih žrtava, humani i etički stav ili nije? Napominjemo kako takav zahtjev ne pretpostavlja svrstavanje uz bilo koga, kako je to saborskim zastupnicima podvalio nekadašnji ministar znanosti, te aktualni zastupnik Gvozden Flego, u svojoj saborskoj inicijativi, glede imenovanja Milana Kruheka.

Umjesto odgovora mjerodavnih, na takav jedan demokratski apel, koji je u međuvremenu osnažila Rezolucija vijeća Europe o osudi komunističkih zločina i Deklaracija o osudi zločina počinjenih tijekom

totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj od 1945. do 1990. (donio je Hrvatski sabor 2006.), uslijedila je hajka, za kakvu smo mislili da je za nama. Suočavamo li se to mi s nečim što smo mislili da je, kao i totalitarizam, za nama, samo sada još u perfidnijim oblicima?

U Zagrebu 4. lipnja 2008.

Pismo je bilo prešućeno u medijima, a Vlada nije imala potrebu ni osvrnuti se na njega! Markovića je bar komentirao Sanader, dok svi ovi biskupi, akademici, sveučilišni profesori i umjetnici, to i ne zaslužuju, zar ne!?

A u normalnoj državi, poslije ovakvog skandala, ne bi trebao nitko od članova te komisije ostati u njoj! Pa zar oni podržavaju politička suđenja?

Ali vratimo se Domovinskom ratu i činjenici da je agresija na Hrvatsku izvršena pod znakom petokrake i kokarde. „U“ se nije moglo naći među agresorima, već na strani onih koji su branili Domovinu, ali danas u Hrvatskoj, agresorsko znakovlje je dobrodošlo, čak se i Predsjednik države diči „petokrakom“, a „U“ se proganja. Koliko je to postalo smiješno, pokazao je i koncert Marka Perkovića Thompsona u Zagrebu. Naime, među sto trideset tisuća (130 000) ljudi, novinari su pronašli jednog-jedinog s tim znakom (a i taj jedan-jedini je mogao biti, po udbaškoj staroj praksi, ubačeni provokator). I umjesto da one, koji od toga prave cijelu cirkusku predstavu, pošalju psihijatrima, država se mjesecima tresla zbog toga jednog-jedinog znaka među 130 000 ljudi. Za ne povjerovati!!!

I Sanader se tome pridružio i proslavio „izjavom“ da takav Thompsonov koncert šteti Hrvatskoj, pa otud i ona njegova „polemika“ s Markovićem.

Naravno, opet su reagirali biskupi, akademici, sveučilišni profesori i umjetnici (njih osamdesetak):

Poštovani gospodine Marko Perkoviću Thompsone,

nadamo se da s prijezirom gledate na podmetanja i ovu prljavu kampanju koja se vodi protiv Vas. Zahvalni smo Vam na djelu, koje svojom glazbom, pjesmama i javnim nastupima darujete hrvatskom narodu i svim ljudima dobre volje. Vaši nastupi pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

Zato što cijenimo i poštujemo Vaš rad ovim putem Vam javno izražavamo potporu te želimo da Vas ne obeshrabre sitna, prizemna i priglupa podmetanja koja su se razbuktala poslije Vašeg iznimnoga nastupa na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, koji su organizirali hrvatski branitelji.

U Zagrebu 20. lipnja 2008.

HTV opet nije smatrala potrebnim spomenuti ovo pismo u svojim emisijama.

Uslijedile su zabrane Thompsonovih koncerata. Novo pismo hrvatskih intelektualaca potpisalo je preko 300 javnih osoba:

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Prihvatanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu... pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu, našem življenju i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!!!

Prošli smo bolna iskustva zabrana i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!!!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam, koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da:

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme, zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Ali u isto ovo vrijeme, tzv. lijevi intelektualci, uputili su pismo partijskom šefu Milanoviću...

I što mislite da se dogodilo?!

Dogodila se prava eksplozija!!! Frcale su optužbe, kao i navodni argumenti lijevih drugova, i njihove bratije. O tome se raspredalo u svim tiskovinama i njihovim TV emisijama... danima i danima.

Prof. dr. Slobodan Lang i akademik Josip Pečarić, inicijatori pisma hrvatskoj javnosti, tada su poslali sljedeće pismo:

Otvoreno pismo predsjedniku Saborskog odbora za ljudska prava

G. zastupniče, predsjedniče Odbora za ljudska prava Sabora Republike Hrvatske

I. Na dan branitelja grada Zagreba:

1. Ujutro je služena misa zahvalnosti braniteljima, mladim ljudima koji su dali vlastiti život za obranu, istinu i čovječnost u demokratskoj Hrvatskoj. Trebali ste biti na ovoj misi!

2. Preko dana je postavljen Sokratov šator, gdje su izložene knjige i prikazivani filmovi, a najvažnije ljudi koji su proživjeli obranu i stvaranje Hrvatske - branitelji, obitelji stradalih, logoraši i invalidi. Došli su mnogi građani, a posebno su došli mladi, da se sretnu sa svjedocima, da im netko kaže da smiju biti ponosni na obranu i stvaranje Hrvatske države i da se odluče i oni uključiti izgradnjom sebe, da bi stvarali obitelj i gradili Hrvatsku. Trebali ste doći i susresti istinu!

3. Navečer su se mladi došli radovati, jer se pjevalo njima a oni su bili ponosni na poginule mlade i državu koja je stvorena. Jeste li bili na koncertu?

II. Tada je došlo do straha od ljubavi za Hrvatsku, vjerom, znanjem i pjesmom. Počeo je napad. Progovorili su moćni ljudi, i izgovorili najteže riječi.

1. Nisu se usudili napasti misu u crkvi.

2. Nisu se usudili napasti šator, knjiga, filmova i fotografija stradanja i junaštva.

3. Nisu se usudili napasti logoraše, udovice, invalide, branitelje ...

4. Napali su jednog pjevača, jedan pozdrav, jedan znak na jednom mladom čovjeku i jednu pjesmu koju nitko nije pjevao. Vi ste ih trebali braniti!

III. Htjeli su probuditi strah!

1. Tada smo progovorili – Zahtijevali smo slobodu od straha. Pozvali smo ljude vjere, znanja i misli da nam se pridruže.

2. Oni su se odazvali, stotine akademika, biskupa, sveučilišnih profesora, umjetnika, intelektualaca, više od 300 građana. Potpisali su i pridružili se protestu protiv straha, zabrana javnih skupova, slobode govora i pjesme, neistinitog prikazivanja Domovinskog rata, izazivanja podjela u Hrvatskoj, neistinitog informiranja uglednih međunarodnih ličnosti i zajednice – a sve na štetu istine, demokracije i ljudskih prava u Hrvatskoj. Niste potpisali, a trebali ste!

IV. Tada je krenulo novo plašenje!

1.. Napadnut je gradonačelnik glavnog grada, zašto dozvoljava javni skup onima koji su ga obranili.

2. Napali su i predsjednika Vlade, jer akademici, biskupi, znanstvenici, profesori, umjetnici, građani .. ne znaju sami misliti, a ne bi ni smjeli progovoriti bez njegove dozvole?! Trebali ste nas tada pozvati, saslušati i vršiti ono za što ste zaduženi – braniti ljudska prava.

V. Tada su se doista i uplašili, ali oni koji su plašili! Pozvali su upomoć, i dobili su pomoć – kakvu pomoć

1. Član Sabora, je rekao da se ne smijemo slobodno kretati po Hrvatskoj, da ne smijemo dolaziti u Istru, Pulu, bez dozvole.

2. Predsjednik Srbije je tražio da se ispričamo za slobodu!

3. Međunarodni predstavnik je izjavio da je sprečavanje genocida u Bihaću kontraverzno! Zar mu Srebrenica nije dosta?

7. Talijanski fašisti su ocrtali Poreč, a vlast to nije ni primijetila?!

II. Onda je došao dan svehrvatske zahvalnosti za slobodu i braniteljima za obranu.

1. Sakupili smo se u Čavoglavama, iz svih dijelova Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Evrope, Australije, SAD.

2. Došli smo avionima, vlakovima, autobusima, automobilima, motorima, biciklima i pješice.

3. Predstavili smo knjige i razgovarali o Hrvatskoj, igrali nogomet, pjevali s desecima klapa, plesali i onda se okupili na koncertu – 100 000, više od 100 000.

4. Mladi ljudi, hrvatski narod je dao odgovor. Nisu dozvolili da ih se uplaši! Pokazali su da su spremni voljeti i braniti Hrvatsku u svakom njenom djelu! Trebali ste biti u Čavoglavama, upoznali bi hrvatski narod koji vam je povjerio da čuvate ljudska prava u državi gdje se dugo i teško za to borilo!

III. Dan poslije zabranili su koncert u Puli. Sada bježe iz moralnog u birokratsko opravdanje

1. Zabrane, dio totalitarnih režima, iza nas su i ne prihvaćamo ih pred nama!

2. Istra je otvorena za pjevače iz Srbije, u posjete dolaze talijanski iredentisti i neofašisti – neprijatelji Hrvatske. Samo nije za hrvatskog branitelja i pjevača domoljubnih i bogoljubnih pjesama Marka Perkovića Thompsona?

3. Ogromna većina hrvatskog naroda vjeruje da mu je zabranjen dolazak zato što im smetaju hrvatske zastave? Niste se oglasili.

VIII. Vrijeme je da poštujete ljude. G. zastupniče, predsjedniče Odbora za ljudska prava Sabora Republike Hrvatske,

1. Niste molili, branili, potpisali, pozvali, reagirali, ni bili s nama.

2. Prestanite ne vidjeti, ne čuti i šutjeti na ugroženosti ljudskih prava i demokracije u Hrvatskoj

3. Odmah zahtijevajte slobodu javnog okupljanja da bi se pjevalo pjesme obrane, radovalo slobodi i sanjalo buduće stvaranje. Na kraju zamolite i nas da Vas upoznamo s našom istinom i zahtjevima. Biti će to dobro i korisno Vama i Hrvatskoj i svijetu.

Pismo nije prenijela čak ni HINA. A da ne spomenemo da autori nisu dobili nikakav odgovor!

Ali hajka na Thompsona nastavljena je tamo gdje je svojevremeno i počela – u inozemstvu, točnije u Hamburgu. Ovaj put su hrvatski intelektualci djelovali drugačije. Pismo koje je predloženo na portalu Hrvati amac, a koje je preneseno i na portal Hrvatskoga kulturnog vijeća, potpisivali su pojedini hrvatski akademičari, i sami slali Sveučilištu u Hamburgu. To sam učinio i ja:

Mi Hrvatski akademičari protestiramo protiv svrstavanja hrvatskog domoljuba Marka Perkovića Thompsona u naciste. To je protuhrvatska propaganda onih koji ne priznaju Republiku Hrvatsku i žele oživjeti komunističku Jugoslaviju. Njemačka je bila među prvima koji su priznali hrvatsku neovisnost. Zašto to sveučilište nije zatražilo tekst svih pjesama i tada odlučilo radi li se o fašizmu ili naci(onali)зму ili samo domoljubnim pjesmama. Baš ovakove nepravедne presude, kao ova Sveučilišta u Hamburgu, čine potrebnim potvrđivati domoljublje, koje nema veze s nacizmom. Nevjerojatno je da njemačko sveučilište osuđuje jednog pjevača za nacizam, kad je to bila osobina njemačkog režima za vrijeme WWII i ranije, čiji su sinovi na žalost u tragično velikom broju dali živote za tu ideologiju.

Thompson se nije još niti rodio, ali želja za hrvatsku nezavisnost je uvijek živjela i nije imala nikakve veze s nacizmom ili fašizmom. Čudno je da jedno sveučilište ne može razlikovati ljubav i ponos za domovinu od nekakovog nacizma, koji nije nikada niti bio hrvatski.

Hrvatski akademičari⁴⁸

---

⁴⁸ Dr. Wolfgang Düchting
Universität Hamburg
Präsidialverwaltung
Referat 22: Online-Dienste
Edmund-Siemers-Allee 1
D-20146 Hamburg
Telefon: +49-(0)40-42838-4315
Telefax: +49-(0)40-42838-6398
E-Mail: _online-dienste@uni-hamburg.de
(mailto:online-dienste@uni-hamburg.de)

Wir - die kroatischen Akademiker protestieren stark gegen Anordnung den kroatischen Patrioten und Freiwilligen Marko Perkovic Thompson unter die Nazis (Nazis) einzuordnen.

Josip Pečarić

Permanent full professor at University of Zagreb (Croatia)

Foreign professor at GC University (Lahore, Pakistan)

Full member of Croatian Academy of Science and Arts

Active member of The New York Academy of science

Member of editorial boards:

Journal of Mathematical Inequalities (Editor in Chief and Founder)

Mathematical Inequalities & Applications (Editor in Chief and Founder)

Operators and Matrices (Editor in Chief and Founder)

Advances in Differential Equations and Control Processes

Advanced in Nonlinear Analysis and Applications (ANAA)

Asian-European Journal of Mathematics

Didactica Mathematica (Cluj-Napoca, Romania)

International Journal of Applied Mathematics

Journal of Computational Analysis and Applications

Journal of Inequalities in Pure & Applied Mathematics

Journal of Function Spaces and Applications

Nonlinear Functional Analysis and Applications

Octagon Math. Magazine (Brasov),

Panamerican Mathematical Journal

Tamsui Oxford Journal of Mathematical Science

Glasnik Matematički (advisory board)

Das ist eine starke antikroatische Propaganda derjenigen, die Republik Kroatien nicht anerkennen und die das kommunistische Jugoslawien wieder beleben möchten.

Deutschland war einer der Staaten, das als einer der ersten in der Welt die kroatische Selbständigkeit anerkannt hat.

Warum diese Universität die Texte aller Lieder von Herrn Marko Perkovic Thompson nicht angefordert hatte? Danach hätte sie entscheiden können, ob es sich um Faschismus oder Nationalismus handelte oder nur um die patriotischen Heimatlieder? Gerade solche ungerechte Beurteilungen, wie diese der Universität in Hamburg, spornt uns an, dass wir unsere Heimatliebe bestätigen, da sie überhaupt keine Verbindungen mit dem Nazismus hat.

Es ist unglaublich, dass die deutsche Universität einen Sänger für den scheinbaren Nazismus verurteilt, und zugleich war der Nazismus eine Besonderheit des deutschen Dritten Reiches zur Zeit des Zweiten Weltkrieges, aber auch früher.

Leider sind viele deutsche Söhne für diese Ideologie in tragisch grosser Zahl ihre Leben geopfert haben.

Marko Perkovic Thompson war zu dieser Zeit noch gar nicht geboren, aber der Wunsch für die kroatische Selbstständigkeit hat immer bestanden, und er hatte keine Verbindungen mit dem Nazismus oder Faschismus.

Es ist wirklich merkwürdig, dass eine deutsche Universität nicht imstande ist, Liebe und Stolz für die Heimat von einer nazistischen Bewegung, die niemals in Kroatien Fuss gefasst hatte, zu unterscheiden.

Banach Journal of Mathematical Analysis (BJMA) (advisory board)
Naravno, mi i ne očekujemo odgovor od njih.

Međutim ovdje je važno istaknuti – kako se i kada krenulo na napade na Thompsona. O tome piše Slobodan Lang i svoj tekst *Thompson i Woodstock* počinje ovako:

Organizacija 56 država regionalne sigurnosti, uključivši i ljudska prava (OSCE), pitanjima antisemitizma bavi se intenzivno od 2004. Na konferenciji OSCE-a o antisemitizmu, održanoj u Španjolskoj 2005., sudjelovali su i uglednici poput Andrewa Bakera iz Američkog židovskog kongresa i prof. Gerta Weisskirchena, člana Njemačkoga parlamenta i predstavnika OSCE-a protiv antisemitizma. U ljeto 2007. godine, rabin Baker je u Dubrovniku, hrvatskoj ministrici vanjskih poslova, gospođi Grabar-Kitarović, iznio „uznemirujuće iskaze fašističkih pozdrava i simbola koji su postali obilježje koncerata, hrvatske rock zvijezde, Marka Perkovića Thompsona. Ona je obećala pozvati prof. Weisskirchena u Zagreb da to razmotre. Predsjednik Mesić izjavio je Bakeru da bi Sabor trebao poduzeti potrebne mjere zabrane takvih ustaških manifestacija.

Prof. Gert Weisskirchen u Zagreb je došao 3. rujna 2007. „ispitati utjecaj Thompsona na nacionalističko raspoloženja u Hrvatskoj“. U njemačkom se veleposlanstvu sastao s Ivom i Slavkom Goldsteinom, Žarkom Puhovskim (tadašnjim predsjednikom HHO-a), Tomislavom Jakićem (savjetnik Predsjednika RH), Slobodanom Uzelcem (državni tajnik), Radovanom Fuchsom (pomoćnik ministra), Ivicom Buconjićem (državni tajnik) i Filipom Dragovićem (pomoćnik ministra), a u Ministarstvu vanjskih poslova s Kolindom Grabar-Kitarović, Ognjenom Krausom i Sanjom Zorišić-Dabrović („stara“ Židovska zajednica).

(...)

Odakle tolika panika kada se među 130 000 ljudi pojavi jedan sa slovom „U“ na kapi? Je li ikada u povijesti zabilježeno takvo sramotno ponašanje vlasti, neke neovisne države? No, sada je sve malo jasnije!

Otud je, dakle, i došla podrška zabranama nastupa, pjevaču Marka Perkovića Thompsona; zabranama za koje smo vjerovali da su za nama.

Zašto se, onda, čudimo, da neki tamo Slovenac, govori o Hrvatima kao o stoci, i dobije 19 posto glasova na predsjedničkim izborima!?

Ali, kako reče Ivkošić, vlastima to dobro dođe da bi vladali, a nekima i da se izbore za očuvanje njihovog životnog djela – dokazivanju kako su svi Hrvati ustaše. Naravno, to „ustaše“, nudi onakvu sliku o ustašama kakvu su drugovi, kroz godine svoje komunističke vladavine, uspjeli nametnuti. Zato i danas govore kako ustaše nisu Hrvati. Njima su, valjda, Hrvati – samo one dobre srpske slugе o kojima sam govorio na početku ovog teksta. A takvi, doista, nisu ni ustaše, ni hrvatski domoljubi, a ni branitelji iz Domovinskoga rata.

5. ZAVRŠNI POTEZ

Veliki hrvatski književnik Ivan Aralica u *Hrvatskom listu* od 28. kolovoza 2008. piše:

...Dotakli smo se i pjevača M. P. Thompsona. Smatrate li da je današnja država, u moralnom i demokratskom smislu izobličena, s obzirom da smo dospjeli u vrijeme zabrana. Njemu ne daju pjevati, kao nekad, Vici Vukovu?

Između proгона Thompsona, a to jest progon, i proгона bilo kojeg pjevača ili intelektualca u vrijeme komunizma, nema nikakve razlike. Progoni ga se zbog nacionalizma. U komunizmu je 95 posto političkih proгона bilo zbog iste stvari. Dakle, zbog pjevanja pjesama, knjiga i sl. Sada se to ponovno javlja. Doduše, kada se očitava taj slučaj do kraja, može se pronaći i nešto novo. Svi oni, osobito Mesić, i oni koji ga slijede i savjetuju, mislili su da će kroz ovih desetak godina progonjanja nacije i vjere, postavljanja pitanja vjeronauka, dakle, da će istisnuti i rodoljublje i vjeru. I kad nema pjesme, kad nema manifestacije, oni imaju dojam da su to i učinili, da su uspjeli jer vladaju dobrim dijelom medija i javnog mnijenja. Međutim, kad Thompson dođe na trg i skupi onoliku masu ljudi, oni vide da je njihov trud uzaludan, vide da vjera i nacija žive. Da su malo pametniji, mogli bi zaključiti sljedeće: vjeru i naciju nisu mogli istisnuti ni zatvori ni progoni za ovih 50 godina komunističke represije, pa kako će ih istisnuti u slobodnoj zemlji bez komunističkog sustava, kako će ih uništiti njihove riječi preko televizije. Druga stvar ili druga novina je sljedeća: oni su do krajnje mjere frustrirani. Mesić nikad nije uspio okupiti veći skup, on uvijek govori skupinama od nekoliko desetaka ljudi. Nakon izgređa u vojarni u Splitu, on ima strah pred masom. Da su ga tamo drukčije dočekivali i njemu pljeskali, onda bi i on drukčije reagirao. Ali on to nije doživio, pa čak, ni u izornoj promidžbi, ne može to doživjeti.

Da, tako narod misli. To pokazuje i masovnim odlascima na Thompsonove koncerte. Dapače, poslije nedavne utakmice Hrvatska – Andora, gledateljstvo je poručilo što misli o tome što se ustaštvo Hrvatima imputira sa svih strana (a ponajviše od vlastite političke elite (kako je dobro zapaženo na portalu HKV-a), tako što je cijeli stadion uzvikivao „Za dom spremni!“. Reakcija je analogna onoj kad sam se i ja Srbima predstavljao kao ustaša, ali je i onakva kakvu sam i očekivao, a posebno nakon što je na sve ljubitelje Thompsonove, i uopće domoljubne glazbe, podignuta neviđena hajka zbog jedne kape sa slovom „U“ među 130 000 ljudi.

I koliko sve to skupa znači vlastima? Žalosno je, ali njima je jedino važno osigurati na izborima glas toga istog naroda, koji uvijek bira ono „manje zlo“, što će reći – ili današnju poziciju ili opoziciju. No, i jednima

i drugima, parola „Svi su Hrvati ustaše!“, uvijek dobro dođe, kako bi ih uvijek taj isti narod i birao.

A nakon svega toga nametnutog, izrežiranog i falsificiranog, ostaje im samo još jedan završni korak. I cilj je ostvaren. Razoriti i uništiti i posljednje uporište – Crkvu! Jer, još samo Katolička crkva treba prihvatiti takvo stanje stvari, i sve je sređeno. A to opet jedino može postići Sanader.

Sve je za to već učinjeno, i sve je već za to pripremljeno.

Podlogu su pripremili Goldsteini, i oni oko njih. Velikosrpski broj Goldsteinovih i Draže Mihailovića prihvatila je, po zadatku, i Sanaderova Vlada. Nikada se, kao u vrijeme Sanaderove vlasti, hrvatski intelektualci nisu tako i toliko omalovažavali. Dok se njihova pisma ignoriraju i proglašavaju „moralno-politički nepodobnima“, a radi se o nizu biskupa, akademika, sveučilišnih profesora, znanstvenika, umjetnika ..., dotle se danima razglaba hoće li ili ne će Goldstein ići na Bleiburg.

Stariji Goldstein (možda) ima završenu srednju školu, i sigurno će napisati i tiskati knjigu i o Bleiburgu. Već znamo kako to obično biva i kako će sve to, u konačnici, izgledati! Prihvatit će i koristiti sve što su hrvatski znanstvenici pronašli, ali će zaključak zaokružiti, upućivanjem na genocidnost hrvatskog naroda.

A sin? Sin jest sveučilišni profesor, ali njegove kolege su ustanovile, i već to dobro znaju, da on u svojim radovima izmišlja.

Pa to je danas najidealnija osoba za kreiranje hrvatske povijesti, onakve povijesti koja će odgovarati svemu (posebno naredbodavcima), samo ne istini!!!

A pravi hrvatski povjesničari, poput Ivezića i Mrkocija, moći će i dalje pisati istinitu povijest (možda?!) u vlastitoj nakladi... I u malim nakladama.

Dakle, Sanader je na djelu.

Pogledajmo što o tome piše Zvonimir Despot u Večernjem listu od 24. 10. 2008.:

...Ivo Sanader u Hrvatskom saboru, kad je naveo kako bi za to, da se prevlada hrvatska bliska prošlost, bilo poželjno da politički i vjerski vođe ove zemlje odaju počast žrtvama i u Jasenovcu i u Bleiburgu. Ali potpalio ih je u pozitivnom smislu, i svima, zapravo, odaslao pravu političku, dalekovidnu pljusk. (...)

Što Sanader želi poručiti? To da je svaka žrtva – uvijek žrtva, te da svi mi danas, u 21. stoljeću, imamo civilizacijski dug prema svim žrtvama i stradalnicima, koje ne smijemo mjeriti prema nečijim uskogrudnim, ideološkim i politikantskim potrebama. Isto tako, zločin je uvijek zločin, i kao takav, treba ga osuditi, kao i to da nitko ne može biti kažnjen bez nepristranog suđenja. Niti se jedan zločin može opravdavati drugim zločinom. Jasenovac i Bleiburg ne mogu se izjednačiti, ali ocjene tih

dogadaja treba prepustiti povjesničarima. Društvo se s time mora suočiti, a pojedinci u tome moraju prednjačiti.

Naši antifašisti sigurno se ne će odazvati jer ih koči ideološka zadrtnost. Ali vrh Katoličke crkve, o tome bi i te kako trebao promisliti, i učiniti taj simboličan korak, unatoč nekim razumnim protuargumentima, a ne da sve ostane samo na požeškom biskupu u jasenovačkoj crkvi. Crkvu su nekad krasili vizionari koji su pokretali društvo, pa bi tako i biskupi danas, trebali biti, iznad ostataka komunista. Nemojmo zaboraviti predsjednika Stipu Mesića koji traži nemoguće argumente kako ne bi otišao u Bleiburg. On se očito ne može izdići iznad svojih skučenih povijesnih okvira, što bi kao predsjednik svih građana, trebao i morao. Sanader je pokazao da se može, kao i Račan i Milanović. Tko je sljedeći?

Sanader je uhapsio generale, srušio spomenik velikom hrvatskom književniku, podržavao priglupе napade na Thompsona i učinio sve što treba (a što nije smjela prethodna vlast) za vraćanje priče o „svim Hrvatima ustašama“. Ostalo mu je još jedino natjerati Katoličku crkvu da poistovjeti Jasenovac, dakle ono što vidimo u knjizi profesora Mrkocija, i Križne putove. Bit će interesantno vidjeti hoće li uspjeti ostvariti i tu mu zacrtanu zadaću.

U knjizi: „Informacijski rat protiv 'Oluje' – Rasprave o doktrini informacijskog rata, scenaristima haških optužnica i hrvatskoj samobitnosti“, Zagreb, 2008. str. 171. – 194.

Portal HKV-a, 23. 2. 2009., 25. 2. 2009. i 2. 3. 2009.

PISMO PROF. DR. SC. SLOBODANU LANGU

Dragi prijatelju,

pročitao sam Tvoj komentar nedavnih izbora („Hrvatski list“, 11. lipnja 2009.), a posebno onaj dio o Thompsonovu koncertu kako kažeš ...*zajedno, i branitelji i mladi okupili se, bez obzira na kišu, na koncertu Marka Perkovića Thompsona, gdje smo se veselili i bili ponosni na vlastitu ljubav za Hrvatsku. Pokazali i dokazali da su ekstremisti oni koji Thompsona napadaju, a ne mi... koji ga volimo i branimo.*

Da, htjeli su ga slomiti! I zato se ponosimo time što smo mi, hrvatski intelektualci dali svoj doprinos – i našim otvorenim pismima i knjigom „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“ da tim ekstremistima (u negativnom smislu), to ne pođe za rukom

Zapravo ne čudi to što su ga pokušali uništiti! Pa njima smeta 70 000 ljudi koji su, po kiši i vjetru, tri sata pjevali...zajedno s njim. A to su najvećim dijelom mladi ljudi. To je ta generacija Hrvata koju, kada je riječ o ponosu i dostojanstvu našega naroda i o veličini naših branitelja, praktično on odgaja. Ono što bi trebalo raditi naše školstvo – radi on!

I zato napadi naših ekstremista, govore najbolje o njima samima. Ali ponekad se oni malo zaigraju, i u zanesenosti, ne znaju što kažu. Tako je u *Jutarnjem listu*, književnik Miljenko Jergović rekao da je HAZU „Thompsonova Akademija“⁴⁹. Doista, nisam očekivao takvu pohvalu iz njegovih usta! Pa on instituciju koja se brine o domoljubnom razvoju hrvatske mladeži – Marka Perkovića Thompsona – poistovjećuje s mojom Akademijom. Bilo bi još ljepše da netko objektivniji od njega, potvrdi tu njegovu konstataciju. Barem samo to... da nismo „Akademija od fukara“. I to bi me potpuno zadovoljilo.

Da, ipak su naučili da više ne treba napadati instituciju, zvanu Marko Perković Thompson. Istina „intelektualcima“, sa završenom srednjom školom, takva spoznaja ide malo teže... Što je i razumljivo, zar ne?

Zapravo, komentirati jednog Kuljiša, doista je glupo. Mnogo je interesantniji saborski zastupnik zvani „SSS“, koji je i bio glavni, u zabranama

---

⁴⁹ Komentar s Portala HKV-a Boba Mostarca:

Bravo 'Thompsonova akademijo'!

Bravo Jergoviću!

Do sad nisi ništa boljeg rekao!

Dobro je da imamo „Thompsonovu Akademiju“ i akademike tipa Aralica, Pečarić i sl., a još je bolje da su EU Židovi konačno progledali, pa će, valjda, i naši domaći konačno progledati, ako nisu bili direktno i konkretno aktivni!?

Thompsonovih koncerata u Istri. Izgleda kako ga je promocija u Puli natjerala, da bar posredno prizna svoju povezanost s bombama u Pazinu.

Kako to? *Jutarnji list* od 7. 5. 2009. u tekstu **Thompson u Puli**:

„Opraštam Kajinu i drugima jer oni ne mogu pobijediti ljubav“ piše o predstavljanju knjige *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca* u Puli. Bio je to, doista, kako reče prof. dr. Zdravko Tomac, „veliki dan za Hrvatsku, Pulu i hrvatsku Istru“. Sjetimo se samo kako su, svojevremeno, oni koji zabranjuju Thompsonove koncerte, govorili da na njih ne bi nitko došao u Puli, a samo na ovom predstavljanju bilo je više od 700 Istrana.

Naravno, novinar „Jutarnjeg“ je stavio takav naslov citirajući samog Thompsona:

Oni koji mi brane nastupe, htjeli bi da se mi mrzimo, da smo agresivni, ali mi to nismo. Mi njima praštamo, od Kajina pa nadalje, a oni ne mogu pobijediti ljubav i dobro o kojemu mi progovaramo.

Naravno, novinarka je pri tome zaboravila jednu „sitnicu“:

Oprost se daje onima koji ga traže. Thompsonu je, itekako, jasno da kajini nisu, niti bi ikada tražili oprost. To naravno ne zna ni sam Kajin, pa u komentaru „Thompsonu ne mogu nikada oprostiti“ odgovara:

Za razliku od njega, ja njegovoj politici ne bih nikada oprostio, a kamoli kamo li se, kao neki iz opozicije, klanjao na Bleiburgu.

Kajin misli da bi netko trebao od njega tražiti oprost, samo zato što pjeva o ljubavi prema obitelji, Bogu i Domovini? A zapravo njegovo obrazloženje zorno pokazuje koliko sam bio u pravu kada sam u Puli rekao:

...Danas živimo u Hrvatskoj koja je obilježena spoznajom o Hudoj jami, bolje reći o hudim jamama, u kojima su hrvatski i ini boljševici na najzvjerskije načine ubijali Hrvate.

(...) A opet, s druge strane, boljševički postupak, ovdje u Puli, povezuje ovaj grad i samu Istru, s hudim jamama. Kada vidimo na što su sve spremni istarski boljševici danas, onda je neosporno da su i nekadašnji kajini, ubijali svoju braću u hudim jamama.

Zato Kajin, već u prvoj rečenici, prigovara onim Hrvatima koji se klanjaju žrtvama Bleiburga. Obični ljudi klanjaju se žrtvama – pogotovo kada brat ubije brata. Ali kajini to ne mogu. Zar itko od kajina može i očekivati neku takovu ljudsku gestu?

Kajin je još i dodao, govoreći o promociji knjige o Thompsonu održanoj u Puli, kako bi bilo bolje da se „ta mračnjačka ekipa sakrije u mišju rupu“. Ne dvojim da su za njega mračnjaci svi oni koji vole Hrvatsku, a ne onu, njemu dragu i neprežaljenu državu koje, na našu veliku radost, više nema.

I kako to obično biva, šećer dolazi na kraju. Kajin kaže:

...Thompson, Tomac, Bušić, oni misle da vole Hrvatsku, da vole Boga; oni samo misle da su patrioti. Današnja se Hrvatska, međutim, ne voli ustaškim pokličem „Za dom spremni!“, Boga se ne voli, nit ljubi pokličima „Ubij Mesića!“, „Ubij Kajina!“, što je konstanta te ekipe izgubljene u vremenu.

Prvo, učiti Thompsona kako voljeti Hrvatsku, doista je smiješno! Pa radi se o promociji knjige u kojoj su biskupi, akademici, sveučilišni profesori i ini intelektualci, da parafraziram jedan novinski naslov, opjevali Thompsonovo domoljublje.!!!

Drugo, čovjek koji je uspio završiti samo srednju školu, uči jednog sveučilišnog profesora kako se voli svoja zemlja. I kada taj isti netko sa SSS drži lekciju sveučilišnom profesoru, onda je to, doista, groteskno, zar ne?

I treće – on to kaže čovjeku koji je zbog ljubavi prema svojoj domovini, odležao pola svog života u zatvoru.

Pametnomu dosta!

Kajine, Kajine!!! Siguran sam kako ti to znaš! „**Za dom spremni!**“ stari JE hrvatski pozdrav koji se koristio mnogo prije Drugoga svjetskog rata. Možda ti smeta jer je stari HRVATSKI!!! pozdrav!

No, nema dvojbe da samo ekstremistima može smetati, najljepši pozdrav na svijetu... „Za dom spremni!“, kako kaže sudac Ustavnog suda u mirovini, Zdravko Bartovčak (*Hrvatski list*, 18. lipnja 2009.). Ekstremisti bi bili sretni da se takav pozdrav odnosi na njihovu satrapiju Jugoslaviju (bolje reći Srboslaviju). Pozdrav se koristio i u Domovinskom ratu. Za one koji vole Hrvatsku, bitno je da je upravo taj pozdrav, kroz Thompsonovu Bojnu Čavoglave, dao svoj doprinos u stvaranju današnje Hrvatske. Koliko je Bojna Čavoglave ledila krv u venama naših protivnika, pokazalo je i predstavljanje knjige u Beču. Židovske organizacije su shvatile da su bile izmanipulirane od strane Srba i kajinâ. Nisu protestirale ni u Munchenu niti u Beču. A u Beču je stiglo vlastima na stotine, ako ne i tisuću protestnih pisama od tamošnjih Srba, pa je protestirao čak i sam srbijanski veleposlanik.

Očito, sama spoznaja da će Thompson „u njihovom gradu“ pjevati Bojnu Čavoglave, njima ledi krv u žilama. Taj strah danas jest iracionalan – ali oni su izgubili taj rat! Treba ih razumjeti.

Ali ne treba zaboraviti ni to da su pored Srba, pisma slali i hrvatski ekstremisti. Tako je na internetskim stranicama Marka Perkovića Thompsona, obznanjen i sljedeći tekst:

...Doznaje se od organizatora i gradskih vlasti grada Beča, da su dobili niz pritužbi od novinara Indexa, Jutarnjeg lista, Slobodne Dalmacije i drugih, vezano za Markov nastup. Navodno su slali pisma, optužujući Thompsona za nacizam. Tražili su zabranu koncerta, vršili

pritisak i lažno optuživali publiku. Sada, kada gradske vlasti nisu nasjele na njihove laži, izmišljaju tobožnji ilegalni nastup.

Smiješno!!!

Razgovarali smo s članovima poglavarstva i policijom grada Muenchena i Beča i do u detalje puno toga doznali. Tri novinara Indexa, šestorica Novoga lista, četvorica Jutarnjeg lista, tri iz Slobodne Dalmacije te još petnaestak s raznih drugih portala zajedno s političarima IDS-a, SDP-a, HNS-a te trojicom iz Mesićeva ureda otvoreno su prosvjedovali kod vlasti ovih dvaju gradova. Doznali smo da su navedeni otvoreno optuživali Thompsona za širenje mržnje.

Još više ih muči činjenica da europske zemlje više ne nasjedaju na njihove laži i da Marko slobodno nastupa.

Stoga uzalud vam trud jugonostalgici, vaše laži ne će naći plodno tlo, vaša mržnja ne će pobijediti.

Vi mrzite i dalje, a mi ćemo i dalje voljeti.

Ali vratimo se Kajinovu komentaru. Uzvike: „Ubij Mesića!“, „Ubij Kajina!“, Kajin – vjerovali ili ne – pripisuje nama! Akademik Aralica (dakle član „Thompsonove akademije“) o tome piše u našoj knjizi:

Sve te crne zastave, ustaške odore i kape s ustaškim znakovljem, koje se viđaju na pojedincima među mnogobrojnom publikom na Perkovićevim koncertima, sve su to same po sebi – ako nisu plod ludosti i smišljeno djelo provokatora – trice i kućine. Zbog malobrojnosti potpuno zanemarive!

Međutim, kakve god naravi bile, i koliko god bile malobrojne one dobro dođu protivnicima svjetonazora što ga u svojim nastupima Perković promovira. Dobro im dođe da, kad to ne mogu ni na glazbi ni na riječima pjesama, na tim trivijalnim pojavama dokažu kako Perkovićev svjetonazor ne može iskazivati ništa drugo nego govor mržnje i govor mržnje kod slušatelja poticati.

Pogleda li se nomenklatura tih protivnika i vidi da su to šoveni koji ne podnose promociju hrvatstva, apatridi kojima je svaka nacionalna zajednica odbojna i brojne vrste i podvrste liberala, od komunista do fašista jugoslavenske i bjelosvjetske provenijencije.

Bio sam u Beču. Neki dečki su imali kape koje po Kajinu mi nosimo. Rekli bismo im da noseći to štete Thompsonu. I brzo bi ih sklonili. Naravno, čak i oni vole Thompsona. Jedan dečko je imao majicu, koju po Kajinu, mi nosimo. Rekli smo mu, da će ga kajini uslikati i objaviti u novinama da bi tako naštetili Thompsonu, ali smo ga i zamolili, da umjesto nje, obuče Thompsonovu majicu koju ćemo mu pokloniti. Ma nije htio ni čuti! Ne da skine majicu, nego da ne plati ovu, s likom svog omiljenog pjevača. Eto, takvi su ti Kajinovi „zločinci“.

Dakle, ono što viču neki pojedinci na koncertima, Kajin pripisuje nama. Je li razlog tomu što čovjek ima samo srednju školu? Ne! Ipak ni osnovci ne

bi „izvaljivali“ takve gluposti. Ovo sve skupa, samo otkriva mentalitet onih, koji su svojevremeno ubijali po hudim jamama.

Ali to, zapravo, nije ni bitno. Ovdje je jedino bitno da Kajin to govori u vrijeme kada cijela Hrvatska zna da njegov govor mržnje šalje bombaše sa stvarnim bombama. Pripisujući nama ono što drugi rade – zapravo poručuje da te bombe u Pazinu – jesu njegovo djelo.

Pa zar nisam bio u pravu kada sam govorio o kajinima, kao o onima koji su ubijali po hudim jamama? Očito si i Ti u pravu, kada o njima govoriš, kao o ekstremistima!

Portal HKV-a, 30 lipnja 2009.

DOBRO JE NEKAD I PRELISTATI KNJIGU O KOJOJ PIŠEŠ

Zanimljivo je kako i danas mnoge zanima knjiga *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca*, Fortuna, Zagreb, 2008., koju smo sastavili Mate Kovačević i ja. Tako je prikaz knjige autora Ante Matića objavljen 2. kolovoza 2011. na portalu *Tjedno.com*. Još je zanimljivije što se čini da autor nije ni pročitao knjigu ili pak nije štošta toga razumio.

Tako Matić počinje svoj prikaz sljedećim riječima:

Zanimljivo je kako se neki ljudi dosjete napisati nešto da se, kako kaže ona narodna, Vlasi ne dosjete. Ja sam prokužio zašto su jedan akademik i jedan novinar napisali zajedničku knjigu o hrvatskom osporavanom i obožavanom pjevaču koji se zove Marko Perković, umjetničkim imenom Thompson. Taj čovjek iz Čavoglava proslavio se u ratu pjevajući budnice svojim suborcima uz šmajser i gitaru.

Iz prikaza je očito da Matić nije primijetio da je najveće poglavlje *Otvorena pisma hrvatskih intelektualaca* (od njih tri). Njemu su se Vlasi dosjetili da poredaju tekstove o Thompsonu, a nije shvatio zašto je to napravljeno. Da je pogledao knjigu i primijetio/razumio naslov tog poglavlja valjda bi shvatio da je knjiga zapis o vremenu kada su mnogi hrvatski intelektualci reagirali na "linč" koji se odvijao u Hrvatskoj. Valjda nije ni znao kako je cijela Hrvatska bila na nogama jer je bila registrirana jedna kapa sa slovom „U” na Thompsonovu koncertu na kome je bilo nazočno 130 000 ljudi. Vjerojatno nije ni registrirao kako je to bilo u vremenu kada su Thompsonu zabranjivali pjevati u Istri i da su u knjizi i pisma hrvatskih intelektualaca povodom toga. A zapravo, dovoljno bi bilo da je Matić bio nazočan na promociji knjige u Zagrebu kada je sam Thompson govorio o tim pismima. Nisam bio nazočan, ali rekli su mi kako je konstatirao da je prvo pismo došlo u vrijeme kada se osjećao najusamljenijim čovjekom.

Da stvar bude još zanimljivija, Mate Kovačević i ja smo osmislili i vodili tu akciju. Valjda da se Vlasi ne dosjete, zar ne? Ali Matiću to nije važno, Matić nas je *prokužio*, zar ne? O samom Thompsonu Matić piše korektno, ali nije mogao da i njega ne „dirne”:

Akademik Josip i novinar Mate poredali su intelektualce koji pišu o Thompsonu (što će mu ta engleska riječ Thompson, kao nije mogao sebi dati nadimak, odnosno umjetničko ime Dinarac ili Dinara, Svilajac ili Svilaja, Velebit ili Petrova gora!) Posudio je riječi naših „velikih prijatelja” Engleza. To se zove hrvatska naiva!

Moramo priznati da je i ova zamjerka Thompsonu smiješna. Matić očito ne zna da je „Thompson” u imenu Marka Perkovića ime onoga što on naziva u svom tekstu „šmajser”. Valjda čovjek misli kako je Marko Perković nadjenao

oružju to ime. Ali, tko već može znati sto Matić misli, zar ne? Još je zanimljivije kad Matić kaže:

O Thompsonu pišu biskupi, svećenici, akademici, doktori znanosti, ratnici, ali ne i pisci. Oni su diskretno i spretno gurnuti u stranu. Nema ih u ovoj knjizi, kao što ih nema u novinama, na radiju, na televiziji. Što će pisci pisati o Thompsonu? Čudim se akademiku Pečariću i novinaru Kovačeviću što su iz ove knjige izbacili tekstove pisaca o branitelju i kantautoru Marku Perkoviću.

Valjda čovjek misli kako Aralica nije pisac. Ili možda, kada postaneš akademik onda si samo akademik pa nisi više ništa drugo. Međutim, u sadržaju se može vidjeti još jedno ime koje po Matiću ne možemo uzeti kao pisca: Pajo Kanižaj! A knjiga završava čak s četiri teksta Nenada Piskača. Tako Aralica, Kanižaj i Piskač nisu pisci. Pa da: oni su književnici! Ili jednostavno, Matić nije pažljivo ni prelistao knjigu. Zar nije mogao samo *Sadržaj*? Ali nisu samo pisci „izostali” sa svojim tekstovima u knjizi:

I to nasloviše Thompson u očima hrvatskih intelektualaca. Zašto samo u očima intelektualaca, pitam se ja, zašto ne u očima Hrvata dječaka i djevojčica, u očima momaka i djevojaka, u očima svih ljudi. Prave, istinske intelektualce danas u Hrvatskoj možete izbrojiti na prste ruku i nogu autora ove, na brzaka sklepane jednoznačne, sužene i ograničene knjige!

Moram priznati, ovo je zaista velika kritika. Nismo tražili po novinama, a nismo tražili ni osobno od *Hrvata dječaka i djevojčica, momaka i djevojaka i svih drugih* da napisu svoje tekstove o Thompsonu. Evo dobre ideje koju bi sam Matić mogao provesti u djelo!

Otvorena pisma Thompsonu potpisalo je na stotine hrvatskih intelektualaca. Po Matiću, istinski intelektualci se mogu *izbrojiti na prste ruku i nogu autora ove* knjige. Tako smo doznali da je Matić i vrhunski autoritet za prosudbu tko je istinski intelektualac, a tko to nije. Valjda je vrhunski intelektualac onaj koji može pisati o nekoj knjizi, a da ju i nema u rukama? Zapravo, zgodno je navesti i sam kraj Matićeva teksta, bez obzira što je u dosadašnjem tekstu već dan komentar i za to:

Pečarićeva i Kovačevićeva knjiga je prožeta raznim i stubolikim tekstovima, slikama i mislima hrvatskih intelektualaca o najpopularnijem hrvatskom pjevaču, o kantautoru kakav nikad prije nije postojao u povijesti hrvatske zabavne i narodne glazbe. Neki su Marka, poznatog, priznatog i omiljenog pjevača u narodu smišljeno i lukavo zlorabili i zloupotrijebili za svoju promidžbu. Oni koji su pisali o njemu, u većini slučajeva predstavljali su sebe, oni koji su uređivali te tekstove, nastojali su nešto ušicariti preko napisa, zapisa... Vala mašala im bilo! Nadam se da se viteškoj čitalačkoj publici silno omililo štivo!

Da, doista je lukavo bilo predstavljati sebe u vrijeme kada se vodila velika „hajka” na Thompsona. Čini li se i čitateljima, kako bi Matić više volio da se hrvatski intelektualci nisu oglasili svojom potporom Thompsonu? Zapravo je šteta što Matić nije barem pročitao intervju samog Thompsona na početku prvog poglavlja. Ako ništa drugo, znao bi što se tada događalo oko našeg najpopularnijeg kantautora? Ali možda je i bolje tako jer onda ne bi mogao napisati ovakav prikaz knjige, zar ne?

Ili je možda mogao samo malo razmisliti što znači ono dano na koricama:
Bilo je i to jednom u Hrvatskoj...

HRSvijet, 9. kolovoza 2011.

IVAN ARALICA, književnik

MARKO PERKOVIĆ THOMPSON GENIJ JE KOJEGA JE OTKRIO DRUGI GENIJ ZDENKO RUNJIĆ

To što Marko doživljava u glazbi, to sam i ja doživljavao u književnosti, ali to što nas dva doživljavamo u književnosti i glazbi, to je i Kuzma Kovačić doživljavao u kiparstvu...

Osnovni je problem Marka Perkovića Thompsona u tome što je on središnja figura na našoj glazbenoj sceni. Iskrsela iznenada i, gotovo bih rekao, niotkuda. Iskrsela u jednome povijesnome trenutku i svoju bit umjetničku vezala za taj povijesni trenutak u cjelini.

Ja ne pretjerujem, ja vrlo racionalno donosim presudu da Marko Perković Thompson na hrvatskoj glazbenoj sceni predstavlja prvu ličnost i problem nastaje u tome što lijeva politička opcija ne dopušta da u umjetnosti, bilo kojoj, književnosti, glazbi, likovnoj, kiparstvu, na prvome mjestu figuriraju konzervativni umjetnici. Oni su odnekuda za sebe same rezervirali mjesto *mainstreama* središnje pojave, a sve druge koji se pojavljuju kao konzervativni i domoljubni umjetnici, žele gurnuti na periferiju. Ako se to ne može dogoditi, da uspiju gurnuti nekoga na periferiju, onda mu počnu dijeliti političke etikete. Kad govorim o Marku to, ja moram reći da istodobno govorim i o sebi samome. To što Marko doživljava u glazbi, to sam i ja doživljavao u književnosti, ali to što nas dva doživljavamo u književnosti i glazbi, to je i Kuzma Kovačić, najmarkantnije lice našega kiparstva, doživljavao u kiparstvu. I tako možete nabrojati niz pojava.

Dokaz da je Marko Perković veliki umjetnik, umjetnik kakvoga danas na glazbenoj sceni u Hrvatskoj nema je i to da njegove pjesme, pjesme čiji je tekst pisao, čiju je glazbu pisao, kada ih interpretiraju drugi interpreti – uzmite slučaj Vanne i klape Cambi – te pjesme pobjeđuju na svim festivalima. Dakle, one i bez interpretacije Marka Perkovića Thompsona koji je obilježen takvim žigovima što mu ih je namijenila lijeva opcija, te pjesme izbijaju na čelo. Čak mogu reći, i to sam rekao Marku: Pazite, ako Vaše pjesme mogu interpretirati drugi interpreti, može Vam se dogoditi da te pjesme u njihovoj interpretaciju budu bolje od pjesama Vaših u Vašoj interpretaciji. Ako se to događa s jednim umjetnikom, onda se može slobodno reći da je to prvak komu nema premca.

Za Marka Perkovića Thompsona, za njegovu glazbu, za njega kao čovjeka vezano je mnogo teza, ali istaknut ću samo jednu. Onih ratnih godina kada su se pojavljivale različite pjesme, ovakve i onakve domoljubne, znao sam značenje tih pjesama, one igraju ključnu ulogu, to ne trebam dokazivati, u jednom kritičnom trenutku angažiraju mase, a mase podržavaju povijesna gibanja. I to je njihova uloga. Ja sam pratio cijelu tu produkciju i nisam bio zadovoljan s mnogim pjesmama koje su se tada pojavljivale, s jednim dijelom jesam. A dogodilo mi se

jednoga dana da sam išao svojim autom i čujem pjesmu Čavoglave. Stao sam ispod kestena, poslušao sam pjesmu do kraja i kako sam tada bio u Kriznome štabu za obranu Drniša i situiranje oružja naše 142. brigade, ja sam prvom prilikom pitao svoje prijatelje poznaju li toga Marka Perkovića Thompsona. Moram reći da mi je odgovor na to bio malo čudan. Rekli su mi da je to jedan konobar iz Drniša. Rekao sam, kakav konobar, pa to je genij. Oni su se nasmijali. On je genij. U tome je problem, što je Marko genij. Nije slučajno da je Marka otkrio Zdenko Runjić. Genij je otkrio genija.

Ako je ponovno sporan pozdrav *Za dom spremni* na početku njegove pjesme Čavoglave, predložio bih svome dragome Marku da svoje slušatelje educira novome pozdravu, a taj bi glasio tako što bi on rekao 'Za dom spremni', a publika bi odgovarala 'Smrt komunizmu i fašizmu!' Može i obrnuto! Da Marko usklikne 'Smrt komunizmu i fašizmu', a da publika odgovori 'Za dom spremni'. Može i tako da se u znak protesta svi u svakoj prilici na takav način pozdravimo. To nije nikakva izmišljotina, to je temeljni smisao Markova pozdrava na početku Čavoglava i tko to ne razumije, taj ne može razumjeti genij Marka Perkovića Thompsona.

KAKO SRBI MOGU U RATU POBIJEDITI HRVATE?

Očito je kako svjetki moćnici nisu prežalili srpski neuspjeh u agresiji na Hrvatsku. Sve su učinili da bi to omogućili i doživjeli su neuspjeh. Prvo su komunisti razoružali Hrvatsku, a potom oni Embargom na uvoz oružja UN-a zapravo oduzeli nam pravo na samoobranu. Rezultat znamo – veliki hrvatski genocid u kome su od hrabre srpske vojske napravili zečeve. Uslijedilo je kažnjavanje preko suda u Haagu. Još uvijek su jedino Hrvati osuđeni u tom sudu kao agresori. Agresori jer su protiv volje svjetskih moćnika obranili svoju zemlju. Zbog svega navedenog bilo je to užasno ponižavanje svjetskih moćnika, pa je logična želja za osvetom. Srbi nisu mogli pobijediti ni razoružane Hrvate!

Kako im omogućiti pobjedu?

Da, treba učiniti sve da Hrvati ne budu ZA DOM SPREMNI!

Lekcija je naučena u Domovinskom ratu kada je postojao HDZ koji je predvodio obranu. Zato sada i ta stranka mora pomoći svjetskim moćnicima.

Vidjelo se i do sada kako ni oporba, ali ni vlast u RH ne spominje presudu stalnog suda u Haagu i njihovu presudu po kojoj su Srbi agresori koji su htjeli stvoriti homogenu Veliku Srbiju i pri tome izvršili niz genocidnih radnji.

Ali ključ srpske pobjede u ratu je da Hrvati ne budu ZA DOM SPREMNI, pa u tome sada mora sudjelovati i HDZ!

Znamo da je Sanader bio protiv ZDS!

Ne mogu vjerovati svojim očima dok čitam kako Plenković obrazlaže tu svoju poslušnost prema svjetskim moćnicima pa za ZDS kaže:

„...kontekst ustaškog režima u Jasenovcu i taj slogan ne idu”.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/aralica-odgovorio-pitanjem-uklanjanje-hos-ove-ploce-a-zasto-stranke-ljevice-ne-uklone-komunizam-iz-svoje-ideologije-1056538/>

Doista teško je povjerovati da netko iz neke domoljubne stranke izvali ovakvu glupost. Zar doista predsjednik Vlade misli da je legalni HOS-ov grb SLOGAN? Pa valjda mala djeca znaju koja je razlika između Grba i Slogana!

Teško je vjerovati da g. Plenković ne zna tu razliku, ali ipak tvrdi ovako nešto. Ostaje nam jedino zaključiti kako je jadno biti predsjednik vlade u RH, čiji su branitelji učinili da srpski bježe kao zečevi, a on mora sprovesti velikosrpski Memorandum SANU 2, odnosno služiti svjetskim moćnicima u njihovoj nadi da mogu omogućiti Srbima pobjedu u ratu za koji je očito da se već sada pripremaju. Jadno da jasnije ne može biti, zar ne?

Da stvar bude još gora on je to izjavio poslije sastanka najužeg vodstva stranke, pa je to izgleda kolektivna pamet najužeg vodstva vladajuće stranke.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/aralica-odgovorio-pitanjem-uklanjanje-hos-ove-ploce-a-zasto-stranke-ljevice-ne-uklone-komunizam-iz-svoje-ideologije-1056538/>

A to je strašno i kada ne razmišljamo na taj način. Dovoljno se samo zadržati na velikosrpski Memorandum SANU 2 po kome treba Srbima – gubitnicima u ratu – omogućiti pobjedu u miru.

Sjajan komentar dao je sjajni hrvatski kolumnist Marko Ljubić:

Maknu li HOS-ovu ploču Hrvatska će kapitulirati pred snagama koje su poražene u "Oluji"

30. Kolovoz 2017.

Ako će Hrvatska šutjeti na rušenje spomenika svojim braniteljima, postavlja se razumno pitanje jesmo li svi zajedno izdali ljude koji su poginuli za našu slobodu. Premijer Andrej Plenković kaže da će naći zakoniti način za zamjenu ploče u spomen poginulim pripadnicima HOS-a. Pazi, on ne dovodi u pitanje krajnju odluku, a to je micanje uspomene na poginule hrvatske junake na čijoj se ostavštini uzdize današnja država.

On traži način kako ispuniti zakonito uništenje temelja te države i istodobno ispuniti zahtjev političkih skupina koje su između ostalog dovele do rata i pucale na poginule hrvatske ratnike.

Hitler je tražio zakonit način kako se riješiti Židova, zakonito je komunistički poredak pobio preko pedeset milijuna ljudi, zakonito je osuđen Stepinac.

Problem je jedino što su ti zakoni bili u službi zla.

U čijoj službi je zakonitost koja će omogućiti zamjenu spomenika, jer to nije obična ploča nego spomenik poginulim Hrvatima?

Na kojim je izborima takva politička volja dobila potporu?

Protiv skidanja ploče, osim braniteljskih udruga javno se izjasnio samo Milijan Brkić izjavom da je "spomen-ploča HOS-a postavljena zakonito, a ne na silu i

činjenica je da je na njoj ratni grb legalne postrojbe iz Domovinskog rata koja u svom ratnom putu nema ni najmanje mrlje”.

Ploču bi, sukus je Brkićeve izjave, “željeli maknuti oni koji nisu željeli Hrvatsku, a ne samo da je nisu željeli već su i radili protiv njene slobode i neovisnosti.”

Ostali se nisu oglasili

Ako smo spali na Milijana Brkića, makar bio potpredsjednik Sabora i podpredsjednik vladajuće stranke, ako će Hrvatska šutjeti na ovo, postavlja se razumno pitanje jesmo li svi zajedno izdali ljude koji su ginuli za našu slobodu.

Potpuno je pogrešno govoriti da je nametnuti problem spomenika HOS- ovcima ustavno ili pravno pitanje. To je dramatično važno političko pitanje koje odgovara na dvojbe o samoj biti današnje države. Je li ona hrvatska država ili je potpuno kapitulirala pred snagama koje su vojno potučene Olujom.

Rušenje spomenika isto kao da im grobove raskopamo.

<http://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/6664-maknu-li-hos-ovu-plocu-hrvatska-ce-kapitulirati-pred-snagama-koje-su-porazene-u-olui>

Ipak ima i u HDZ-u onih koji su protiv služenja velikosrpskom Memorandumu SANU 2. Tako su svoja mišljenja iznjeli i akademik Ivan Aralica, za koga se smatra da je svojevrсни ideolog desnice, Đuro Perica, jedan od utemeljitelja HDZ-a, ali i Miroslav Tuđman, HDZ-ov zastupnik i sin pokojnog prvog predsjednika Republike Hrvatske. U istom članku dano je kako *Aralica smatra da će trenutak uklanjanja HOS-ove ploče ili samo “za dom spremni” s te ploče biti početak kraja Plenkovićeve vlasti. Dodaje da će tim činom premijer Plenković sam sebe srušiti i izgubiti vlast.*

“HOS-ova ploča mora ostati u Jasenovcu, a protivnike te ploče treba uvjeriti da ZDS u njezinu grbu ne znači slavljenje ustaškog režima, nego da je ta ploča postavljena u spomen žrtvi pripadnika HOS-a. Drugo, stranke lijevice moraju shvatiti da komunizam kao osnova njihove stranačke ideologije mora biti uklonjen. Treba izjednačiti komunizam i fašizam, a iz antifašizma apstrahirati komunističko vodstvo”, rekao je Aralica za Večernji. Podsjetio je da se ni Ivica Račan ni Stjepan Mesić nisu obračunali sa simbolima totalitarnih režima.

“Plenković i dalje ima šansu odgoditi odluku o ploči do donošenja zakona čije će smjernice predložiti Povjerenstvo”, zaključio je Aralica.

“Rješenje je u ocjenama režima jer su određeni simboli u različitim vremenskim i političkim kontekstima imali različita značenja. Ovakve rekacije na HOS-ovu ploču u Jasenovcu i pritisci da se ona ukloni posljedica su preimenovanja Trga maršala Tita. Uklanjanjem HOS-ove ploče, zapravo uklanjate ljude koji su ginuli za demokratsku Hrvatsku, a oni koji to rade zauzimaju stranu velikosrpskih agresora koji su tvrdili da su hrvatska politika i hrvatska ideja ustaške”, poručuje Miroslav Tuđman nakon jučerašnjih riječi premijera Andreja Plenkovića.

<https://narod.hr/hrvatska/miroslav-tudman-uklanjanjem-hos-ove-ploce-zapravo-uklanjate-ljude-ginuli-demokratsku-hrvatsku>

Sjajan komentar na Facebooku, o temi aktualnoj posljednjih dana, dala je i predsjednica udruge U ime obitelji, dr. Željka Markić. Kako sam puno puta već

upozoravao na činjenicu da su Srbi i njihove sluge u RH još u ratu hrvatske branitelje nazivali ustašama izdvajam samo sličan dio iz njenog reagiranja:

“Svako micanje spomen-ploče u Jasenovcu prije toga – u ovim političkim i društvenim okolnostima – bilo bi jedino čin odricanja od 11 mladića koji su poginuli braneći slobodu Hrvatske i pristajanje na velikosrpsku, jugoslavensku tezu da su hrvatski branitelji – bili “ustaše”.

<https://narod.hr/hrvatska/dr-zeljka-markic-ne-micati-spomenik-hos-jasenovcu-mijenjati-izborni-zakon>

Gđa Markić dobar dio teksta posvećuje i napadima na Thompsona jer su napadi na ZDS i počeli napadima na njega. Zanimljiv je i komentar varaždinskog gradonačelnika Ivana Čehoka koji je u svojoj izjavi stao na stranu našeg popularnog pjevača:

„Na kraju krajeva, ban Jelačić je kretao u rat protiv Mađara iz Varaždina s poklicem 'Za dom spremni'. Pa nije Jelačić fašist!”.

<http://direktno.hr/direkt/dom-spremni-pjesmi-cavoglave-nema-veze-s-ustastvom-96309/>

Ali kada govorimo o ZDS trebate ponovno poslušati i Thompsonovu pjesmu Bijeli križ (vidjeti npr.

<http://croative.net/video-kako-hohstaplerska-niskorisnih-stranka-pokusava-obmanuti-hrvatsku-javnost/>).

Slično Čekohu koji se 'zabrinuo' oko ustaštva bana Jelačića zabrinuli su se i mnogi drugi.

Je li ustaša Mišo Kovač koji u pjesmi 113. šibenska brigada pjeva "za dom spremni Šibenčani".?

Ivan Sklizović mi piše:

S obzirom na to da je gotovo sve rečeno "jasno i odjelito" (claro et distincto; usp. Descartes), odlučio sam svoj obol komunikaciji dati nadopunom pjesama.

Danas vrlo popularni glazbenik Siniša Vuco, zajedno sa svojim Milovčanima, također je bio za Dom spreman!

<https://youtu.be/qGmp5dcPIrU>

Naravno, tu je i prekrasna pjesma dragoga nam Marka Perkovića Thompsona, "Bijeli križ".

<https://youtu.be/x3nx-mZho0M>

Drugovi iz HNS-a očito nisu upoznati sa službenom pravaškom himnom.

<https://youtu.be/RDepD2Fopo4>

Također, u prilogu vam dostavljam dvije fotografije. Jedna prikazuje veterane udruge "Grobnik" iz Rijeke, a druga grb udruge "Nezavisni dragovoljci hrvatski", koje je i moj otac član.

Hoće li i te dvije časne udruge s vremenom postati "sporne"?

Ali vratimo se napadima na ZDS i HNS-ovaca i HDZ-ovaca (koji planiraju ponoviti samo zakonski splitski scenario sa spomenikom našim HOS-ovcima()).

Oni znaju da su ZDS ustaše usvojile za svoj pozdrav 1932. godine, ali uporno vezuju ZDS za drugi svjetski rat.

Jasno je i zašto.

Već sam pisao kako je to u to vrijeme bio antifašistički pozdrav jer je to bilo vrijeme velikosrpske zločinačke diktature, pa je jasno da svi koji provode velikosrpski Memorandum SANU 2 o tome ne žele govoriti.

Miro Banović je dao izvrsnu raščlambu njihove priče o ZDS, koju je na mnoge adrese poslao g Damir Borovčak, pa ću ovdje izdvojiti samo taj dio:

HNS-ove laži o nastanku "za dom spremni": Ljeto 1932. nije vrijeme diktature Ante Pavelića, nego vrijeme diktature kralja Aleksandra. Najstariji pronađeni zapis u točno toj formi je iz emigrantskog glasila "Ustaša" (izvor: povjesničar M.Jareb). To je vrijeme najžešćih srpskih progona u Kraljevini Jugoslaviji, vrijeme kad se prema nekim (bjelovarskim) pričama ispostavlja i račun obitelji strijeljanog (trebalo je platiti metke). Pavelić je bio progonjen (mislim i sudski osuđen na smrt, treba provjeriti) od strane Kraljevine. Hrvatske stranke i političko djelovanje zabranjeni. Narod likvidiran od četnika sličnih "vikend-četnicima" u Domovinskom ratu. Masovno naseljavanje srpskih solunaša 20-ih godina i progon Hrvata i Nijemaca, za posljedicu je imao sve veće progone Hrvata u četnička divljanja u 30-im godinama. Tada su se na stranu ustaškog pokreta svrstali i protufašisti-komunisti (vidi Proleter, prosinac 1932), izdali upute komunistima da sebe stave na čelo pokreta i svrgnu Pavelića jer je on blizak fašistima (obrazloženje: protivi se oduzimanju imovine bogatašima i Crkvi, protivi se općenarodnom ustanku i orijentira se na ustanke manjih skupina - zanimljiva definicija fašizma). Komunisti (protufašisti) nazivaju vlast Kraljevine Jugoslavije "velikosrpskom vojnofašističkom diktaturom" usmjerenom protiv nesrpskog pučanstva i radništva. (uspjut možete vidjeti i komunistički izvještaj iz Like o tome kako se postupalo prema Hrvatima, Ličanima). U tim okolnostima potpuno je opravdano bilo uvesti krilaticu "za dom spremni", pozvati narod na ustanak i oslobođenje domovine, i stvaranje hrvatske države. Tko tvrdi suprotno, mislim da je ravan četničkoj ideologiji.

Međutim, vrijeme je da se u Hrvatskoj počne razbijati mit u ustašama. Vidjeli smo koliko laži oni koriste u služenju velikosrpskoj politici. Zamislite kako je to moglo biti u drugoj Jugoslaviji i koliko laži su mogli 'ugraditi' u svijest naših i ne samo naših ljudi. Danas kada su prokazane mnoge od tih laži oni se ponašaju kao da to nije bitno. I dalje govore isto, služe se istim lažima, a HDZ mora prihvatiti istovjetno ponašanje što je i vidljivo na primjeru ZDS.

Huda jama i djevojačke kose ih ostavljaju ravnodušnim.

(Istovjetan je njihov odnos prema Domovinskom ratu. Tako Hasanbegović upozorava kako je Pupovac odbijao izdvojiti Vukovar kao mjesto posebnog pijeteta, a želi to napraviti u Jasenovcu:

<https://narod.hr/hrvatska/hasanbegovic-pupovac-odbijao-izdvojiti-vukovar-mjesto-posebnog-pijeteta-a-zeli-to-napraviti-jasenovcu>)

Istina, Hrvatima je teško biti tako bešćutni, ali kada se postavlja pitanje o zločinima i zločincima treba inzistirati na istini.

Jasno je da oni koji moraju provesti Memorandum SANU 2 to ne smiju prihvatiti. To se pokazalo još ranije kada je Petrov službeno predložio Plenkoviću da član Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac bude u Plenkovićevom Vijeću za prošlost, pa to nije usvojeno.

Zato pogledajmo kako to radi biskup Košić (iz njegove homilije izdvajam dio koji mediji nisu spomenuli, jer sam se i sam u nekim nastupima kao rugao Paveliću jer za razliku od Tita on nije ni uvršten u listu svjetskih najvećih zličinaca a JB Tito je među deset najvećih):

Kada govorimo o zločinima fašista i nacista, tada bivši komunisti i sve glasniji neokomunisti viču u sav glas da je i NDH bila fašistička tvorevina, da su u njoj počinjeni fašistički zločini, što jednostavno nije istina. Zločini vlasti i vojske NDH bili su reakcija velikosrpskih, četničkih zločina, tako da se npr. Poglavnika ne može uspoređivati s Maršalom, nego bi ga se moglo usporediti s četničkim vojvodom, jer jedno su bili zločini megazločinaca – Führera, Ducea, Generalissimusa i Maršala, a drugo su bili regionalni zločini četničkih vojvoda i poglavnika. Ali zločini su zločini jer u njima su stradali, uglavnom bez suda, a i kada je taj sud bio organiziran, bio je to montirani i prijevratni nepravedni sud, na svim stranama – ljudi, osobe. Ljudi a ne banda, ljudi a ne – kako ih se nazivalo – smeće. Ljudi su to koji su možda bili i zavedeni, možda i prisiljeni sudjelovati boriti se u nekim vojskama, a pripadnici hrvatske vojske bili su najčešće ljudi motivirani domoljubljem i željom da stvore i obrane svoju državu Hrvatsku, i zato nisu zaslužili smrt. Na kraju bilo je to protiv svih konvencija o ratovanju, osobito protiv Ženevske konvencije koja nije dopuštala zarobljene vojnike predati u ruke vojski koja ih je progonila jer je velika opasnost da se ona osveti i da ih pobije.

<http://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/homilije/4148-homilija-na-europski-dan-sjeanja-na-rtve-totalitarnih-reima-2017>

Da, biskup nas zapravo uči kako se treba boriti da Hrvati budu ZA DOM SPREMNI. Dok su ZA DOM SPREMNI svjetski moćnici se neće usuditi poslati Srbe u novi svoj i njihov poraz!

ODGOVOR BIVŠEM HRVATSKOM VELEPOSLANIKU DR. MLADENU IBLERU, II.

Poštovani i dragi dr. Ibler,

Danas sam dobio i Vaš odgovor na moj e-mail:

„Očigledno je da mlađim naraštajima nedostaje poznavanje hrvatske povijesti. Djelomično zbog slabijeg poznavanja stranih jezika kao i zbog sustavnog “ispiranja mozga” od 1918 godine.

Dvije knjige trebalo bi čim prije prevesti na hrvatski:

Henri Pozzi: "Black Hand over Europe"

Vesna Drapač: "Constructing Yugoslavia".

A analizu članka "Do istrage vaše ili naše" iz Srbobrana 1903. i knjige Ljubice Štefan: "Srpska pravoslavna crkva i fašizam" trebalo bi uvesti u gimnazijsku nastavu povijesti. To je minimum."

Jeste li vidjeli članak Pozdrav 'za dom spremni' ne može u HV, ta je inicijativa protucivilizacijska, Dražena Čurića u Večernjem listu, 26- 08- 2015.:

<http://www.vecernji.hr/hrvatska/pozdrav-za-dom-spremni-ne-moze-u-hv-ta-je-inicijativa-protucivilizacijska-1021192>

*„Akademik **Ivan Aralica** nije potpisao Pečarićevu inicijativu jer se zalaže za to da službeni pozdrav u HV-u ostane onaj pod kojim je ostvarena pobjeda u Domovinskom ratu, ali nije potpuno na Karamarkovoj i predsjedničkoj liniji kada je riječ o spornom pozdravu.*

– Ne bih bio za to da se "za dom spremni" uvodi u vojsku, ali bio bih za to da ne bude inkriminiran pozdrav. Ja sam za to da se može javno njime pozdravljati jer to nije ustaški pozdrav. Ustaški je pozdrav bio "za poglavnika i dom spremni". "Za dom spremni" ubrajam u one izraze koje su ustaše preuzele iz hrvatske tradicije, kao što su, uostalom, preuzeli i kunu. Mi smo tu kunu deustašizirali – zaključuje Aralica."

Autoru sam napisao:

Zapravo je Vaš naslov ismijao Aralica:.) A i povjesničara pripadnika jugo-komunističke paradigme:.) Aralicu nisam ni pitao da potpiše. Dakle nije ni mogao znati za nju. Jeste li mu rekli da je povodom napada na Thompsona?

U mojoj knjizi s Matom Kovačevićem, „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“, pogledajte što Aralica kaže povodom takovih napada!

Zapravo ste me obradovali jer Aralica kaže isto sto i ja.

Poslao sam mu moje pismo Vama u kome su potpuno ista objašnjenja kakve daje Aralica i Vaš gornji odgovor.

Napisao sam mu još jedan e-mail:

Baš sam dobio od kolege iz Njemačke:

"Ja sam mislio da je ovaj Despot malo pametniji:

<http://www.vecernji.hr/hrvatska/na-sramotu-organizatora-i-potpisnika-1021194>".

Očito je Aralica ismijao i Vašeg kolegu Despota :)))“

Obavezno pogledajte današnji tekst Marka Ljubića na [dnevno.hr](http://www.dnevno.hr):

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/panicna-nespremnost-predsjednice-hdz-za-dom-pokazuje-da-slijede-josipovica-u-ratu-s-ustaskom-zmijom-825224>

Posebno su me obradovali i komentari koje sam dobio. Ovdje ću Vam dati samo neke od njih.

Sjajni hrvatski kolumnist i književnik Nenad Piskač piše:

„Što je sve neprijatelj Hrvatske proglasio ustaškim? Iz srpskih vrela izvlačim po sjećanju:

Ustaška je riječ samokres, a pojavljuje se u hrvatskim rječnicima davno prije pojave ustaškoga pokreta.

Ustaška je i riječ časnik, zbog koje je Šreter platio glavom.

Oluju su provele – ustaše (vidi srpske dokumente vojne provenijencije, knjiga je netom izašla iz tiska).

Hrvatska moneta kuna je također bila ustaška i opet će biti kad jednom prestanemo kunama preobilno financirati vlastite neprijatelje.

Ustaše su bili svi koji su ustali protiv velikosrpske agresije i uključili se u Domovinski rat.

Mile Budak je ustaša i onda kad se govori o njegovom književnom djelu, pa i njega i književno mu djelo izbacujemo, ali ne i Nazora...

Republika Hrvatska je također ustaška – obnovljena NDH.

Ustaše su bili i Hrvati u inozemstvu (Đureković, obitelj Ševo, itd...)

Ustaštvo je inzistiranje na hrvatskoj jezičnoj tradiciji. Ustaštvo je hrvatska samosvijest. Ustaštvo je volja za obranu Hrvatske. Ustaštvo je biti Hrvat. Ustaštvo je i sama pomisao na slobodnu hrvatsku državu. Ustaštvo je sve prije 1918. i sve u razdoblju 1990.-2000. Da bi se prekinulo velikosrpsko ustašovanje Hrvatske, treba imati hrabrosti kakvu je imao Tuđman kad je uveo kunu.

Pridjev ustaški je bila i ostala velikosrpska i petokolonaška batina namijenjena za discipliniranje Hrvata i negaciju hrvatske države. Nije dakle „provokacija“ insistiranje na hrvatskoj tradiciji (jezičnoj, vojničkoj, i svakoj drugoj), već je provokacija trpjeti bez otpora provokacije i smatrati normalnim stanjem kontinuitet protuhrvatskih provokacija, kontinuitet pod kojim smo stenjali i u monarhističkoj i u komunističkoj Jugoslaviji.

Provokacija je svoditi inicijativu za rehabilitaciju hrvatskoga pozdrava Za dom, spremni na razinu i u kontekst predizbornih, strančarskih apetita. Prihvatimo li tezu da je Borkovićeva inicijativa „provokacija“ – kao i potpisana inicijativa, onda je opravdano zapitati se:

1. Jesu li hrvatske postrojbe u obrani od velikosrpske agresije koje su koristile pozdrav za dom spremni, bile provokacija?
2. Je li pjesma Bojna Čavoglave bila zapravo provokacija namijenjena rušenju dr. Franje Tuđmana i demokratski izabrane vlasti?
3. Je li MP Thompson velikosrpski projekt za trajnu provocirajuću destabilizaciju Hrvatske?
4. Je li Šreter rabio riječ časnik zato da izazove pobunu Srba u Hrvatskoj?
5. Jesu li odnosi kakvi su vladali u Socijalističkoj republici Hrvatskoj zapravo bili najbolje rješenje, budući da je u SRH čak i Univerzijada bila ustaška pa je

prekrštena u Univerzijadu, a u Vjesniku su plaćali posebne ljude koji su pazili da prvo slovo pasusa ne počne s velikim U?

I bezbroj je još takvih logički opravdanih pitanja koja se nameću kad se izbjegava načelno misliti iz hrvatskoga identiteta i kad se svakodnevno rade kompromisi s neprijateljima hrvatske države i hrvatskoga naroda.

Ako netko nije za dom spreman, neka se malo odmakne, kad se slegne dim bit će sve normalno, kao što je danas normalan kumski promet. I još samo ovo: Količina velikosrpskih provokacija kojom je ovoga ljeta bombardirana Hrvatska na razini je stanja iz kasnih osamdesetih – gotovo svakodnevna. Na razini politike to bombardiranje u Hrvatskoj prolazi bez ikakve ozbiljne reakcije. Čini se da na političkoj sceni svima odgovara hrvatska šutnja na velikosrpsko bombardiranje. Zato je reakcija na inicijativu o rehabilitaciji staroga vojničkoga pozdrava ovako nervozna i jadna.“

Drugi naš sjajni publicist Damir Borovčak kratko komentira:

„Treba ukinuti i plaće u kunama jer su na razini provokacije.

Možda i srušiti krov crkve Sv.Marka, jer je grb na razini provokacije?

Vjerojatno uskoro i HNES treba pohapsiti jer je na razini provokacije?

Svakako treba srušiti KBC Rebro jer je na razini provokacije – izgrađena u NDH, otvorio ju je Poglavnik!

Kad je koja srpska svinjarija bila na razini provokacije?“

Završit ću s Mirovim komentarom. Nevjerojatno je koliko je ovaj naš student sjajan komentator:

„Istina je da se ovom peticijom (koju sam i ja potpisao) daje municija neprijatelju. No držim da je to nekada i potrebno, posebno u predizborno vrijeme. Već sam ranije komentirao: SDP je po ovom pitanju iskren, a za HDZ nikada nećemo saznati je li to taktiziranje, ili su i oni iskreni i na istoj liniji sa SDP-om i predstavnicima Srba.

Da je inicijativa pun pogodak, najbolji dokaz su predstavnici zečeva. Namjerno koristim Slobin (i Vaš omiljen) izraz zečevi, jer priča se da je bilo 10-ak tisuća branitelja srpske narodnosti (ne znam je li podatak točan, i ne znam koliko ih je još bilo iz miješanih brakova). Dakle nazvati ih "predstavnici Srba" bila bi nepreciznost i uvreda za časne Srbe. Kažu predstavnici zečeva (prenosi dnevno.hr) ovako:

Potpredsjednik Srpskog narodnog veća, Saša Milošević:

– Ništa nije toliko ukaljalo hrvatsko ime i ništa ne sublimira bolje zločinačku narav ustaškog režima kao pozdrav “Za dom spremni. To nije nikakav “stari hrvatski pozdrav”. “On je jedino i isključivo ustaški pozdrav iz tzv. NDH, a po značenju koji ima, on je isti kao i nacistički pozdrav “Sieg Heil”. Njegovo uvođenje predlažu oni koji su ne samo nostalgični prema tom zlu, već bi da se ono i ponovi. Zabrinjava njihova brojnost, upornost i pozicioniranost. Oni nikad neće postati većina u hrvatskom društvu, ali će ga sigurno učiniti mračnijim i lošijim za život

Predsjednik Koalicije udruženja izbjeglica, Miodrag Linta:

– Očekujemo da EU zabrani rehabilitaciju ustaškog pokreta i zločinačke NDH. Ovo je još jedan u nizu primjera koji potvrđuju da je hrvatsko društvo zadojeno netrpeljivošću i mržnjom prema svemu što je srpsko”.

Čovjek se zapita i nešto o inteligenciji tih ljudi. Oni ne spominju rasne zakone, ne spominju nikakve okršaje sa Srbima, čak nisu spomenuli niti Jasenovac (iako ga vjerojatno podrazumijevaju i to s povećom brojkom žrtava). Naprotiv, oni kažu da je srž zločinačke ideje sadržana u spremnosti za dom. Smiješ biti spreman, Ustav RH kaže da moraš biti spreman, ali ne smiješ to tako izraziti jer su to i ustaše tako izražavale. Ne shvaćaju da su upravo time postali najveći veličatelji ustaštva, jer su sami spirali ljagu s njih.

Znao sam da inicijativa neće proći, ipak sam potpisao - evo zašto:

Neobično mi je razmišljanje naših ljudi. Shvatili su sve ovo tako doslovno i površno, bez imalo vica i dubine. Ne znam što ste Vi mislili dok ste ovo pisali, niti neki biskupi koji su potpisali... Ali čisto sumnjam da je itko ozbiljan mislio da će inicijativa proći. Naprotiv, voda je došla do grla i ovo je **izvrstan potez!** Prije kojih 20-ak godina, Thompson je na Poljudu izlazio na "bis" 4 puta, i 4 puta je bilo "za dom - spremni". I nikome ništa. Slobodna Dalmacija je 11.04.1994. objavila intervju s bojnikom Marinkom Skejom iz IX.bojne "Rafael vitez Boban". Naslov je **"Čista obraza i za dom spremni"**, a možete to vidjeti ovdje: <http://www.zaslike.com/files/muyoe9k5vvcx1031ya9.jpg> Zašto 1994. nije smetalo, a sada smeta? I još se mi Hrvati sklanjamo i pokušavamo "biti mudri"? To smo bili u Domovinskom ratu, kada je trebalo uspostaviti Hrvatsku u nepovoljnim uvjetima. Sada je vrijeme za otvoreniji pristup.

Dakle, prije 20 godina nije smetalo. Pa je počelo pomalo smetati. Pa zatim nevladine udruge (koje su zapravo hrvatski ogranak stranih vlada koje ih otvoreno financiraju) počinju stvarati pritisak. Zatim oni silni progoni Thompsona za "fašizam" kada ga se nastojalo ocrniti po cijelom svijetu. Pa prozivanje reprezentacije zbog puštanja Thompsonove pjesme "Lijepa li si". Pa prijavljivanje svega i svačega na tribinama u cilju stvaranja pritiska. Organizirano pisanje članaka na engleskoj wikipediji koji neistinama ocrnjuju Hrvatsku. Tko god traži površno informacije, najprije naleti na Wikipediju. A tamo detaljno uz pomoć hrvatskih izvora objašnjeno da smo mi fašisti i nacisti. Što stranci znaju? Ništa. Vjeruju onome što čitaju. Isto kao i njihovi površni novinari koji nešto, eto, moraju napisati. Onda je došlo do progona navijača, pa progon Josipa Šimunića, pritisak ministra Jovanovića... i evo nas u 2015. kada šibenska policija najavljuje da će kazniti Marka Perkovića Thompsona zbog pozdrava "Za dom spremni"....

Zato mi je sasvim logično da se išlo s ovim zahtjevom kao kontrapritisakom. Nisam očekivao onakav primitivan seljački ispad s Pantovčaka. Ali zato je Milanović ispunio sva moja očekivanja. Zakasnio je s reakcijom, jer su se već i u HDZ-u i na Pantovčaku ogradili, no on je ipak napao HDZ kao stranku koja bi vratila Hrvatsku u mrak fašizma i ustaštva. Nije bio izravan kako inače zna biti, ali rekao je sasvim dovoljno da ga se može razumjeti. Doduše, ako HDZ i dođe na vlast,

mislim da se neće puno promijeniti. Domoljublje je uvijek svima atraktivno uoči izbora. No to sada nije tema.

I još nešto...

*Nije loše spomenuti, kako su ustaše uzeli motiv "dom" i formulirali "za dom spremni", tako su uzeli i motiv "kunu" i uveli valutu kuna. Naravno da kuna nije njihova, ali isto tako ni dom nije njihov. Ima onih koji će me pokušati demantirati i reći da to nije istina, ali moram ih razočarati. Kuna kao novčana valuta (ne kao koža!) uvedena je ranih 30-ih godina 20.stoljeća. Čak i jednostavnim googlanjem bez problema možete pronaći kovanicu od 5 kuna, godina 1934., sa ustaškim simbolom. Zašto je to tako? Ukratko, zato jer su Srbi vršili pljačku preko svojih banaka, pa su Hrvati preko kune spašavali svoj imetak. Ako ćemo biti dosljedni, onda iste kriterije moramo primijeniti i na kunu i na dom. Počevši od povijesnog motiva, do službene uporabe, dolazimo do toga da je oboje ustaško. No to nije sasvim točno! Potrebno je reći da to nije **SAMO** ustaško. To pripada hrvatskom narodu, domovini, državi, kulturi, i ne može se svesti na pripadnike određenog pokreta, kada je već i u njihovo vrijeme do nadaleko nadilazilo njihov pokret.*

Za dom spremni nikako nije ekvivalent "Sieg Heil" (pozdrav pobjedi), jer su nacisti pod time pozdravljali svoje pobjede. A mi smo izražavali spremnost da obranimo svoj dom od najezde i zuluma kojeg su nad Hrvatima provodili Srbi.

Zapravo, pozivam sve zainteresirane, da pročitaju članak "Ustaški pokret u hrvatskim krajevima". Članak je komunistički, objavljen u Proleteru krajem 1932.godine. Dostupan je i na internetu:

https://hr.wikisource.org/wiki/Proleter/Prosinac_1932._-

[br. 28#Usta.C5.A1ki pokret u hrvatskim krajevima .28str.2-3.29](#)

*Pogledajte što komunisti govore: podržavaju ustaški pokret, žele ga preuzeti i doći mu na čelo, upravljati njime i pozvati široke mase na ustanak, kako bi izgradili socijalistički raj na zemlji po uzoru na Sovjetski Savez. **Ali, ne podržavaju Antu Pavelića.** I navode objašnjenje: jer ne želi pozvati mase na ustanak (to je zapravo pametno!), jer ne želi istaknuti zahtjeve za oduzimanje imovine bogatašima i Crkvi... Evo, i upravo to govorim: nitko nije toliko skinuo ljagu s Pavelića kao sami komunisti i njihovi nasljednici."*

Zar nije smiješno kada Večernji list kaže da je ZDS ustaški i anti-civilizacijski pozdrav, a onda ih Aralica pouči kako se s ZDS može javno njime pozdravljati jer to nije ustaški pozdrav. Jesu li naši novinari iz Večernjaka shvatili što im je Aralica rekao?

Vaš,
Josip

DVA HRVATSKA POGLEDA NA POZDRAV „ZA DOM SPREMNI“

Činjenica je da su se državotvorni Hrvati podijelili oko načina kako u Hrvatskoj konačno deustašizirati pozdrav „Za dom spremni“. Dva izvrsna predstavnika ta dva različita pristupa su tekstovi Hrvoja Hitreca i Benjamina Tolića. Jasno je da smo se mi, podržavajući prijedlog Mladog Jastreba priklonili Tolićevim argumentima. Kratak komentar sam vam već dao o Hitrecovom prijedlogu:

Hitrec zastupa isto gledište kao i Aralica. Pitanje je samo je li svjestan da bi s takovim umjerenijim prijedlogom njima bio jednako ustaša kao i ja?

Podsjetimo se što je rekao Aralica prema „Večernjem listu“, 26. 08. 2015.:

*„Akademik **Ivan Aralica** nije potpisao Pečarićevu inicijativu jer se zalaže za to da službeni pozdrav u HV-u ostane onaj pod kojim je ostvarena pobjeda u Domovinskom ratu, ali nije potpuno na Karamarkovoj i predsjedničkoj liniji kada je riječ o spornom pozdravu.*

– Ne bih bio za to da se "za dom spremni" uvodi u vojsku, ali bio bih za to da ne bude inkriminiran pozdrav. Ja sam za to da se može javno njime pozdravljati jer to nije ustaški pozdrav. Ustaški je pozdrav bio "za poglavnika i dom spremni". "Za dom spremni" ubrajam u one izraze koje su ustaše preuzele iz hrvatske tradicije, kao što su, uostalom, preuzeli i kunu. Mi smo tu kunu deustašizirali – zaključuje Aralica.“

Ne vjerujem da je akademik Aralica uopće znao za „Pečarićevu inicijativu“. Za nju je mogao doznati tek kada je Pismo poslano Predsjednici RH i Predsjedniku HDZ-a, ali... Kolega Aralica bi znao da sam ga pozvao, a nisam. Je li novinar prenio Aralici činjenicu da je Pismo obrana Thompsona i „Bojne Čavoglave“ – ne znam! Ali znam što u mojoj knjizi s Matom Kovačevićem, „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“ Aralica kaže povodom takovih napada!

Evo što je u *Hrvatskom listu* od 28. kolovoza 2008., odgovorio na jedno pitanje, veliki hrvatski književnik:

Dotakli smo se i pjevača M. P. Thompsona. Smatrate li da je današnja država, u moralnom i demokratskom smislu izobličena, s obzirom da smo dospjeli u vrijeme zabrana? Njemu ne daju pjevati kao nekad i Vici Vukovu.

Između progona Thompsona, a to jest progon, i progona bilo kojeg pjevača ili intelektualca u vrijeme komunizma, nema nikakve razlike. Progoni ga se zbog nacionalizma. U komunizmu je 95 posto političkih progona bilo zbog iste stvari. Dakle, zbog pjevanja pjesama, knjiga i sl. Sada se to ponovno javlja. Doduše, kada se očitava taj slučaj do kraja, može se pronaći i nešto novo. Svi oni, osobito Mesić i oni koji ga slijede i savjetuju, mislili su da će kroz ovih desetak godina proganjanja nacije i vjere, postavljanja pitanja vjeronauka, dakle, da će istisnuti i rodoljublje i vjeru. I kad nema pjesme, kad nema manifestacije, oni imaju dojam da su to i učinili, da su uspjeli jer vladaju dobrim dijelom medija i javnog mnijenja. Međutim, kada Thompson dođe na trg i skupi onoliko masu ljudi, oni vide da je njihov trud uzaludan, vide da vjera i nacija žive. Da su malo pametniji, mogli bi zaključiti sljedeće: vjeru i naciju nisu mogli istisnuti ni zatvori ni progoni

za 50 godina komunističke represije, pa kako će ih istisnuti u slobodnoj zemlji bez komunističkog sustava, kako će ih uništiti njihove riječi preko televizije. Druga stvar ili druga novina je sljedeća: oni su do krajnje mjere frustrirani. Mesić nikada nije uspio okupiti veći skup, on uvijek govori skupinama od nekoliko desetaka ljudi. Nakon izgređa u vojarni u Splitu, on ima strah pred masom. Da su ga tamo drukčije dočekivali i njemu pljeskali, onda bi i on drukčije reagirao. Ali on, čak ni u izbornoj promidžbi, ne može to doživjeti.

A sada im je toliku masu ljudi Thompson okupio u Kninu.

Evo razmišljanja dva velikana pera Hitreca i Tolića, pa sami prosudite!

HRVOJE HITREC: ŠTO S POZDRAVOM "ZA DOM SPREMNI"

(Dio teksta: Hrvatski narod jednostavno više ne može smisliti zlatnu komunističku omladinu)

Portal HKV-a, 31. 9. 2015.

Kronologija je poznata: jedan od najboljih svjetskih matematičara, akademik Pečarić, i još nekoliko tisuća znanih i neznanih uputili supismo Kolindi i Karamarku, tražeći da se u oružane snage RH uvede pozdrav „Za dom spremni“ kao stara hrvatska baština.

Adresanti nisu tu zamisao dobro primili, šutljiva je većina šutjela, orjunaši su podivljali, Pupovac je diktirao tekst Slavici Lukić u jutarnjim novinama, oglasio se i list „Vreme“ (Die Zeit) koji i inače jedva čeka da može pljunuti po Hrvatskoj koja je izmislila fašizam i nacizam te zavela Italiju i Njemačku, ali se javili i prohrvatski kolumnisti izražavajući sumnju u provokativne namjere potpisnika peticije.

I što da se radi, moj Černišeovski? Prvo: treba reći da svaki građanin i skupina građana imaju pravo pisati peticije i predlagati što god žele, kao slobodni ljudi. Pisati provokativno ili nježno, ljigavo, oštro, mlako i svakako. S te strane nemam primjedaba, štoviše.

Mogu ja misliti da je peticija ponešto preambiciozna, budući da je odmah udarila na vojsku, ali tko sam ja da sudim, moj Franjo.(papa). Pa i mislim. Mislim da se počelo penjati na vrh zgrade umjesto da se pozabavimo temeljima, a u njima i jest ono o čemu treba razgovarati.

Naime, „službena Hrvatska“ u Europskoj uniji, a posebno oružane snage, taj pozdrav nikada ne će prihvatiti, i zato je inicijativa nesmislena. Prava inicijativa bila bi zahtjev za dekriminalizacijom rečenoga pozdrava u javnom životu, tako da slobodni ljudi mogu slobodno pozdravljati kako hoće i koga hoće a da im za vrat odmah ne skaču udbaši, četnici, lažni antifašisti i „nezavisno“ sudstvo. Da na nogometnim stadionima mogu pozdravljati ljubimce kada hoće i kako hoće – a tu je i caka koju vlasti ne mogu progutati, jerbo se pitaju kako to da baš nitko ne

pozdravlja sa „Smrt fašizmu, sloboda narodu“ (čak ni u Rijeci). Ne pozdravljaju tako jer su one spomenute debele laži ipak porozne pa su i mladi uspjeli shvatiti da se pod krinkom rečenoga komunističkog pozdrava skrivao onaj pravi koji glasi „Smrt narodu“, to jest u prijevodu: smrt hrvatskom narodu, što je operativno provedeno i provođeno od 1945. do 1990.

Pozdrav „Za dom spremni“ nema u sebi riječ „smrt“, on samo govori o domu (domovini) koju se može braniti i obraniti ako postoji spremnost učiniti sve za nju. Prvi dio toga pozdrava nesumnjivo je stara hrvatska tradicija, i to nitko ne može nijekati. U pjesmama iz prošlih stoljeća česta je i riječ „spremni“, ne u istom stihu kao i „Za dom“, ali vrlo blizu, u istoj strofi, što znači da su osjećajno povezane.

I zato se priklanjam razmišljanju zadarskoga nadbiskupa o referendumu, s tim da referendumsko pitanje bude: „Jeste li za dekriminalizaciju pozdrava Za dom spremni?“ Pa ako narod kaže da nije, eto... Ako kaže da jest, neka bude... A za istinu reći: režim u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj učinio je lošu uslugu Hrvatskoj općenito, pa i prisvajanjem toga pozdrava, zbog čega nam i danas trnu zubi, a totalitarni „antifašisti“ zobaju grožđe.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/21062-h-hitrechrvatski-narod-jednostavno-vise-ne-moze-smisliti-zlatnukomunisticku-omladinu.html>

BENJAMIN TOLIĆ: ŠUPALJ DOGAĐAJ

Hrsvijet, 2. 9. 2015.

Sve češće nas spopadaju šuplji događaji. Kako to, šupalj – događaj?! Da, baš tako. To je kovitlac prašine što ga javna općila povremeno dignu pa ostave da okopni poput lanjskoga snijega. A javnost obično zaboravi, katkad i prije no što se prašina slegne, i tko je, i gdje, i kada, i zašto prašinu uskovitlao.

Nije li sjajan primjer takva događaja prijedlog da se u službenu uporabu u Hrvatskoj vojsci uvede pozdrav „Za dom – Spremni!“ što ga je akademik Josip Pečarić u ime 3.200 supotpisnika uputio predsjednici Republike Kolindi Grabar Kitarović i predsjedniku HDZ-a Tomislavu Karamarku?

Ne bih rekao.

Zašto? Prašina se oko doma i spremnosti na njegovu obranu, unatoč pobjedi u Domovinskom ratu, u Hrvata još nije slegla. Po svemu sudeći, i ne će tako skoro. Zamisao da se Hrvatskoj vojsci umjesto sadašnjega „Pozdrav domovini – Pozdrav!“ uvede pozdrav „Za dom – Spremni!“ potekla je od Branka Borkovića – Mladog Jastreba, posljednjeg zapovjednika obrane grada Vukovara. A prašina koju je Pečarić uskovitlao nije obična prašina. To je ideološka, da ne velim: radioaktivna prašina! I sigurno će još neko vrijeme zračiti.

Mala je vjerojatnost da će vitezovi „jugoslavenskog antifašizma“ akademiku Pečariću, hrvatskomu matematičaru svjetskog glasa, tako skoro zaboraviti ili čak oprostiti njegovih tridesetak političko-publicističkih knjiga. A i Pečarić je, takav kakva ga je Bog stvorio, izrazito neprikladan za okosnicu šuplja događaja. Ako komu treba šupalj događaj, neusporedivo mu je bolje uhićenje Mate Granića i svršetak njegova kaznenog progona.

No, dobro, reći će tkogod, možda i jest tako. Ali zašto su onda i Pantovčak i Trg žrtava fašizma onako dočekali inicijativu?

Predsjedničin ured tvrdi da je inicijativa „neozbiljna, neprihvatljiva i na razini provokacije“, te da nije vrijedna službenog komentara, a HDZ poučava akademika Pečarića i njegove supotpisnike da se suvremena hrvatska država temelji na Domovinskom ratu i da „Hrvatska vojska ima svoje pozdrave koji odražavaju domoljublje i zajedništvo proizašlo upravo iz Domovinskog rata, a to su 'Domovini vjerni' i 'Pozdrav domovini'“, te skreće pozornost javnosti na nevoljno stanje u državi.

Znači li to da su Pečarić i njegovi supotpisnici, među kojima su i ljudi poput sisačkoga biskupa Vlade Košića, pomoćnog biskupa zagrebačkog Valentina Pozaića, akademika Stanka Popovića, bivšega ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest Mirka Valentića, don Anđelka Kačunka, fra Miljenka Stojića, odvjetnika Zvonimira Hodaka, predsjednika Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta Zvonimira Šeparovića – neozbiljni? Da su provokatori? Da su neuki zgubidani? Ili je Hrvatska vojska „najbolji od svih mogućih svjetova“, pa je i sama pomisao da u njoj treba nešto promijeniti neka vrsta svjetovnoga svetogrđa?

Nije valjda tako. A prijedlog su i na Pantovčaku i na Trgu žrtava fašizma mogli pristojno odbiti. Pragmatičnost ima svoju cijenu.

Strah od Bruselja, izražen poštapalicom Mislava Bage „A što će nam reći Bruxelles?“, zvučao bi ljigavo. Još bi gore odjeknuo eksplicitan „regionski“ obzir prema Beogradu. No ni drskost nije skrila ljigave razloge. A postojao je i čestit način. To je, dohvaćen u kovitlacu medijske prašine, natuknuo i predsjednik Hrvatske biskupske konferencije Želimir Puljić: Odluku o „škakljivim“ pitanjima pametna demokratska vlast prepušta suverenom narodu, a on odlučuje na referendumu.

Moja neznatnost uz najbolju volju ne vidi što bi u pozdravu „Za dom“ i odzdravu „Spremni!“ bilo „škakljivo“? Ako je Hrvatska vojska obrambena oružana sila Republike Hrvatske, njezina je glavna zadaća obrana domovine. To je u pozdravu radi jezgrovitosti zbijeno u dva sloga „Za dom –“. Dvosložan je i odzdrav „Spremni!“

Komu su neprihvatljiva ta četiri sloga? Komu prijeti takav vojnički pozdrav?

Nikomu tko ima poštene namjere prema Hrvatskoj.

Taj jezgroviti pozdrav samo obećava obranu i zaštitu svakom domu u Hrvatskoj. Čast i sadašnjemu pozdravu Hrvatske vojske. Taj lirski „Pozdrav domovini – Pozdrav!“ tako su oblikovale nevoljne političke okolnosti. Kako on danas zvuči? Danas, govoreći zajedničkim jezikom vlasti i oporbe, u suverenoj Hrvatskoj, članici NATO-a, najjačega vojnog saveza u povijesti čovječanstva? Ruku na srce, taj pozdrav zvuči vrlo – nevojnički. Kao da vojska odnekud izdaleka, recimo iz

Afganistana, apstraktno pozdravlja domovinu, onako kako su nekoć prestrašena rodbina i prijatelji pozdravljali političke zatvorenike u jugoslavenskim robijašnicama. Ne mislim da je vojni pozdrav goruće političko pitanje, ali demilitariziranu vojsku, članicu NATO-a, treba militarizirati.

A što će na to reći „antifašistički“ ljubitelji ustaških kuna? Oni ne mogu Pečarićev prijedlog pretvoriti u šupalj događaj, ali će, bude li se o tomu moglo dobro živjeti, kao i dosad širiti strah od Katoličke crkve i Hrvatske vojske.

Benjamin Tolić

<http://www.hrsvijet.net/index.php/kolumna-benjamin-tolic/39135-benjamin-tolic-supalj-dogadaj>

KAKO PEČARIĆA NAJURITI IZ HAZU?

U našem Pismu Predsjednici RH i Predsjedniku HDZ-a je jasno navedeno kako je povod Pismu najavljeno kažnjavanje Marka Perkovića Thompsona i simbola Domovinskog rata njegove pjesme „Bojna Čavoglave“.

Dakle, jasno je da se radi o reagiranju na napad na Thompsona i na simbol Domovinskog rata! Doista mi nije jasna kako se može netko braniti s odgodom.

Nekoliko jednostavnih pitanja:

Što bi bilo da smo mi naprosto šutjeli?

Bi li Thompsona optužili?

Što će biti sljedećom zgodom s nekim simbolom ZDS?

Je li rezultat Pisma da policija ništa neće poduzimati?

Vrlo aktivan u hajci na nas bio je “povjesničar” Hrvoje Klasić. O njemu Gojko Borić u Hrvatskom tjedniku od 03. 09. 2015. kaže:

Ako Klasić tvrdi da je u Hrvatskoj 90-ih bio građanski rat, onda se moramo pitati tko ga je postavio na mjesto sveučilišnog profesora.

Zanima li društvo slično Klasiću kako bi mene najurili iz HAZU? U Jutarnjem listu to kažu i u naslovu članka: „*Koliko bi Hrvatska bila vrijednija da se HAZU odrekne Pečarića*“. S druge strane, čitajući komentare „običnih“ ljudi vidim kako su to shvatili mnogi od njih. U komentarima pokazuju kako se sjećaju svojevremenog pokušaja da se i akademika Ivana Aralicu izbaci iz HAZU. Zbog jedne knjige! Zbog „Ambre“!

A zapravo sam i ja imao svoj udio i u toj priči. Zato je doista ispravna želja zaljubljenika u Jugu i provoditelja velikosrpskog Memoranduma SANU 2 da me se svakako najuri iz HAZU, zar ne?

U prilogu dajem dva svoja teksta u svezi s neuspjelim izbacivanjem kolege Aralice iz HAZU. Nadam se da će i oni poslužiti svima koji se nadaju da će izbaciti iz Akademije mene kada već nisu uspjeli njega. Zanimljivo je kako su ta dva teksta dana u mojoj knjizi „Kako su rušili HAZU?“ koju spominje gđa Tanja Rudež u tekstu *AKADEMIK KOJI ZAGOVARA 'ZA DOM SPREMNI' Vrstan matematičar s doktoratom iz Beograda i amaterski povjesničar ridikuloznih stavova*, Jutarnji list od 27. 08. 2015. „Moj“ odgovor je objavljen 31. 08. 2015. Ali cenzuriran. Tako je cenzor izbacio i dio mog odgovora u kome komentiram njene navode o toj mojoj knjizi „Kako su rušili HAZU?“:

Naravno, drago mi je što se gđa Rudež potrudila da na duhovit način komentira neke moje akcije. Reklamira moju knjigu “Kako su rušili HAZU?”, koja se odnosi na kako ona kaže neizbor svjetski priznatog Miroslava Radmana za redovitog člana HAZU. Naravno ona zna kako sam ismijao u knjizi Radmanovu želju da s pozicije dopisnog člana HAZU, dakle članstva u kome imamo i nobelovce, pređe u redovito članstvo gdje nema nobelovaca.

TUĐMANOV ILI SUPROTNI SMJER?

Kad gazda mijenja slugu – uvijek nađe boljeg slugu

Pred nama je knjiga poznatog hrvatskog kolumniste i publiciste Mate Kovačevića *Bespuća hrvatske politike*. Knjiga je i sastavljena od njegovih kolumni – njih preko 100 - tiskanih u «Fokusu» u razdoblju od rujna 2004. do prosinca 2006. Što mislim o samoj knjizi i autoru možete vidjeti u predgovoru *Pozadina obmane hrvatskih političara*. Sam predgovor sam proširio i pod naslovom *Kako Srbima po treći put predati Hrvatsku?* objavio u „Hrvatskom slovu“ od 10. srpnja 2009, a zapravo to je tekst s prve promocije ove knjige. U predgovoru sam napisao ono što je – čini mi se – osnovna karakteristika Kovačevićevih tekstova: Oni objašnjavaju suvremena događanja kroz usporedbe s povijesnim događajima i na taj način čitateljima objašnjavali što je stvarna pozadina tih događanja. U predgovoru sam također spomenuo i tvrdnju za koju držim da je osnovno pravilo po kome je prepoznatljiva hrvatska politika poslije Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana:

„Kad gazda mijenja slugu – uvijek nađe boljeg slugu.“

Kako je prva promocija održana jedan dan poslije Sanaderove ostavke komentirao sam je u sklopu ove tvrdnje:

„Nema dvojbe da je Sanader želio ući u predsjedničku utrku. A za izbore je uvijek morao nastupati državotvorno. Sukob sa Slovencima ili nova politika približavanja Hrvatima BiH su izgleda zasmetale gazdama. Kada jednom prihvatiš biti sluga, od tebe se ne očekuje da možeš bilo što raditi bez njihova odobrenja, zar ne?“

„Rješenje“ spora sa Slovenijom pokazalo se da je spomenuto pravilo i dalje na snazi, kao što je u punom svom naletu ono što je Kovačević još 1. 10. 2004. nazvao „slovenska pilot agresija“, a tekst s tim naslovom možete pročitati na početku ove knjige. Dakle, u momentu kada Sanader više nije bio najbolji mogući sluga zamijenjen je boljim slugom Kosoricom, i gazde su zadovoljne. Naravno, danas u Hrvatskoj možeš biti u Saboru i u medijima samo ako se povinuješ tom pravilu, pa ne čudi što je jedino Stožer predsjedničkog kandidata prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana svojim priopćenjem od 14. 10. 2009. reagirao protiveći se tom „rješenju“. Evo kako počinje to priopćenje:

„Predsjednički kandidat dr. Miroslav Tuđman smatra da hrvatska vlast lakoumno i olako odustaje od jamstava buduće primjene međunarodnog prava glede neutemeljenih slovenskih zahtjeva za hrvatskim teritorijem. Kako bi se stvorio privid brzog zaključenja pristupnih pregovora s EU, Hrvatska je prihvatila napuštanje već postignutog dogovora sa Slovenijom, iz kolovoza 2007., da se rješavanje graničnog spora povjeri Međunarodnom sudu pravde. Time je Slovenija postigla ključni strateški cilj svoje blokade, a Hrvatska bitno unazadila svoju poziciju u graničnom sporu. Slovenskom zahtjevu za spoj

svoga teritorijalnog mora s otvorenim morem moguće je udovoljiti jedino tako da Hrvatska odstupi od preko 230 četvornih kilometara, koji su po međunarodnom pravu neprijeporno dio hrvatskog teritorijalnog mora. Sudeći po izjavama slovenskih čelnika, hrvatska je predsjednica Vlade sada prihvatila da se odluka o slovenskim zahtjevima donese u arbitražnoj komisiji čijih bi četvero od pet članova imenovala Europska unija, odnosno Slovenija. To je potpuno suprotno odluci Hrvatskog sabora, koji je odobrio prijedlog povjerenika Rehna od 22. travnja ove godine – tada predstavljen kao konačan i nepromjenljiv. Po njemu, arbitraža se trebala povjeriti arbitražnom vijeću, u kojem bi, uz dva člana imenovana od država u sporu, u konačnici predsjednik Međunarodnog suda pravde imenovao predsjednika arbitražnog vijeća te preostalu dvojicu članova...

Dan nakon tog priopćenja Ministarstvo vanjskih poslova i europskih integracija izdalo je priopćenje po kojem je sada napokon jasno kako je Vlada Jadranke Kosor pristala pregovarati sa Slovenijom na osnovu prijedloga Ollija Rehna od 15. lipnja 2009., dakle prijedloga koji Hrvatska tada nije prihvatila i koji nije u skladu s onim što je prihvatio Hrvatski sabor. To je izravno u suprotnosti s onim što je još jučer izjavila premijerka Jadranka Kosor, odnosno kako sve što je dogovoreno piše u njezinom pismu Predsjedništvu Europske unije. Dakle Hrvatska, kako je i komentirao Tuđman, teritorijalnim ustupcima, ili kako mediji kažu garantiranjem Sloveniji pristupa otvorenom moru, kupuje članstvo u EU. Doista kad gazda mijenja slugu – uvijek nađe boljeg slugu, zar ne?

Slijede očekivane reakcije prije svih dugogodišnjeg predsjednika hrvatskog dijela Mješovite hrvatsko-slovenske komisije za sastavljanje nacrtu sporazuma o rješavanju graničnog spora pred međunarodnim sudom, akademika i profesora međunarodnog prava Davorina Rudolfa. On je dao ostavku premijerki Jadranki Kosor. Navedimo i njegove riječi („Večernji list“, 17. 09. 2009.):

„Ponavljja se slučaj Račan i njegov sporazum s Drnovšekom.“

Objašnjava kako je hrvatske eksperte (Rudolf, Ibler, Vukas) premijerka prije nekoliko dana uvjeravala kako je sve transparentno, da sporazum sa Slovencima nema dodatnih i tajnih dijelova.

Potom se javlja oporba – kao da nemaju ništa s dogovorom Račana i Drnovšeka - sa sličnim zamjerkama.

Zapravo ni Matu Kovačevića ni mene ne čudi što je ovakva reakcija došla prvo od profesora Tuđmana. Prije godinu dana, točnije 23. rujna 2008., u ovoj dvorani sam govorio o poruci:

„da se svi trebamo okupiti oko zajedničkog kandidata na predsjedničkim izborima. Nije tajna da ja podržavam kandidaturu prof. dr. Miroslava Tuđmana, tj. da pripadam grupi oko akademika Ivana Aralice koji je to najavio u svom intervjuu «Hrvatskom listu». U «Večernjem listu» sam već spomenuo kako sam još 2000. na Amac mreži pisao (tada sam bio u Australiji) kako je HDZ odmah trebao odgovoriti na pokrenutu detuđmanizaciju (tj. rashrvačivanje Hrvatske) i na napade na obitelj Tuđman najavom da će njihov kandidat na slijedećim predsjedničkim izborima biti upravo Miroslav Tuđman. Tako bi poručili da im nije samo važna vlast – jer će ići s kandidatom

koji nije član HDZ-a. A takva poruka bi itekako trebala zabrinuti detuđmanizatore jer bi morali računati i na vrijeme kada će im opet jedan Tuđman biti predsjednik države.

(...)

A danas mi trebamo predsjednika koji je suprotnost sadašnjem. Dakle, čak i ono što bi se prof. Tuđmanu uzelo kao mana, npr. nije populist već vrhunski intelektualac, može se pokazati kao prednost. A da ne govorimo o tome da nam mediji neće biti dostupni. Ali, trebaju li prezimenu Tuđman i mediji?

Zato sam i rekao «Večernjaku» da je Miroslav Tuđman naš najbolji mogući izbor. Uostalom to su već mediji i potvrdili. Spomenuto je niz imena. Uzbudilo ih je samo ime - dr. Miroslav Tuđman! Oni su svjesni koga se moraju bojati. Njihove reakcije pokazuju da nemaju namjere mijenjati svoju podaničku politiku prema Bruxellesu. Da su prihvatili Tuđmanovu kandidaturu, bili bi napokon i pobjednici na predsjedničkim izborima. Očito, kao i na prethodnim, draže im je izgubiti nego mijenjati taj podanički mentalitet.

A moraju se bojati i zbog činjenice da se ne može trpati u isti koš vodstvo i članstvo HDZ-a. Mnogi članovi HDZ-a misle isto što i mi. Mnogi od njih će glasovati za našeg kandidata.

Hoćemo li mi biti na visini zadatka? Hoćemo li se, kao na ovom predstavljanju, okupiti svi oko zajedničkog kandidata – onog kojega se oni jedino i boje?

Nedavno je u „Hrvatskom slovu“ (4. rujna 2009.) prenesen tekst Frana Budimlića „Tuđman II.“ iz „Hrvatske Kronike“, New York. Iz teksta je razvidno kako naš Hrvat iz SAD-a zapravo piše isto što sam ja govorio ovdje prije godinu dana. Međutim, mnogi tzv. državotvorni Hrvati to nisu prepoznali do dana današnjega ili nisu smjeli prepoznati pa imamo sve više i više kandidata koji trebaju oduzeti glasove onome koga se vlast jedino boji. Nije slučajno što smo Mate Kovačević i ja taj moj govor tiskali u knjizi *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca*. Prije svega Tuđman je jedini od današnjih kandidata potpisao naše otvoreno pismo. S druge strane mislimo da smo pogriješili što mu nismo ponudili da napiše svoj prilog za knjigu. Jednom drugom današnjem predsjedničkom kandidatu jesmo, ali on je to odbio napraviti.

Nedavno sam i obilježio takvo ponašanje napisavši tekst *Zašto Tuđman?* Nešto takvo danas nije lako objaviti pa to možete naći samo na portalu HKV-a, a tekst je prenio i Portal predsjedničkog kandidata Miroslava Tuđmana. Na takvim portalima uvijek imate dežurne komentatore vladajućih. Oni su po pravilu kao zagovornici nekog drugog kandidata s desnice. Zato je bilo zabavno kako se odmah otkriju kada im spomenete pojam „tuđmanizam“. Odmah je to njima ono što je zastupala „trećejanuarska vlast“ otvoreno, a Sanaderov HDZ prikriveno. Ili ne znaju što zapravo Tuđman zastupa, čime pokazuju da ni ne znaju za knjige koje je napisao ili izdao. Nevjerojatno je da angažiraju ljude koji ne znaju barem za Tuđmanovu knjigu „Vrijeme krivokletnika“ o kojoj govori i Mate Kovačević u ovoj knjizi.

Međutim, iz tih komentara možete zaključiti mnogo toga korisnoga. Meni je posebno palo u oči na Portalu HKV-a:

Upravo iz toga zamjeram Dr. Miroslavu Tuđmanu što nije uspostavio civilne i vojne tajne službe na način da dugoročno osiguravaju kontinuitet politike hrvatskih državnih interesa.

Zapravo to nas iznova podsjeća na činjenicu da je dr. Tuđman ustrojio tajne službe i da mi nismo dovoljno valorizirali tu činjenicu u stvaranju hrvatske države. „Trećejanuarska vlast“ jest i zato se tako surovo obračunala s hrvatskim tajnim službama. Danas u našoj domovini imamo njihove omiljene britanske tajne službe umjesto hrvatskih! Da je netko drugi stvorio tako uspješne tajne službe sigurno bi ga se spominjalo uz Predsjednika i Ministra obrane Gojka Šuška. Autor gornje tvrdnje nije svjestan da nitko nije napisao nešto ljepše o prof. Tuđmanu od njega. Svojevremeno je Carl Gustav Stroem napisao da je Hrvatska malobrojna država i da tek za stotinjak godina može imati takvog čovjeka kao što je bio hrvatski Predsjednik. Međutim, iz gornje tvrdnje je očito da autor vjeruje da je i Miroslav Tuđman takav čovjek pa je uz zajedničku borbu za stvaranje države trebao osigurati da njegove tek stvorene službe same osiguravaju kontinuitet državotvorne politike. Doista bi bilo lijepo ako nam dr. Tuđman kao predsjednik dokaže kako je to doista točno.

I Mati Kovačeviću i meni bit će zaista draga spoznaja da nismo pogriješili vjerujući da se doista radi o jedinom mogućem kandidatu koji može zaustaviti osnovno pravilo hrvatske politike: „Kad gazda mijenja slugu – uvijek nađe boljeg slugu.“ Ili kako to kaže Predsjednik HKV-a naš poznati književnik Hrvoje Hitrec na Portalu HKV-a 15. rujna 2009.:

Jedini kandidat koji se osam godina uporno bori protiv mesičevštine, koji zna što je demokracija u svojoj biti i koji zna što je hrvatski nacionalni osjećaj jest dr. Miroslav Tuđman.

Hoće li činjenica da je upravo Tuđman svojim priopćenjem učinio da hrvatska javnost dozna što se krije iza dogovora sa Slovencima otvoriti oči onima koji još uvijek ne vide da smo izgubili godinu dana zato što nismo odmah dali punu potporu profesoru Tuđmanu? Vidjet ćemo.

A ovi izbori dat će odgovor na pitanje koje Mate Kovačević postavlja i u ovoj knjizi kroz naslov jednog teksta:

Tuđmanov ili suprotni smjer?

„Portal HKV-a“, 18. rujna 2009.

„Portal predsjedničkog kandidata prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana“, 18. rujna 2009.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?

Prije svega, dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim. Zahvaljujem se večerašnjim predstavljateljima admiralu Davoru Domazetu-Loši i akademiku Dubravku Jelčiću, g. Ivici Jovanoviću donatoru za tiskanje i Frani Marušiću i HKZ-u i Hrvatskom slovu za organiziranje ove promocije knjige „Kraj vremena veleizdajnika?“.

U predgovoru moje knjige „Zločinački sud u Haagu“ najavio sam svoje povlačenje iz publicistike

...Nekako mi se čini ... da nemam više o čemu pisati, o čemu nisam već pisao, u ove dvadeset i dvije knjige. Ali one ostaju. ... Danas je – poslije Tuđmanova vremena ponosa i dostojanstva –došlo ponovno vrijeme sluganstva i izdajica. Vrijeme u kojemu ovakve knjige i nisu potrebne. Međutim, ne će uvijek biti tako. Vrijeme ponosa i dostojanstva vratit će se, jer, kako reče biskup Valentin Pozaić, na Veliki petak u Zagrebačkoj katedrali:

„Kristov križ, znak Božje ljubavi, zadivio je, kroz dvije tisuće godina mnoge pojedince, obitelji i narode. Tu je i hrvatski narod, unatoč svih krivokletnika i veleizdajnika. A onda je dobro da bude i ovakvih knjiga.“

Ali poslije te knjige Mate Kovačević i ja napisali smo još dvije knjige. Moglo bi se reći da baš i nisam čovjek od riječi, zar ne?

Izgleda, vjerovali Vi to ili ne, da je najava mog povlačenja, najviše pogodila predsjednika Mesića, pa me je on – kao što ćete i vidjeti u knjizi – pokušao... i uspio, odvratiti od toga. Naime, on je znao, ako napadne moj matematički rad, tj. moj časopis, koji je kao prvi hrvatski matematički časopis uvršten na SCIE listu, da ću mu ja odgovoriti na napad, i tako nastaviti svoj publicistički rad. Ili možda griješim?

Poznato je, naime, svima kako se on smatra najvećim ekspertom u svim područjima, pa je možda samo htio pokazati da je on, i u matematici najbolji. Tu ga čak i ne možemo kriviti, jer je „poznato“ da je ekspert i za povijest, pa za ovo...pa za ono...

I tako je on uspio, čak, i akademikima – povjesničarima, održati predavanje iz povijesti, u njihovoj (i mojoj) Akademiji. Izgleda da je čovjek umislio da može uništiti sve ono što sam ja stvorio? Ako je to posrijedi, doista mi je žao što nisam „puno“ pomogao u liječenju njegovih kompleksa, kojima s razlogom, za razliku od mojih kolega povjesničara iz HAZU-a, nisam baš dobronamjeran ni uviđavan, zar ne? Ali šalu na stranu!

Zapravo, ove dvije knjige, samo su završetak posla oko knjige „Zločinački sud u Haagu“. Tako sam i knjigu „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“ najavio već na predavljanju u Zagrebu, 23. rujna 2008.

„Tu će znatno biti proširen onaj dio knjige koju danas predstavljamo o njemu.“

A o Thompsonu govori i ova knjiga. No, iskreno mi je žao što u nju nije ušao i moj govor na našem prosvjedu ispred švicarskog veleposlanstva, a kojeg možete naći na Portalu HKV-a. gdje kažem:

...Zapravo i ovaj napad samo potvrđuje moje riječi, koje se nalaze i u spomenutoj knjizi, da je Thompson jedan od najvećih živućih Hrvata, ili kako je ta moja tvrdnja interpretirana u Hrvatskom listu:

„Upravo je Thompson – a ne nitko od onih glavonja za koje se glasuje na izborima – politički najvažniji živi Hrvat.“

Kako sam dobio niz čestitki za taj govor, očito je da ima i biskupa i akademika, i niz drugih hrvatskih uglednika koji dijele to moje mišljenje o Marku Perkoviću Thompsonu.

Ipak, najveći dio ove knjige posvećen je prof. dr. Miroslavu Tuđmanu. Zapravo, uz Thompsona, po meni je on najznačajnija osoba koju imamo danas. Čovjek uz koga, i zahvaljujući komu, možemo učiniti da se vrijeme ponosa i dostojanstva vrlo brzo vrati. Kada me je, svojevremeno, akademik Ivan Aralica upitao što mislim o njemu kao o mogućem predsjedničkom kandidatu, rekao sam mu da sam ja to predlagao još 2000. godine. Da je HDZ to tada učinio, naš položaj danas bio bi mnogo bolji. Tada sam to obrazlagao da bi time HDZ pokazao da mu nije samo do vlasti, jer bi njihov kandidat bio netko tko nije član HDZ-a (dakle ono što je prošle godine Aralica opisao kao pravilo sv. Franje), a onda bi se, itekako, morali zamisliti svi oni koji su krenuli u napad na predsjednika Tuđmana i njegovu obitelj, tj. svi oni koji su pokrenuli tzv. detuđmanizaciju, a zapravo rashrvaćivanje Hrvatske. Nažalost, takvo nešto nije se ni moglo očekivati od HDZ-a, jer je sa Sanaderom i krenula detuđmanizacija HDZ-a. On je odmah pokazao da je dobar i dosljedan Mesićev učenik.

Kada je Mesić umirovio generale, Sanader je tvrdio da bi učinio to isto, ali bi prvo razgovarao s njima.

Kada je Mesić pokrenuo hajku na Pašalića, Sanader je Pašalića smijenio s položaja dopredsjednika Sabora.

Zato je meni Sanaderov govor u Splitu, na prosvjedu „Svi smo mi Mirko Norac“, bio samo jedan od dokaza da Sanader još nije uspio detuđmanizirati HDZ. I o tome sam još tada pisao.

Naravno, Miroslav Tuđman je, i te kako pokazao svojim radom i djelovanjem, kakav je kandidat, a o svemu tome progovorio je i Hrvoje Hitrec, u svom izuzetnom tekstu u pogovoru knjige koju danas predstavljamo.

A Miroslav Tuđman je jedini od današnjih predsjedničkih kandidata koji je i potpisnik naših pisama potpore Thompsonu.

Ne radi se samo o tome! Snaga potpore hrvatskih intelektualaca Thompsonu bila je takva da su i drugi shvatili kako ona može biti i presudna u predsjedničkim izborima. Tako su me iz *Večernjeg lista*, već nakon promocije u Čavoglavama, 5. 8. 2008., pitali imamo li mi svoga predsjedničkog kandidata. Naravno, teško je bilo govoriti u ime svih, iako je jako puno hrvatskih uglednika potpisalo pisma potpore Thompsonu, a dobar dio najpoznatijih imena, potpisnika tih pisama, bili su upravo oni koji su i nagovorili prof. Tuđmana da se prihvati kandidature. To sam im i rekao ne navodeći ime našega kandidata. Tek kasnije, iz intervjuja akademika Aralice *Hrvatskom listu*, shvatili su o kome je riječ. On je dao malo više podataka o našem kandidatu, i nije im bilo teško zaključiti da netko tako izvrstan u Hrvatskoj danas može biti samo – profesor Tuđman. Zato sam i ja, na predstavljanu 23. rujna 2008., govorio o Tuđmanu. Među ostalim, posebno sam naglasio „da nam mediji ne će biti dostupni“ i rekao:

„Ali, trebaju li prezimenu Tuđman i mediji!?“

A prezime Tuđman je snažna poruka svima, a posebice onima u svijetu kojima smeta i sama pomisao na onoga koji ih nije slušao. Da, nije ih slušao!!!

I kada govorim o Ocu hrvatske države, Franji Tuđmanu, uvijek me naljuti kada netko o njemu govori kao o „prvom hrvatskom predsjedniku“.

Pa samo je Franjo Tuđman i bio ... prvi, jedini i pravi hrvatski predsjednik!!!.

Zar za Mesića možemo reći da je HRVATSKI predsjednik?

Svjetski moćnici znaju da je našem Predsjedniku, bio važniji hrvatski narod, od svih njih zajedno, ali isto tako znaju da je takav i njegov sin!

Jer – kruška ne pada daleko od stabla, kako bi rekao naš narod.

Naravno, moja tvrdnja je podrazumijevala i angažiranje svih nas koji bismo stali uz prof. Miroslava Tuđmana i tako zajedničkim snagama uspjeli razbiti tu, za nas i očekivanu, medijsku blokadu. A zašto onda nismo???

Pa moje iskustvo s hrvatskim državotvornim političarima je promijenilo i moje mišljenje(o tome sam već pisao), i dalo mi odgovore, i jednu sasvim drugu sliku o aktualnim hrvatskim političarima.

Naravno, svi su oni za zajedništvo i zajedničko djelovanje, ali pod jednim uvjetom – da oni budu na čelu, tog istog, zajedničkog djelovanja.

Zato na moje argumente takvi i ne pokušavaju odgovoriti.

Iskustvo koje imamo s današnjim HDZ-om, ne daje nam nikakve nade u nešto pozitivno. Ne možeš imati ni u kog povjerenje, posebice kada su i oni, nasljednici Oca hrvatske države, izdali sve ono što je On napravio i ostavio iza sebe...

A komu ćemo više vjerovati da ne će izdati veliko Tuđmanovo djelo, doli njegovom sinu? Tu ne treba niti spominjati kako bi jedino on, i srcem i djelom, ustrajno i hrabro stajao u obrani djela našega Predsjednika.

Ali, bilo je i za očekivati da će vlast, kao predsjedničke kandidate, imati i svoje „desničare“!!!

Uglavnom, u proteklih godinu dana – iako me većinom nije bilo u Hrvatskoj – naslušao sam se raznoraznih priča i razgovora, među tzv. državotvornim Hrvatima, u kojima su pokušavali naći „najboljega među najboljima“, a kao po pravilu, ni u jednoj jedinjoj njihovoj kombinaciji, to nije bio prof. Tuđman.

Bilo mi je, stvarno, zabavno to njihovo ignoriranje mojih argumenata, ali sam im uvijek davao do znanja kako mi je kristalno jasna njihova želja za kandidatom „desničara“, čijom se kandidaturom ne bi (ne daj im Bože), zamjerili aktualnim vlastima.

Nevjerojatno je da jedinu zamjerku profesoru Tuđmanu, nalaze u tome što je po prirodi tih i nenametljiv. A zapravo su to odlike čovjeka koji bi, nakon Mesićevih kavanskih viceva, vratio hrvatskoj politici mudrost, manire i uljuđeni stil ponašanja. To Miroslav Tuđman može i zna. To je dokazao zorno i na djelu kada je stvorio onakve tajne službe kakve smo tada imali, a kakvima su se, samo rijetki u svijetu, mogli pohvaliti.

Živi smo svjedoci i znamo s koliko su ih strasti drugovi rastakali i uništili kada je nastupila njihova „trećejanuarska diktatura“!

I ono, što je zapravo bila njegova velika prednost, i što je bilo od izuzetnog značaja u njegovom djelovanju pri stvaranju države (za njenu opstojnost i njenu sigurnost), njemu je po njihovom mišljenju, sada jedina mana.

A to što je kao intelektualac, znanstvenik, veliki čovjek i mnogo, mnogo ispred svih ostalih kandidata – nije važno. Problem je za njih upravo u tome što on ima mnoštvo vrlina i još neke izuzetne osobine koje su bile veoma važne kada smo stvarali državu, ali koje su važne i danas...

Miroslav Tuđman voli Hrvatsku! Uvijek i zauvijek!!!

Ili je posrijedi nešto drugo?! Zar vas sam naslov knjige koju danas predstavljamo, kao i spomenute riječi biskupa Pozaića, ne podsjećaju na Tuđmanovu knjigu „Vrijeme krivokletnika“? Doista, zar ne bi bilo „strašno“, izabrati za predsjednika države, autora te knjige? Pa njegov izbor za predsjednika i ta njegova knjiga, učinile bi, kako je on sam komentirao ponašanje današnjega Predsjednika RH, pravna država počne djelovati. Onda bi u naslovu naše knjige onaj upitnik bio nepotreban. A to, doista, treba spriječiti, zar ne?

PROF. DR. SC. MIROSLAV TUĐMAN

**"1991. PROTIV JUGOSLAVIJE – 2014. PROTIV
JUGOSLAVENA"**

Josip Pečarić: **PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, Zagreb, 2015.**

Transparent "1991. PROTIV JUGOSLAVIJE – 2014. PROTIV JUGOSLAVENA" postavili su stopostotni invalidi Domovinskoga rata koji već mjesecima prosvjeduju ispred Ministarstva branitelja u Savskoj 66. Bit njihova prosvjeda sadržan je u navedenoj poruci, a prosvjed se "pretvorio u instituciju od velikog značenja za hrvatsku državu". Akademik Pečarić u svojim tekstovima obrazlaže zašto su prosvjed stopostotnih invalida Domovinskoga rata i Stožer za obranu hrvatskoga Vukovara dvije udruge hrvatskih branitelja koje "predstavljaju nezaobilazne faktore u obrani Hrvatske".

Josip je Pečarić o pokušajima vlasti da uništi Stožer za obranu hrvatskoga Vukovara napisao knjigu "Vukovar i njegov stožer" (2013.). Knjiga "Propade im crvena Hrvatska" (2015.) sljedeći je niz tekstova, polemika, reakcija i rasprava objavljenih na portalima i lokalnim medijima (2013. – 2015.) kojima se akademik Pečarić suprotstavlja "unutarnjoj agresiji" na temeljne vrijednosti na kojima se stvorena hrvatska država. Tako je i sam postao dio "institucionaliziranog" napora kako braniteljskih udruga tako i intelektualnih elita koje brane Domovinski rat i pravo svih onih koji se ponose svojom hrvatskom Domovinom.

Zdravom je razumu neshvatljivo i teško razumljivo zašto i nakon dvadesetak godina od međunarodnoga priznanja i pobjede u Domovinskomu ratu treba braniti pobjednike te vrijednosti i ideale na kojima je stvorena Hrvatska. Tko i zašto može osporavati branitelje i njihove zasluge kada i oni i Domovinski rat imaju mjesto u Ustavu? Usprkos Ustavu i zdravome razumu, javna je poruka braniteljima i svima onima koji idealiziraju Hrvatsku, da nemaju budućnosti jer u budućnosti nema "...ništa za njih. Ali ti ljudi zato imaju 'bolju prošlost' – devedesete, jedini komadić vremena i prostora kad su oni (ili njihovi očevi) imali centralno, a ne marginalno mjesto.!" (Jurica Pavičić, str. 200).

Jurica Pavičić je u pravu: branitelji i sve ono što simbolizira Domovinski rat i hrvatsku državu nemaju centralno nego imaju marginalno mjesto u svjetonazoru ljevice. A to znači da za ljevicu ni braniteljske udruge (konkretno ni Pečarić sa svojim djelom i djelovanjem) nisu "institucije od velikog značenja". Lijeva politička opcija poduzima sve da ostanu bez budućnosti: sustavno im ukidaju attribute institucionalnog djelovanja, te su i doslovno izbačeni iz institucija: invalidi šatoruju i smrzavaju se ispred Ministarstva branitelja, dok njihova ministra štiti policija od njega samoga; akademik iznimnog međunarodnog ugleda, Pečarić, nema pristupa hrvatskim središnjim javnim medijima, pa može objavljivati samo na "marginalnim" portalima.

Nažalost, činjenica je da su "centralna" mjesta u medijima, javnim institucijama i vlasti od 2000. počeli preuzimati oni koji su devedesetih bili u oporbi ili na suprotnoj strani. Na margine su stavljeni branitelji i političke elite koje su devedesetih "imali centralno mjesto". Štoviše, redefinira se povijest kako bi branitelji i "Tuđmanova Hrvatska" imali "jedini komadić vremena i prostora" u devedesetima, te da to bude "jedini komadić vremena i prostora" koje će imati u hrvatskoj povijesti.

Kada te i takve poruke ponavljaju javni mediji i političke institucije one prestaju biti osobni stavovi i postaju institucionalno ponašanje, isključivo i netolerantno, budući se suprotno mišljenje može javiti tek na margini, dakle kao marginalno. Međutim, virtualna slika stvarnosti u medijima daleko je od istine, što potvrđuju predsjednički izbori i odluke u kojem će smjeru ići Hrvatska. Neuspjeh "crvenog predsjednika" da izbori drugi mandat 2014., polako ali sigurno vodi preslagivanju desnice sa marginalnih prema centralnim mjestima.

Pomaci su se neosporno dogodili, zahvaljujući i Pečarićevim naporima. Pečarić duboko vjeruje, kako sam piše, u "Hrvatsku ljudi koji vole i svoj narod i svoju državu".

Prvo poglavlje *Propade im crvena Hrvatska*, knjige istoimenoga naziva, sadrži tekstove u kojima se Pečarić obračunava s Crvenom Hrvatskom. Pečarić sudjeluje u osudi predsjednika Ive Josipovića za "etičku veleizdaju", ali i na njegovim tekstovima temelji se presuda Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta. Presuda etičkog sudišta nije imala velikog odjeka u javnim glasilima, ali je uzdrmala hrvatsku javnost. No, Pečarić smatra da su za propast Crvene Hrvatske među najzaslužnijima Stožer za obranu hrvatskoga Vukovara i branitelji u Savskoj 66. Branitelji koji su jasno poručili da su "2014. protiv Jugoslavena", nakon što im je lijeva politička opcija "zgodila budućnost".

U kampanji za predsjednika Republike 2009. Ivo Josipović je najavio da će "Hrvatsku u cijelosti zacrveniti". Akademik Pečarić suprotstavlja se i polemizira s nizom izjava i postupaka tijekom mandata predsjednika Josipovića. Od one kako su "crvena zvijezda petokraka i kapa partizanka simbol demokracije, slobode i ljubavi"; izjave u Knesetu da "Hrvatskom još uvijek gmiže ustaška zmija" ("tako je ponovno optužio hrvatski narod da je proustaški"); do njegove izjave je u Sarajevu "da su politike 1990. – 91., bile pogriješne", izjava koja poručuje bosansko-hercegovačkoj javnosti da je i hrvatska službena politika 1990-ih bila pogriješna .

"Ako voliš Hrvatsku svoju" naslov je drugoga poglavlja, ali i istoimene knjige akademika Pečarića (2014.). Poglavlje sadrži niz tekstova koji se bave prezentacijom knjige i reakcijama njezine publike od Vukovara do Mostara. Knjiga je doživjela istu sudbinu kao i knjige slične tematike koje su se pojavile tijekom 2014. godine: knjiga akademika Aralice *Smrad trulih lešina*, prof. dr. Zdravka Tomca *Crveni predsjednik*, Tihomira Dujmovića *Hrvatska u raljama djece komunizma* i Vjekoslava Krsnika *Ivo Josipović – kronologija izdaje*. Te

knjige, različitih ambicija i dosega, ali slične tematike, imale su veliki broj promocija u Hrvatskoj, s velikim odazivom publike, ali nikakvom prezentacijom u javnim medijima.

Polarizacija hrvatske političke i kulturne scene do usijanja je dovedena odnosom i prema Marku Perkoviću Thompsonu. Treće poglavlje knjige "Hajka na Thompsona" tvori dvadesetak tekstova u kojima autor raščlanjuje napade protagonista crvene Hrvatske na Thompsona i njegove pjesme posvećene Bogu, Domovini i obitelji. Za ortodoksnu lijevu opciju Thompson je "ustaški muzički guru", "Čavoglave su novoustaška himna", on je "patriotsko-pastirski roker", dok je politička poruka njegovih pjesama "neonacistička ideologija kao ideologija zla".

Tekstovi akademika Pečarića u pravilu su kratka, sažeta i britka reakcija gotovo u realnome vremenu na poruke "nenarodne vlasti" i njezinih glasnogovornika koji tvrde da je desna Hrvatska "zadrta, nacionalistička i parohijalna", dok je lijeva Hrvatska "otvorena, europska i pluralna". Nezahvalna je zadaća nabrajati sve Pečarićeve polemičke osvrte, ocjene i argumente. Njegovo stajalište i vrijednosti koje zagovara razabire se već iz naslova njegovih knjiga i poruka tekstova koje su u pravilu sadržane već u naslovu.

Puno je teže odgovoriti na pitanje zašto su lijeva i desna Hrvatska "dva svijeta koja se uopće ne razumiju"? Iako se Pečarić ne bavi povijesnim uzrocima toga temeljnoga nesporazuma, već aktualnim pojavama i "nebulozama neotriježenih komunista" (kako bi rekao Aralica), ishodište raskola dvaju svjetonazora kao i ratobornu isključivost lijeve opcije treba zahvaliti komunističkom naslijeđu.

U socijalističkoj Jugoslaviji religija i nacija bili su u vlasti marksističke ideologije. Kako onda tako i danas lijeva je politička misao, misao "neotriježenih komunista" ostala na stajalištu da je religija "opijum za narod", a da je nacija osuđena da nestane kao povijesni subjekt. Zagovarati nacionalnu državu nije samo retrogradna ideja 19. stoljeća, nego davati primat nacionalnom i voditi hrvatsku nacionalnu politiku znači voditi ustašku, nacističku politiku – kako se to tvrdilo 1990-ih. Nakon međunarodna priznanja Hrvatske teza je mutirala u niz inačica od koji je najblaža ona da je svaka hrvatska nacionalna politika "nostalgija prema ustaškoj prošlosti".

Zato je za baštinike jugoslavenskog misaonog nasljeđa ideja hrvatske države i samostalnosti nepotrebna i retrogradna ideja. Kako i suvremena liberalna opcija stoji na poziciji da se nacionalno može supsumirati građanskim, to su transformirani komunisti naciju razgradili na građane i građanke, te porezne obveznike. Po njihovu diktatu Hrvati i Hrvatice nestali su iz političkog rječnika posljednjih petnaest godina. Kada se novoizabrana predsjednica Hrvatske obratila Hrvatima i Hrvaticama "neotriježnjeni komunisti" unisono su se uzjogunili od Beograda do Zagreba: "Ustaštvo se vratilo u Hrvatsku. Vrlo je blizu vlasti, ako ne već i u vlasti".

Aktualna si je Vlada priskrbila atribut "nenarodne" vlasti jer forsira građansko, dok svaki iskaz nacionalne prepoznatljivosti – od hrvatske zastave do crkvenih svetaca i svetkovina – degradira na folklor. Za aktualnu je vlast stranka koja je vodila Hrvatsku do međunarodnoga priznanja i pobjede u Domovinskome ratu "kriminalna organizacija" i/ili "kriminalna udruga", a biskupi koji kritiziraju Vladu za predsjednika su Vlade "militantni biskupi".

Pa ipak, dogodio se neočekivani prevrat za sve one koji su 16. studenoga 2012. očekivali: "Sudac Meron danas će pročitati konačnu presudu Hrvatskoj dr. Franje Tuđmana". Međunarodni sud za bivšu Jugoslaviju odbacio je optužbe haškoga tužiteljstva i hrvatskih krivoklepnika da je Hrvatska stvorena na zločinu. Hrvatski je narod tu presudu dočekao na ulicama sa suzama radosnicama i oduševljenjem. Građani i građanke ostali su kod kuće razočarani takvom presudom.

No, "neotriježnjeni komunisti" su pokušali svojom verzijom pomirbe neutralizirati neželjenu oslobađajuću presudu hrvatskim generalima. Posljednje dvije godine svojega mandata aktualni predsjednik Josipović svojim izjavama nastoji "titoizirati Tuđmana a tuđmanizirati Tita". Ali i taj pokušaj crvene Hrvatske da falsificira povijest je propao. Jaz između lijeve i desne Hrvatske ostao je isti, ako ne i dublji, i nakon međunarodnih oslobađajućih presuda. Akademik Pečarić o tome svjedoči svojim tekstovima.

U kakvim prilikama akademik Pečarić piše i objavljuje svjedoči i odnos njegove akademije, HAZU-a, prema njemu kao znanstveniku. Nedavno je u njegovu čast organizirana međunarodna konferencija kada je objavio više od 1000 znanstvenih radova, što je rijetkost u bilo kojoj znanosti u svijetu, a ne samo u matematici. Rijetki su autori takve znanstvene učinkovitosti i produktivnosti. U Hrvatskoj je Pečarić jedini. No, HAZU kao institucija nije se pojavio kao pokrovitelj konferencije organizirane u čast akademika Pečarića. Tu činjenicu očito ne treba dovoditi u vezu s njegovim znanstvenim radom, nego očito političkim sadržajem njegovih publicističkih radova i učinkom slikanja "političkih profila javnih djelatnika u Hrvatskoj".

Akademik Pečarić sa svojih tridesetak publicističkih knjiga postao je važan i nezaobilazan čimbenik hrvatske publicistike. No, malo je rečeno o formi i strukturi njegovih tekstova. Za razliku od tradicionalne, konzervativne, publicistike koja se najčešće javlja u formi eseja ili pak teži biti znanstvena, on svoje tekstove organizira koristeći sve mogućnosti suvremene, digitalne ICT tehnologije. U njegovim tekstovima ono što bi trebala biti referencija na tiskani izvor, zapravo je adresa web portala koja čitatelja izravno upućuje i povezuje sa novim tekstom kao dokazom ili argumentom. On se poziva na videozapise koje čitatelj može odmah pronaći na Internetu. Izvori su mu u pravilu portali, rijetko tiskane knjige. Akademik Pečarić živi na Internetu i piše na Internetu. Izopćen iz javnih "mainstream" medija, portali su mu postali – ne utočište – nego prirodni medij društvenog angažmana.

Ako je tome tako, onda se postavlja pitanje nije li knjiga zastarjela forma za organizaciju i prezentaciju Pečarićevih tekstova? Naime, ne bi li bilo pogodnije prezentirati njegove tekstove na CD-u, ali da budu organizirani kao hipertekst i sa svim linkovima na portale i web stranice na koje se poziva? Hipertekst je tekstualna struktura koju čini niz povezanih jedinica, a omogućava "skakanje" iz jednoga dijela teksta na drugi ili s jedne razine argumentacije na drugu. Jasno, da bi za takvu organizaciju tekstova trebalo napraviti poseban preglednik i vodič ali omogućilo bi bržu protočnost i dostupnost veće količine podataka. Štoviše, "tiskanje" takve "knjige" na CD-u bilo bi puno ekonomičnije i jeftinije. U pisanoj formi bio bi dostatan samo tekst koji bi dao sažetak onoga što se nalazi na digitalnom mediju.

Razložnosti ovakvoga rješenja na strani je financijskih i tehnoloških argumenata. Za odluku je pak presudna publika kojoj se obraća akademik Pečarić. Ako su njegovi čitatelji najvećim dijelom ljubitelji knjige, a ne korisnici Interneta, onda treba tiskati njegove nove knjige. No, i drugu opciju ne bi trebalo sasvim odbaciti.

Zagreb, 9. veljače 2015.

BUDAK, SMOJE, ZIDIĆ

JOSIP JOVIĆ

Osim sklonosti književnom izrazu, malo što povezuje Milu Budaka, Miljenka Smoju i Igora Zidića. Pripadaju različitim vremenima i svjetonazorima. Povezuje ih, međutim, visoka, čak predvidiva korelacija refleksija na spomen njihova imena i djela. Smojini su laudatori u pravilu žestoki Zidićevi osporavatelji te mineri uspomena na Budaka, političara ili književnika svejedno. Posrijedi je uvijek strogo ideološki kriterij, kojim se jedino može objasniti ova podudarnost.

Podizanje spomen-ploče te peticiju za reviziju kvazisudskog procesa koji je trajao jedno poslijepodne i rezultirao smaknućem ministra NDH, većina je kritičara izvrgla žestokim napadima i osudama. Oni su to doživjeli kao pokušaj revizije samoga ustaškog režima, iako to nije ni izbliza tako. Velik dio potpisnika spomenute peticije rukovodio se prvenstveno pravnim i moralnim razlozima i pitanjima za koja spomenuti kritičari nemaju sluha. Oni i dalje ustraju na podjeli na pobjednike i na poražene, pa im je svaka odmazda prema ustašama i domobranima kao i civilima koji su im bili skloni opravdana, dok partizanske zločine ne priznaju ili ih na svaki način žele opravdati. Tito je antifašist i gotovo, kao da i Staljin nije bio antifašist, i to vodeći, pa mu nigdje ni u Rusiji nema spomenika. Vesna Teršelić, voditeljica nekakve mirovne inicijative, cinično primjećuje kako ne možemo samo zbog osobnih trauma, samo zato što je netko nastradao, uklanjati Tita i zvijezdu. Nema veze što se radi o stotinama tisuća stradalih i traumatiziranih. Iz cijelog diskursa je očito kako se borci za uklanjanje ustaških obilježja ne rukovode humanističkim ili moralnim, nego isključivo ideološkim razlozima i motivima. Da nije tako, onda bi se prema svim zločinima i zločincima odnosili jednako. Oko splitskoga novinara Miljenka Smoje iznova se plete cijela jedna mitologija, od koje bi i njemu bilo neugodno, koja hoće govoriti o genijalnom piscu, s nizom sljedbenika koji ga pokušavaju oponašati, priznajući ga čak vlastitim ocem. Smoje je, istina, nezaobilazna činjenica u povijesti našega, nećemo reći hrvatskog, jer bi on sam taj atribut teško prihvatio, novinarstva. O njemu, pak, kao velikom književniku može se govoriti samo iz perspektive prostorne i duhovne ograničenosti. Smoje je i prepoznatljiv politički sindrom i čini se da baš u tom grmu leži zec njegova neumjerenog slavljenja ter hvaljenja. Nisu mu se sviđale tamburice koje su ga neugodno podsjećale na Radića i Mačeka, mornarima koji putuju svijetom preporučivao je neka se oni lijepi i kršni predstavljaju kao Jugoslaveni, a ružni kao Hrvati, prijavio je policiji taksista koji ga je vozio zbog križa u autu nakon čega je ovaj osuđen na mjesec dana zatvora, za beogradsku televiziju je 89. govorio kako bi on rado bio član SKJ, ali ne SKH, podržao je Miloševića na početku njegove agresije na susjede, kad je Hajduk zamijenio petokraku nacionalnim grbom, obećao je kako nikada više neće na plac i to je obećanje održao itd. Je li taj jasni politički profil razlog što Smoju kao pisca glorificira pretežni dio današnjih kolumnista, kritičara i književnika. Bojim se da

jest, inače bi se kao velikog književnika s puno više razloga slavilo, primjerice, Tonča Petrasova Marovića.

Igor Zidić je zbog istih izvora već dulje vrijeme izvrnut negativnoj kampanji. Posve bizaran slučaj bilježimo u posljednjem broju "Kola", časopisa MH u kojemu je predsjednik te iste organizacije stavljen pred streljački vod petorice nabrušenih strijelaca, od kojih će jedan napisati i ovo: "Zidić i njegovi istomišljenici komunizam mrze zbog jedne jedine stvari koja je u njemu bila dobra - što je zatirao etničku isključivost." Znamo, naravno, na primjerima Mađarske, Češke, baltičkih država, Hrvatske itd. kako je izgledalo to zatiranje i to je relativno mladom intelektualcu koji eksplicitno negira hrvatski nacionalni identitet bilo dobro!? Onemogućavanje bilo kave rasprave o Drugom svjetskom ratu i poraću, divinizacija likova kao što je Smoje i javni linč ljudi poput Zidića odraz su te novoprobudene antinacionalističke fanatične histerije i lustracije, u kojoj izbornik Červar više ne smije pozdravljati Hrvaticu i Hrvate, s vokabularom koji nije zabilježen od 45. ili 71. godine do danas. Ovi primjeri ideološkog vrednovanja ljudi i njihovih djela nisu osamljeni.

S jedne strane obožavanje Šerbedžije, S. Drakulić, D. Ugrešić, Matvejevića, Balaševića, a s druge nasilna negacija Novaka, Aralice, Vrdoljaka, Thompsona ... To je nastavak propagandnog terora dobro organizirane i plaćene ideološke manjine preko potpuno monopoliziranih medija, koja vuče svoje korijene iz nenarodnih režima i ideologija (mađaronstvo, talijanaštvo, orjunaštvo), a savršeno se uklapa u nove procese imperijalne neoliberalne i masonske globalizacije, koja je netolerantna prema svemu što je drukčije, nacionalno, samovoljno i samosvjesno.

"Slobodna Dalmacija", 20 rujna 2004.

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić
Predsjednik, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

Predmet: traženja da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi istraživanja, peticija

Poštovani akademike Kusiću,
dostavljamo Vam peticiju kojom tražimo da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi svih istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega.

Briga o slobodi znanstvenoga istraživanja logična je zadaća najviše znanstvene nacionalne ustanove kojoj ste na čelu. Očekujemo da HAZU bude nositelj rasprave koja bi ta pitanja oslobodila politike te organizirala da se sva ona slobodno razmotre u duhu ravnopravnosti, otvorenosti i objektivnosti. To znači da analize i rasprave moraju počivati na znanstvenom pristupu, gdje su podatci iznad svakog svjetonazora, teorije ili uvjerenja. Valjanost i snaga podataka utvrđuju se klasičnim znanstvenim metodama, a odgovori se dosežu suglasjem kompetentnih stručnjaka i samo na osnovi podataka pouzdanih prema znanstvenim kriterijima. Potpisujući ovu peticiju, bivša saborska zastupnica Gordana Turić je konstatala: *S osobitim zadovoljstvom supotpisujem Vaše pismo Akademiji, posebice stoga, što sam - kao bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća – svjesna mogućih otpora istraživanjima koja traže istinu o toj tematici.*

Tekst sa širim obrazloženjem peticije i s imenima njezinih potpisnika šaljemo Vam u privitku.

S poštovanjem,
prof. dr. sc. Matko Marušić
akademik Josip Pečarić

20. 07. 2015.

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić, predsjednik
Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

Predmet: traženje da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator,

organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega

Poštovani gospodine akademiče Kusiću, obraćamo se Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti (HAZU), obraćajući se Vama kao njezinu predsjedniku. Časnoj akademiji obraćamo se kao najvišem hrvatskom znanstvenom autoritetu, predlažući i tražeći da Akademija javno istupi u obranu slobode znanstvenih istraživanja i znanstvenoga raspravljanja. Nadalje predložimo i tražimo da Akademija preuzme odgovornost za znanstvenoistraživačke aspekte neriješenih pitanja događaja u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega i da u tom pogledu djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama u odnosu na ta pitanja.

Na taj smo se korak odlučili, zabrinuti nedavnim reakcijama nekih hrvatskih povjesničara, sveučilišnih nastavnika i savjetnika Predsjednika Vlade na tiskanje knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“. Knjiga je tiskana u Zagrebu ove godine (ISBN 978-953-58565-0-4.).

Kritika, zapravo napad na knjigu došao je odmah nakon njezina predstavljanja u Splitu; „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015. na str. 24 i 25 donijela je reakcije Slavka Goldsteina, Hrvoja Klasića i Tvrta Jakovine. Nažalost, kritike navedenih osoba nisu bile zasnovane na znanstvenim ili logičkim argumentima, nego na uvredama i prijetnjama (citati u kurzivu).

G. Klasić je izjavio da *to (ta knjiga) pokazuje da ovom društvu ostaje jedno važno sučeljavanje – Katoličke crkve s vlastitom prošlošću*. Nama to zvuči kao poziv na novo „suđenje Alojziju Stepincu“. G. Jakovina *taj tip izjava i djelovanje tog Društva smatra gadjljivim i njega je 70 godina nakon zatvaranja Jasenovca sramota da se te teme otvaraju na ovakav način*.

G. Slavko Goldstein je dao izjavu koja najviše zabrinjava. Ni njega ne zanima znanost ni argumenti, nego se poziva na „negiranje holokausta“ (engl. „holocaust denial“), koje je kažnjivo u Sjedinjenim Američkim Državama. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da *on za takve stvari više nema tolerancije*.

Zabrinuti smo tako ružnim reagiranjima na knjigu koja ima pretenziju da bude znanstvena, ozbiljna i pristojna, zbog dvaju razloga. Prvi je da uljuđeno i demokratsko društvo ne može dopustiti zabranu znanstvenih istraživanja i raspravu o argumentima koji istraživačima stoje na raspolaganju. Drugo, radi se o vrlo osjetljivoj i nacionalno, povijesno, društveno i politički vrlo važnoj temi, koja je poznata po izobličenjima i političkoj, društvenoj i obrazovnoj zloporabi, pa u odnosu na nju svaka zabrana, nasilje i arogancija, netolerancija i politikanstvo samo otvaraju dodatne rane i produbljuju podjele u društvu.

Znanstveni normativni sustav sastoji se od dvaju dijelova: temeljnih pretpostavki koje jasno prihvaćaju svi znanstvenici i stvarnih, strogih pravila, koja imaju značaj zapovijedi.

Temeljne su pretpostavke znanstvenoistraživačke etike: a) stvarnost svijeta oko nas, b) mogućnost njegova razumijevanja, barem do neke mjere, c) vrijednost formalne logike u njegovu opisu, d) mogućnost otkrivanja uzroka nekim pojavama.

Ne smatramo se izravno pozvanim ocijeniti je li sve navedeno u rečenoj knjizi točno i potpuno istinito. To ne želimo ni tvrditi, ali i – ne moramo! U ovom se slučaju prije svega radi o slobodi istraživanja i govora, potom o metodologiji istraživanja, a tek na kraju, nakon još mnogo rada i rasprava, o dosezanju konsenzusa kompetentnih stručnjaka o istini koja nam je dostupna. Otvoreno, uljučeno i znanstveno knjiga poziva svakoga tko zna nešto drugo da joj se suprotstavi, da se usporede podatci i izvori i da se tako približimo istini koliko je ona čovjeku dostupna.

Znanstvena se istraživanja ne mogu provoditi bez *neograničene slobode mišljenja i istraživanja*. To znači da na rezultat znanstvenoga istraživanja ne smije djelovati ni jedan neznanstveni čimbenik, a da je znanstveni rezultat načelno dobar, uvijek bolji od neznanja, i da nema zabranjenoga znanja. Pojedinaac, ustanova ili društvo mogu odrediti istraživački prioritet, ali ne mogu se služiti stvarnim ili prikrivenim popisom zabranjenoga znanja. Doduše, može se zabraniti *primjena* nekoga znanja u praksi, ali *stjecanje* znanja ne može se ograničavati.

Jedino ograničenje slobodi istraživanja jest znanstvenoistraživačka etika.

Znanstvenik se podređuje normativnomu sustavu zasnovanome na vrijednostima koje pripadaju znanosti samoj. Znanstvenikovo prihvaćanje normativnoga sustava znanosti proistječe iz njegove želje za stručnim prihvaćanjem i priznanjem. Nepoštovanje etičkih normi znanstvenoga rada uzrokuje isključenje znanstvenika iz znanstvene zajednice.

Dopustite da podsjetimo na temeljna pravila znanstvenoistraživačke etike, koja proistječu iz prirode i obilježja znanosti:

- Budi pošten!
- Budi objektivan i pravedan! (U davanju prednosti podacima i zamislima.)
- Nikada ne mijenjaj i ne izmišljaj podatke!
- Ustraj na točnosti!
- Ne budi pristran! (U odnosu prema podacima i zamislima svojih suparnika.)
- Ne ustukni, nego nastoj riješiti problem!

Nažalost, bojimo se da kolege koji su dali izjave za rečeni broj dnevnika „Slobodna Dalmacija“ nisu to učinili na tragu tih temeljnih pravila znanstvenoistraživačke etike.

Zato tražimo od Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti da svojim autoritetom i poznavanjem prije svega zaštiti slobodu istraživanja i pravo znanstvenika ali i laika na iznošenje argumenata. Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti mora se suprotstaviti svakom pokušaju zabrane istraživanja, prijetnjama znanstvenicima i građanima, pa i vrijeđanju osjećaja svih koji u raspravama sudjeluju.

Jednako tako, predlažemo Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti da organizira okrugle stolove, simpozije i sučeljavanja svih ljudi koji imaju konkretne

argumente i podatke, i da pod zaštitom svojega ugleda i znanstvene ekspertize raspravu drži demokratskom i otvorenom, a istodobno u granicama pristojnosti i tolerancije i u okvirima metodologije koja određuje znanstvenoistraživačku logiku, dokazivanje i zaključivanje.

Rasprava o argumentima knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, kao i drugih istraživačkih izvješća o osjetljivim temama, uopće ne bi trebala biti opterećena političkim i svjetonazorskim utezima, nego se samo oslanjati na argumente i našu želju i pravo da doznamo svu istinu koja se iz svih postojećih i budućih dokaza može iščitati.

akademik Josip Pečarić

prof. dr. sc. Matko Marušić

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački

akademik Dubravko Jelčić

akademik Marin Hraste

akademik Andrija Kaštelan

dr. sc. Mile Bogović, biskup gospičko-senjski

prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

Ante Ivas, biskup šibenski

akademik Stanko Popović

akademik Žarko Dadić

akademik Ivan Aralica

prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a

akademik Frano Kršinić

dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski

mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski

akademik Stjepan Gamulin

prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju

izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU

Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti

prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti

prof. dr. sc. Ilica Veža, član Europske akademije industrijskog management

prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU sa sjedištem u Mostaru

dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka

prof. dr. sc. Ivan Malčić

doc. dr. sc. Dubravko Jelić

doc. dr. sc. Ivan Bokan

prof. dr. sc. Srećko Kovač

dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik

dr. sc. Hrvoje Kalinić

izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
prof. dr. sc. Boris Širola
dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc. Anđelko Mijatović
prof. dr. sc. Božo Goluža, pročelnik Studija povijesti i voditelj
Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
dr. sc. Zlatko Vučić
doc. dr. sc. Branko Hebrang
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Milko Brković
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Slavko Kovačić
prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čivljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić
prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Marko Jerčinović
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
prof. dr. sc. Ana Jerončić
dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pećnjak

prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakic-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća
dr. Tomislav Djurasović, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr. art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc. Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwerth
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti profesor u trajnom zvanju
dr. sc. Vladimir Čepulić, umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vatauvuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist i kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulović
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čivljak
dr. sc. Miroslav Međimorec

Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za
obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr. sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković
prof. dr. sc. Zoran Vatauvuk
prof. dr. sc. Mladen Petravic
prof. dr. sc. Ivan Bodrozic
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik u miru
dr. sc. Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić
don Anđelko Kačunko
dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof. dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan

Potporna Pismu HAZU:

Đivo Bašić, prof; Dubrovnik
Velimir Čerkez
Ivan Vukić,
Mladen Pavković, novinar i publicist
Stanko Šarić, dipl. ing. (Najbolji hrvatski tamburaši)
Janko Bučar, dipl. pravnik, karikaturist
Branko Haubrich iur.
Dijana Bigunac, vodeći stručnjak za geologiju, INA d.d.
Stipo Pilić, prof.
Dijana Bigunac, MBA, doktorandica na RGNF
Ivo Markulin, kap. d. pl.
Slobodan Markic, P. Eng. Toronto
Marija Markic, CTC. Toronto
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin
Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
Jasenska Polić Biliško
Branko Prpić, prof. sociologije
Marija Kramer
Dr. med. Aleksander Kršnjavi, Švicarska
Josip Malović
Pejo Čičak
Mislav Benčević
Miroslav Kušek, dipl. iur.
Mate Sušac
Vide Blažević
Krunoslav Gliha
Marijan Petek, mr. sci.
Domagoj Musa
Milat Gojmir, dragovoljac svetog Domovinskog rata
mr. zn. Marica Đureković
Josip Kokić
Ante Kukavica
Krešimir Kraljević, Kamenjar.com
Renato Šelj, umirovljeni bojnik HV
mr. sig. Ivan Lulic
Miljenko Plisic
Viktor Dukić
Vera Primorac, književnica
Ivan Vrdoljak – svećenik
prof. u mirovini Ante Čizmić
Miroslav Papić
Vladimir Mrkoci, prof. povijesti

Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., književnik
Stjepan Tokić dočasnik HV i Google moderator
Oskar Šarunić
Ivanka Čuljak, prof.
Vlatko Bilić, dipl. ing., Zagreb
Ivanka Bilić, umirovljenica, Zagreb
Smiljana Šunde, novinarka i publicistkinja
Kata Žarko
Nediljko Žarko
Ana Barišić
Marko Žarko
Marija Senjić
Niko Senjić
Vicko Goluža
Đurđica Bastjančić, prof.
Ivan Bastjančić, dipl.ing stroj.
Iva Bastjančić, nastavnica
mr. sc. Jelenka Vučkov
Krešimir Duvnjak, dipl. ing., mag. phil. et univ. bacc. relig.
Josip Maršić
Danijela Šakota, novinarka
Božidar Ručević, dipl. inž.
Ilija Lukanović, teolog i diplomat
Franislav Stanić, osnivač portala kamenjar
Nikola Mulanović
Ante Stipic, ing. brodogradnje
Antun Raguž, prof., Švedska
Marija Bakovic, Stockholm
Robert Majerić, dipl. ing.el.
Josip Grilec, mr. sci.
Josip Vučetić, glavni urednik portala www.dragovoljac.com
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Ljilja Zovko
Don Vjenceslav Kujundžić, Split
Miljenko Mustac, Privlaka/Salzburg
Franjo Žgela, dipl. ing. arh.
Ankica Markulin, prof.
Prim. mr. sc. Miljenko Raos, dr. med.
Ivana Babić, prof. hrvatskoga jezika i književnosti
Tonći Zokić, Orebić
Dusko Abramovic, Toronto - Canada
Nevena Abramovic, Toronto - Canada
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist, Zagreb
Vanda Boras Podravac, Senj-Canberra (Australija)
Petar Gelo, Melbourne

Don Lazar Čibarić
Dr. Josip Divić, SAD
Antun Drndelić, novinar
mr. sc. Đuro Škvorc, Križevci
Željko Antun Milina, Nova Gradiška
Marija Milina, Nova Gradiška
Ivan Budimir
Hrvoje Budimir
Mirjana Budimir
Tomislav Budimir
Siniša Posarić, književnik iz Rijeke
Mario Filipi
Rudi Tomic, Hrv. Akad. HAZUDD, Kanada
Tomislav S. Krčmar
Radoslav Maric, M. D., New York
Miroslav Papic, dipl. ing. stroj.,
prof. Ikica Čuvalo
prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
mr. sc. Zlatko Uvanović
Zlatko Klarin, ing.
Andro Klarin, ing.
Zrinka Klarin
Dr. Anto Križić, Berlin
Marijan Križić, Zagreb
ing. Stipo Barać
Nikola Bašić, pisac, Vis
Vlado Glavaš
Danica Glavaš
dipl. ing. Stjepan Poropatić, Štuttgart
Branko Hrkač, sam. likovni umjetnik
Daran Bašić, branitelj, Mostar
Zdravko Lozar, slobodni umjetnik, Berlin
Jakov Lozar, ekonomist. Berlin
Ante Tokić, HFDV, Berlin-Livno
Slobodan Vlašić, dipl. oec.
Vesna Plazibat, Split
Edo Pivčević
Katica Žmire
Ivo Poljak
Jakov Vranjković
Marta Čerina, Zagreb
mr. sc. Ivan Mance
Lovro Cindori, kanonik, Zagreb
Matija Grgat

ARALICA I THOMPSON U DRUGIM MOJIM KNJIGAMA

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

THE JERUZALEM POST ODAO VELIKO PRIZNANJE THOMPSONU

The Jeruzalem post je objavio članak (vidjeti Hrsvijet, 2. lipnja 2013.): „Vrijeme je da se Hrvatska suoči sa holokaustom“ u kome se poziva Europu na dodatno discipliniranje Hrvatske ponavljajući sve poznate velikosrpske laži o Jasenovcu i Stepincu.

Međutim, treba posebno upozoriti da su ove visokotiražne novine posebno upozorile i na dva imena današnje Hrvatske.

Naravno “svijetli primjer” je predsjednik Josipović. Danas, kada mnogi državotvorni kolumnisti uočavaju njegovu glavnu ulogu u provođenju Velikosrpskog Memoranduma 2, to i ne čudi.

Međutim ono što posebno treba istaći je to što kao njegovu suprotnost, dakle predstavnika domoljubne Hrvatske The Jeruzalem post izabrao Marka Perkovića Thompsona i tako mu odao veliko priznanje.

Pišući o Thompsonovim koncertima, novinar se pita: „Možete li zamisliti sličan događaj koji se održava u Rimu za Mussolinija ili u Berlinu za Hitlera?“

„Jedan od najpopularnijih glazbenih skupina u Hrvatskoj, „rock bend Thompson“, privlači desetke tisuća obožavatelja na svoje koncerte, gdje mnogi mladi ljudi dolaze ponosno odjeveni u ustaške uniforme. Bend je također u neke od svojih pjesama uključio ustaške parole, te je čak i pjevao stihove koji pozivaju na uklanjanju Srba“, navodi se u tekstu.

Naravno, jasne očite su neistine koje su tu izrečene. Ali zašto bi im ij i zamjerili kada su nam svima poznate antihrvatske izjave predsjednika Josipovića izrečene tijekom njegova posjeta Izraelu.

Zapravo su zanimljiva dva pogleda na ovakvo veličanje Thompsona.

Zapravo očito je da se gornji komentar poklapa sa starim pokušajem diskvalifikacije našega kantautora kada je na njegovom koncertu na Jelačić placu među 130000 ljudi bila i JEDNA ustaška kapa. Tada je Slavko Goldstein (danas savjetnik Predsjednika Vlade) pokrenu medijsku pravu histeriju protiv njega. Tada je vjerojatno Thompson spašen zahvaljući pismu potpore hrvatskih intelektualaca. Očito je da Goldstein i sam zna koliko je Thompson bitan domoljubnoj Hrvatskoj, pa ga je i na taj priglup način pokušao uništiti. Dakle nije The Jerusalem post originalan kada Thompsona izjednačava s predsjednikom Hrvatske.

Ipak je zanimljivo objasniti kako je moguće da jedan Slavko Goldstein može izazvati takovu šizofrenu reakciju po kojoj je uopće bitno što je jedan pojedinac učinio među 130000 ljudi, toliko da se na optuženičku klupu stavi svih tih 130000 ljudi na čelu s onim koji je održao koncert.

Čini se da je odgovor na to dao akademik Ivan Aralica (Portal HKV-a,):

Političku misao suprotnu Tuđmanovoj, jedinu pažnje vrijednu u to vrijeme, ponudio je Slavko Goldstein, osnivajući anacionalnu liberalnu stranku i uređujući časopis 'Erazmus' uz suradnju sestre i brata, Vesne i Zorana Pusića. I još nekolicine onih koji su zbog svojih pogleda uz njih pristajali ili onih koji bi ih slijedili neko vrijeme, dok ne bi shvatili o kakvu se političkom konceptu tu radi.

Oni su hrvatsku samostalnost iznad stupnja samostalnosti federalne jedinice držali nepotrebnom i retrogradnom – čak i neostvarivom – novom ustaškom tvorevinom, oni su vjerovali da je jugoslavenska demokracija moguća i bez stranaka s nacionalnim predznakom koje će, dopuste li se, rascijepati Jugoslaviju, oni su vjerovali da se nacionalno može supstituirati građanskim i oni su vjerovali da se Hrvatsku, kao građansko društvo i kao geografski pojam, može i mora s Jugoslavijom u cjelini ugrurati u europsku asocijaciju država.

Kad je razvoj političkih zbivanja i rata pokazao da je njihov koncept čista nebuloza neotriježenih komunista, da ga ne prihvaća nitko osim njih i njima po konfuznoj misli sličnih, u zemlji, a u inozemstvu onih koji su takav koncept raspleta iz svoji interesa ili zbog svojih ideoloških predrasuda priželjkivali, ovi su oko Goldsteina i Pusića krenuli – sad se sjetite 'pisma šestorice' objavljena u 'Erazmusu' gdje je Tuđman prokazan svjetskoj javnosti kao zagovornik nacizma – s optužbom Tuđmana da, zanemarujući građansko i forsirajući nacionalno, vodi ustašku, nacističku politiku i tako nacističara Hrvatsku, ideologijom, nostalgijom prema ustaškoj prošlosti i svim drugim što se smatra sadržajem nacističke i fašističke politike. Ustaške politike!

Uza sva golemu nastojanja i uz pokoji uspjeh – poneko slovo U na kapi za vrijeme koncerata na otvorenom ili na zidu ruševine, pokoju pjesmu o Juri i Bobanu, pokoji grob pristašama ustaškog režima ili obilježja mjesta njihove pogibije – optužbu da Tuđman ustašizira, odnosno, nacističara Hrvatsku ni u očima svjetske ni pred nosom domaće javnosti nije im bilo moguće dokazati i

ostajali su dugo vremena bez nade u konačan uspjeh. Sve dok haaško tužiteljstvo protiv Tuđmanova vojnog i civilnog vodstva nije, najprije pokrenulo, a potom i podignulo optužnicu za udruženi zločinački pothvat u cilju progona srpske nacionalne manjine u vojno-redarstvenim akcijama Bljesak i Oluja.

Tek tada skupina oko 'Erazmusa', koja je do tada izmišljala nacifikaciju Hrvatske i predlagala denacifikaciju eufemizirajući ju kao 'detuđmanizam' – koristeći se vlašću, najprije mentalnih komunista, a potom krimogenim klijentizmom vrha HDZ-a – kreće u akciju dokazivanja utemeljenosti optužnice tužiteljstva haaškog suda, gledajući u njoj baš ono što su oni od prvog trenutka za tuđmanizam tvrdili.

Slijede svjedočenja u korist optužnice, zakonito i nezakonito isporučivanje dokumenata, umirovljenja i uhićenja generala, čišćenje medijskog prostora od Tuđmanovih pristaša, marginalizacija konzervativne intelektualne elite i svakovrsni progoni i šikane, kojih se ni jedan komunistički režim ne bi posramio. Očekivali su da će im osuđujuća presuda Haaškog suda za udruženi zločinački pothvat radi progona srpske manjine i dati pravo za sve nezakonitosti što ih čine i da će im gurnuti u ruke instrument kojim će trajno uspostaviti nadzor nad svakom manifestacijom i svakim znakom hrvatske nacionalne samosvijesti. Tim instrumentom, tom osuđujućom presudom, dobit će moć da unedogled krote, kako su držali, hrvatsku endemsku genocidnost.

Kad se nakon drastične prvostupajnske presude Haaškog suda činilo da je osuđujuća presuda za udruženi zločinački pothvat u svrhu genocida gotova stvar, makar kazna generalima u pravomoćnoj presudi bila i bitno smanjena, zaključili su da će to biti najbolja potvrda kako je Tuđmanova vlast nacificirala Hrvatsku i kako je potrebno pristupiti temeljitoj denacifikaciji.

Ti su inicijatori 'detuđmanizacije' od tog trenutka organizirali sastanak za sastankom, na državnoj i regionalnoj razini, uz nazočnost trenutačnih vrhova vlasti mentalnih komunista, na kojima su raspravljali, ne plašeći se imenovati ljude iz Tuđmanova okruženja, koga sve još treba osuditi na domaćim sudovima da bi se, kako su opravdavali svoje komunističke čistke, na ovim prostorima uspostavio pravedan mir.

Bilo je gadjljivo, ispod brka dementnog Zorana Pusića i iz ljupkih usta njegove glasnogovornice Vesne Teršelić, slušati koga sve treba suditi i kakva nas sve suđenja ne očekuju dok Hrvatska od tuđmanizma ne bude potpuno purificirana. Bilo je doista gadjljivo od njih dvoje, i od onih što su ih za pare oko sebe okupili, slušati komu sve treba suditi, koje spomenike rušiti, kojim ulicama i trgovima imena mijenjati i što u udžbenicima preinačiti, što u njih novo unijeti, a što iz njih zauvijek izbaciti. I sve to s jednim ciljem: da bi se tuđmanizirana Hrvatska od Tuđmana 'detuđmanizirala' kao što se Hitlerova Njemačka od Hitlera denacificirala.

Kad što! Od svega onoga, čime su se prijetili brkati maneken u poznim godinama i manekenka koja sanja o Nobelovoj nagradi za mirotvorstvo pa to

s ponosom bilježi u svojoj biografiji, na 11. studenoga 2012., kad kihne miš – neće biti niš!

Oslobađajuća presuda generalima oslobađajuća je presuda tuđmanizmu! Nema denacifikacije jer nije bilo nacifikacije!

Goldstein je zašutio i apstinirao od istupa na televiziji, što baš laka srca ne čini. Ali je lako pretpostaviti da je kao savjetnik premijera svoje mišljenje najprije njemu kazao. Nikad se ne će znati je li prva premijerova izjava nakon oslobađajuće presude plod toga savjeta! Bila je u pravcu obezvrjeđivanja oslobađajuće presude jer je, savjetovan ili ne savjetovan, premijer naciju podsjetio na to da svih pet sudaca nisu glasovali za oslobađajuću presudu, dva su bila protiv. Htio je reći, kad suci mogu biti protiv oslobađajuće presude, što ja ne bih biti mogao. I po tom sudeći, izjava bi mogla biti plod Goldsteinova savjeta!

U knjizi *Hajka na Thompsona* u više navrata sam spomenuo Goldsteinovu ulogu, pa čak i u samom Predgovoru. Iako sam pročitao negdje kako je Ivo Goldstein imao ambicije biti i predsjednikom države, ipak je uspio da po njegovim notama plešu sve vlasti od 2000. do danas.

Istu priču o Thompsonu ponavljaju i Srbi, pa onda i The Jerusalem post. O razlozima zašto je i Srbima Thompson najveći živući Hrvat govorio sam na promociji knjige *Hajka na Thompsona* pa ću to samo ponoviti:

Doista je velika poteškoća i svjetskih moćnika kada moraju od Srba, za koje je poznato da nikada nisu pobijedili u ratu koji su sami vodili, stvarati mit ratnika. Tolić nam je tu pa ga možemo i upitati je li tada mislio na čuvenu srpsku „bežaniju“ u Prvom svjetskom ratu, kada su izazvali rat, a onda im je vojska pobjegla preko Albanije u Grčku, ostavivši svoj narod.

A još je nezahvalnija kada domaće sluge moraju sudjelovati u tome. Kada im je važnije služiti ovakvima, a ne vlastitom narodu.

Neka mi oprost Tolić, ali još bolje su srpsku hrabrost opisali dva srpska predsjednika.

Prošli tjedan je Nikolić tvrdio kako u Srebrenici nije bilo genocida (9000 ubijenih!), ali jeste u „Oluji“ zbog progona velikog broja ljudi.

Taj „progon“ je opisao Milošević (sjednica Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995.):

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili, jer po svim izveštajima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala artiljerijska priprema u sedam uveče, oni su naredili - bežaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira sa hrvatskim snagama. (...) - Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista,

doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

Iz ove dvije tvrdnje jasno proizilazi da je genocid to što je Hrvatska vojska od Srba napravila zečeve. A to je nešto što ja tvrdim od dana kada je Miloševićeva izjava objavljena. Dapače, i u tekstovima i javnim nastupima, tvrdim da je to najgori mogući genocid napravljen u povijesti: OD LJUDI NAPRAVITI ZEČEVE! STRAŠNO ZAR NE? Srbi bi u Bihaću pobili mnogo više ljudi nego u Srebrenici (u okruženju je bilo 150 do 170 tisuća ljudi). Ali ubijen čovjek je mrtav čovjek. Ali od čovjeka napraviti zeca. Doista strašno!

A Thompson je svojim pjesmama, zapravo opisivao Srbe kao zečeve! I ne samo to, već je od njih i on stvarao zečeve. Otud je i njegova odgovornost ravna onoj Hrvatske vojske.

I doista „Bojna čavoglave“ se pojavila početkom rata. Učinjeno je sve da Hrvatska bude razoružana i tako omogućiti Srbima da prvi put u povijesti pobjede nekoga s kojim ratuju sami. I Srbi su doista pobjeđivali razoružane protivnike. Strah u kostima uvukla im je ta Thompsonova pjesma. Počinje sa starim hrvatskim pozdravom koji su koristile Ustaše. A učili su ih da su Ustaše nešto najstrašnije na svijetu, a i to da su svi Hrvati ustaše. A taj Thompson im još kaže:

Čujte srpski dobrovoljci bando četnici

Stići će vas naša ruka i u Srbiji!

Stići će vas Božja pravda to već svatko zna

Sudit će vam bojovnici iz Čavoglava!

Da, stić će ih naša ruka i u Srbiji. Pa kako se ne bi i danas bojali te pjesme kada su na kraju doista i pobjegli u Srbiju. Kao zečevi, kako reče Milošević, a a kako im je Thompson to poručio, tj. kako je predvidio na samom početku rata.

Svjesni tog zločina sudjelovanja u pravljenju zečeva od Srba pjesmom „Bojna Čavoglave“ bili su i Švicarci, pa su 2009. uskratili Thompsonu vizu.

Isto su Njemci prepoznali u pjesmi *Anica – kninska kraljica*, pa su mu zabranili da je pjeva u njihovoj zemlji. I doista, Thompson pjeva:

Zbog Anice i bokala vina,

zapalit ću Krajinu do Knina

Zapalit ću dva, tri srpska štaba,

da ja nisam dolazio džaba

Pa zar nije jasna poruka da su Srbi zečevi. Pa valjda sam Thompson i pored bokala vina koji je popio, ne misli da bi mogao zapaliti Krajinu i dva tri srpska štaba, da ne zna da su tamo zečevi koji će pobjeći čim ga vide? A da sve bude još gore u „Oluji“ su pobjegli pred cijelom vojskom, a ovdje zbog Thompsona, Anice i bokala vina!

Zbog svega toga je i opravdana Hajka domaćih slugu na našeg kantautora. Pa kako oni mogu objasniti hrvatskom narodu svoju prosrpsku politiku, bolje reći svoje sluganstvo Srbima, ako taj narod Thompson stalno podsjeća na Srbe –

zečeve? Zato su samo donekle u pravi naši jugonostalgici kada tvrde kako su to Thompsonove ideje o krvi, tlu i militantnom kršćanstvu, kao u Jutarnjem listu, 26. 04. 2013. Donekle zato što je Thompsonov zločin sudjelovanja u stvaranju zečeva daleko teži.

Govor na predstavljanju knjige završio sam zahvalom predsjedniku Nikoliću koji me je svojom izjavom o genocidnoj „Oluji“ upozorio i na krivnju samog Thompsona u tom strašnom genocidu pravljenja zečeva od Srba. Isto tako se sada moram zahvaliti The Jeruzalem postu što je odao veliku počast Marku Perkoviću Thompsonu. I doista, ako danas svi iole misleći Hrvati doživljavaju Josipovića kao najistaknutim predstavnikom one izdajničke i sluganske Hrvatske, onda je doista i Thompson zaslužio da bude izdvojen kao prestavnik one druge – domoljubne.

Čestitamo Ti Marko. Što te više napadaju pokazuju koliko si im velika smetnja u ostvarivanju protuhrvatskih namjera.

Josip Pečarić
Hrsvijet, 04. 06. 2013.

STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN, ZAGREB, 2020,

**DR. SC. STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN:
THOMPSON JE DOKAZANI I OSVJEDOČENI
HRVATSKI NARODNI JUNAK**

Dragi Stijepo,

Zahvaljujem Ti na Tvom komentaru mog teksta **Branitelji dodjeljuju Thompsonu veliku zlatnu plaketu:**

Dragi Joško,

Nedavno sam pao s dva metra visine na leđa Ii teško se povrijedio: patim u teškim bolovima, a analgetike ne smijem uzimati... Ništa ne mogu raditi, no ipak ide pomalo nabolje, a dokaz je da reagiram na ovo oko Marka Perkovića.

Bavio sam se nekada mišlju da napišem nešto, a da on pjeva, jer je moja pjesma EVO I JA, s onim "oba dva su pali" (navedenim u stihu!) nadahnjivala borce na bojišnici, baš oko Šibenika, no Thompson piše sam i ja mu ne trebam. Osim toga, moji su stihovi ipak intelektualni i nisu baš svi za masovnu uporabu. No, ovo što ću Ti sada napisati je istinto.

Negdje 1992. ,valjda, u ranoj dionici obrambenog rata svakako, na Splavnicu u Zagrebu sam čuo glasno puštenu glazbu koja me podsjetila na kvazi-narodnu i nije mi se sviđala. No, čujem i ovaj stih, izgovoren/odpjevan odrješito, snažno: NEĆETE U ČAVOGLAVE DOK SMO ŽIVI MI! Nisam znao ni tko pjeva, ni kako se zove pjesma, ni gdje su te Čavoglave, ali sve sam shvatio: bio sam dirnut do suza. To me toliko osokolilo da sam bio siguran u pobjedu u Domovinskom ratu. Ili nas neće biti živih! Taj njegov stih meni je dovoljan i danas. Taj stih, s domoljubnog kritičko-prosudbenog motrišta, vrijedi više nego sve što smo svi mi hrvatski pjesnici napisali o ratu i Domovini, ali ponajprije stoga jer ga je znao odpjevati, jer je to doprlo do mase.

*Školovan sam književno-teorijski i znam što govorim: ima sedam glavnih i dvadesetak i više posebnih književno-kritičkih motrišta, a ono domoljubno je jedno od njih. S toga motrišta, Thompsonu nema premca. **Thompson, to je hrvatski narod.** On je dokazani i osvjedočeni hrvatski narodni junak (podcrtao JP)!*

Ako mu Predsjednica ne dodijeli najviše državno odličje, pogriješila je.

Pozdravljam Te

Stijepo

Obradovao si me tim komentarom ali i rastužilo me to o Tvojoj povredi.

Posebno mi je zanimljiv Tvoj komentar kada znamo kako je moj kolega akademik Jaša Flamengo odbio Hrvatskom tjedniku dati svoju izjavu o Thompsonu. Posebno zato što si Ti i pjesnik i znanstvenik.

Naime, pjesnik Jakša Fiamengo je rekao da nema ništa protiv Marka Perkovića Thompsona, ali da ne želi sudjelovati u anketi jer je on akademik i to nije njegova razina, ali priznaje da je riječ o sociološkome fenomenu.

Na neki način mišljenje ovog mog kolege akademika je bitno drugačije od Tvoga jer je Thompson njemu isključivo sociološki fenomen.

Istina, i pjesme kolege Flamenga su uglazbene i rado ih se pjeva. Ali ne kao Thompsonove, zar ne? Malo mi je neobično da kolega nije vodio računa o tome jer se odmah nameće pomisao o hrvatskom jalu.

S druge strane smiješno je govoriti o nekakvoj razini akademika jer je za Hrvatski tjednik izjavu dao veliki hrvatski književnik akademik Ivan Aralica. Araličin komentar prenio je i portal narod.hr:

<https://narod.hr/kultura/akademik-aralica-thompson-genij-kojega-otkrio-drugi-genij-zdenko-runjic>

Uostalom i poslije Tvog komentara - komentara pjesnika i znanstvenika Flamengov komentar ispada pomalo smiješan.

S druge strane kao napredak doživljavam to što je jedan drugi naš kolega znanstvenik kolumnist Nino Raspudić izbjegao odgovor rekavši da se trenutno odmara od medija i svega. Podsjetit ću na njegovo reagiranje u slučaju Josipa Šimunića kada mu je odgovorila Karolina Vidović Krišto:

Ako trebamo uzeti u obzir kontekst koji nam je povijesno najbliži i koji nam je najviše obilježio uporabu ovog pokliča – a trebamo! – onda je to kontekst hrvatskog Domovinskog rata, od 1991. godine. Mnoge postrojbe ZNG -e, Hrvatske vojske, HOS, imaju svoje himne u kojima je poklič “Za dom spremni”. Vojnici koji su s krunicom oko vrata obranili Hrvatsku u časnom, pravednom, obrambenom Domovinskom ratu pozdravljali su se i bodrili pokličem “Za dom spremni”. Bili su spremni umrijeti za svoju domovinu. Ključno je naglasiti da je riječ o – na međunarodnom sudu potvrđenoj – časnoj obrani od vojne agresije.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/vidovic-kristo-prozvala-raspudica-zbog-za-dom-spremni-zastrasujuce-je-tvoje-neznanje-ili-iskrivljavanje-istine-112725/>

To nije utjecalo na Raspudića pa je na sličan način komentirao i našu Peticiju ZDS prije dvije godine, dakle peticiju kojoj je u osnovi bila obrana Thompsona i „Bojne Čavoglave, , o čemu je puno govorio u svojim nastupima dr. sc. Josip Stjepandić pitajući nazočne bi li takvom profesoru povjerili školovanje svoje djece. Meni je drago pomisliti da su ovi Raspudićevi razlozi zapravo napredak u njegovim promišljanjima, tj. naznaka da je razumio to što mu je naša Karolina objašnjavala još prije tri godine.

Komentirao bih još samo to što je aktualni ministar branitelja Tomo Medved svrstan među one koji nisu željeli odgovoriti „pravdajući se da ga ionako napadaju sa svih strana i da nema vremena“.

Znamo da je Medved sve rekao time što je njegovo ministarstvo pomoglo održavanje koncerta u Slunju, a i time što je meta napada. Podsjetimo se samo kako je on reagirao prošle godine kada je i tada kao ministar pozvao Thompsona u Knin, a onda mu se zahvalio pismom koje možeš naći i u mojoj knjizi *Dnevnik u znaku „Za dom spremni“* nakon što je Thompsona pokušala privesti tada Orepovićeva milicija:

Dragi Marko,

želio bih ti se ovim putem zahvaliti na dobroj suradnji i tvom svesrdnom angažmanu na koncertu 'Pobjeda za heroje - Knin za Vukovar' prilikom svečanog obilježavanja Dana pobjede i domovinske zahvalnost, Dana hrvatskih branitelja i 21. VRO 'Oluja' u Kninu. Tvoj nadasve domoljuban duh i promicanje vrijednosti pravednog i osloboditeljskog Domovinskog rata bili su snažna potpora i hvalevrijedan primjer domoljublja i snage hrvatskog zajedništva. Ponosan sam što si bio dio veličanstvenog događaja i svojom izvedbom sudjelovao u plemenitom cilju obnove vukovarskog Vodotorinja, simbola hrvatskog otpora.

S poštovanjem,

ministar Tomo Medved

10. kolovoza 2016.

Meni se čini da se trebalo pitati premijera Plenkovića o tome, jer je bilo za očekivati kada već sam ministar Medved govori o napadima na njega da ga Predsjednik Vlade zaštiti, zar ne? (U Prilogu Ti šaljem tekst o reagiranju Predsjednice).

S druge strane Mirela Pavić (Hrvatski tjednik, 24. 08. 2017.) piše:

Naša lipai šesna pricidnica je bila u Australiji i Novom Zelandu. Sve je proskakutala, provjerila i obišla. Ili po bila dočekana, obučena, lipo govorila. I nosičima pozdravljala. Pa su se niki ljutili što nije obišla oni dom di je bista. Mala misli vako: možda je pogrišila, možda i nije. Ona je već odbila pridragog akademika s inicijativom oko pozdrava „ZDS“, što znači da taj pozdrav poistovjećuje (i ona) s NDH. Ako naši ljudi tamoka brez ikakve osude vlasti, drže Pavelićev spomenik u svojih prostorijama, mogla je i svrniti, popit nes kavu, pojist kakav kolač. Ma ionako je ka ,ustašicu, ne bi stiglo popisat u friško izvješće. Možda za Dogodine. Al pricidnica ne voli bit u izvješćima. I jema pravo s te strane. Ma jope, ako se zbog dobrosusidskih (vrag ih odniće više) odnosa sastaje sa svakin ološem, zašto bi ju, zbog eventualnoga posjeta, iko moga osudit za posjet. O ZDS moje mišljenje znadete. HOS. Amen. I briga mešto ona, i bilo ko drugi o tome mislu. Tu san tvrdoglava ka mazgusina. I ne dan.

Pri tome treba stalno imati na umu ono na što nam ukazuje Marko Ljubić u tekstu: *Identitetski simboli i baština nastoje se internacionalno kriminalizirati:*

Drugi oblik internacionalizacije unutarnjega ustrojstva Hrvatske je već uočeni bojkot najvažnijega hrvatskoga nacionalnoga blagdana – Dana pobjede i domovinske zahvalnosti, za koji je praktični uvod bio prosvjedni mimohod veleposlanika na čelu s američkom veleposlanicom iza Pupovca u Jasenovcu.

Nije to samo običan prosvjed, niti bojkot.

To je izraziti pritisak i internacionalizacija, te prihvaćanje velikosrpskih agesivnih političkih ciljeva, te izravan pravac usmjeravanja Republike Hrvatske pod novi, ovakav ili onakav, beogradski kišobran.

Nema sumnje.

Jer povod su identitetski simboli i baština koja se nastoji internacionalno kriminalizirati uz potporu i otvorenu kapitulaciju državne politike, izravno naliježući na polustoljetnu propagandu o opasnom hrvatskom narodu zaraženom virusom genocidnosti.

Državna politika na to šuti, a nacija ključa. Država suglasnost takvom međunarodnom pritisku daje progonom hrvatskih ratnih veterana, inkriminacijom domovinskog oslobodilačkog rata i njegove pobjedničke simbolike. Zato nije pitanje banalnoga postupanja policije ili prekršaja, nastup Marka Perkovića Thompsona i progon njegove i svehrvatske pjesme Bojna Čavoglave, zato nije banalno pitanje hapšenje Skeje, Markuša i HOS-ovaca, zato nije banalno pitanje ploča poginulim HOS-ovcima u Jasenovcu, zato nisu nimalo benigne hodajuće političke i društveno-vrijednosne krivotovornice kao što su Pupovac ili Kajtazi, koji zanemarujući svježije iskustvene događaje i realnost stanja u Hrvatskoj, dnevno iritiraju zdrav razum nikada dokazanim navodima, a stotinu puta dokazanim lažima, i preoblikuju kolektivnu memoriju i povijesni identitet hrvatskoga naroda.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/m-ljubic/27399-m-ljubic-plenkovicevu-sudbinu-odredit-ce-vec-u-rujnu-kurikularna-reforma-istambulska-konvencija-i-hrt-ii-dio.html>

Na kraju, dragi Stijepo, još jednom hvala na Tvom e-mailu uz želje za brzim ozdravljenjem.

Tvoj,
Joško

Dragi Joško,

Hvala Tebi na lijepim riječima i valjanim objašnjenjima, nešto od toga i ja sam pročitao.

Premda Thompson nije moj glazbeno-estetski izbor, jer sam odrastao uz starogradske dalmatinske melodije i tamburicu mojega oca, koji je i napravio i na njoj svirao (jednom slomljenu, danas je obnavljaju studenti i profesori Odjela restauracije drva Sveučilišta u Dubrovniku) onaj stih NEĆETE U ČAVOGLAVE DOK SMO ŽIVI MI uistinu ga čini hrvatskim vitezom i junakom koji to nije samo napisao i odpevao, nego i odživio i ostvario, što je najvažnije.

No, kada je već o tomu riječ, zaprepašćuje koliko je danas u Hrvatskoj petokolonaša velikosrpskoga fašizma, sve do vrhova hrvatske vlasti i skupa s bjelosvjetskom diplomacijom koja na lažima i podvalama četnika Hrvatskoj, hodočasti u Jasenovac. Neki i ne znaju da su to, petokolonaši velikosrbstva i četništva jer su nasjeli na velikosrpske promičbene laži.

Primjerice, Igor Vukić, mladi hrvatski znanstvenik, DOKAZUJE da u Jasenovcu nije ubijeno niti jedno jedino srbsko niti ikoje drugo dijete, kako trubi fašistička velikosrbska okupatorska obmana i podvala.

Važna napomena: Vukić je po ocu Srbin. Takve Srbe u Hrvatskoj rado smo primali i primamo, oni su dio nas, a oni koji, naoružani lažima o Jasenovcu i inače, okupiraju Hrvatsku, pljuju po našem junaku Thompsonu i slično, gade nam se. Još više se gade, sudeći prema tekstovima nekih drugih Srba u Hrvatskoj (Trbojević, Vlahović...), samim hrvatskim Srbima.

Toliko sada. Pripremam za tisak dva romana, oba se dijelom događaju u Tvojoj, ali i mojoj Boki. Sav san trenutno u tomu!

Dom i Domovinu braniti uvijek sam spreman, kao i svi poštjeni ljudi u njoj, i Hrvati i Srbi i svi ostali.

„A KAD SMO POVIJEST RAZOTKRILI POSVE/ I PROUČILI SVE ZNANO/ NAŠLI SMO DA JE NAOPAKO/ SVE O NAMA PRIKAZANO“. Samo sam neznatno parafrazirao proročke stihove pok. Josipa Severa, sjajnog pjesnika i antifašista, kakav sam u namjeri i sam, ali tko su to danas u Hrvatskoj fašisti!? Zar to nije i više nego jasno.

Dante je izdajnike Domovine strpao u deveti krug pakla. Kamo ide hrvatska vlada?

Pozdravljam Te, Mirjana također. Pozdravi Ankicu i kćeri.

Stijepo

Dragi Stijepo,

Da, s pravom se pitaš:

Dante je izdajnike Domovine strpao u deveti krug pakla. Kamo ide hrvatska vlada?

Što je rekao Marko Ljubić na Laudato TV: Ne treba nam stabilna vlada ako izdaje hrvatske interese:

<https://narod.hr/hrvatska/video-marko-ljubic-krajnje-vrijeme-suprotstaviti-se-zlu>
Naravno i u Vladi ima ponečeg dobrog. Tako iz Ministarstva pravosuđa najavljuju pobjedu branitelja nad srpskim slugama (Ti ih nazivaš *petokolonaši velikosrbstva i četništva*) u svezi s pločom u Jasenovcu, uz pravdanje da HOS-ovci *nisu smjeli provocirati srpske slugu*:

<http://direktno.hr/direkt/ministar-pravosuda-potvrdio-ploca-poginulim-pripadnicima-hos-ostaje-95919/>

Ja govorim o srpskim slugama, a Ti ih nazivaš *petokolonaši velikosrbstva i četništva*. Kako je o njima pisao Matoš, ne trebam Tebe podsjećati.

(Tu ne mislim na Srbe u RH. O njihovom ponašanju možeš pogledati:

<http://direktno.hr/medijskipartneri/pupovcu-smeta-thompson-nema-nista-protiv-mile-deliye-94404/>)

Zgodno je pogledati kako to radi Mladen Pavković, predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91. (UHBDR91.), u tekstu: SRAMNA POMIRBA SRAMNOG JAKOVINE!

Opet i opet ne govori istinu. Spomen ploča koju naziva „Za dom spremni“ je spomen-ploča poginulim pripadnicima HOS-a u Domovinske ratu, a nikako ne

poginulim borcima NDH-a. To bi barem morao znati. A koncert o kojem govori, a odnosi se na Marka Perkovića Thompsona, ne počinje s „ustaškim usklikima“ već onim usklikima s kojima su se borili hrvatski branitelji 1991. Što tada ovaj i ovakav nije rekao hrvatskim dragovoljcima, recimo u Vukovaru, Osijeku, Voćinu, Pakracu, Vinkovcima, Kninu i drugim gradovima i mjestima, da na rukavima ne nose oznaku HOS-a na kojoj piše „Za dom spremni“ ili bolje da pod tom oznakom ne ginu za slobodnu, samostalnu i neovisnu hrvatsku državu?

Dakle, gdje si, gospodine ili družo Jakovina, bio 1991.?

<http://www.dragovoljac.com/index.php/razno/6592-mladen-pavkovic-sramna-pomirba-sramnog-jakovine>

Podsjetit ću Te da je to onaj isti Jakovina koji je iste (prosrpske) laži koristio i povodom naše Peticije ZDS od prije dvije godine s kojom smo branili Thompsona i „Bojnu Čavoglave“. Čak je više od 50% Katedre za povijest Filozofskog fakulteta tražilo da se povjesničari koji su potpisali Peticiju udalje iz strukovnih organizacija.

Slično piše i Milan Ivkošić:

Bude li Thompson kažnjen zbog pjesme “Čavoglave” koja počinje poklicem “Za dom – spremni”, onda bi tisuće ljudi koje se okupljaju u Kumrovcu na proslavi Titova rođendana trebale biti prijavljene i kažnjene jer kliču diktatoru, totalitarnom vođi i zločincu krivom za smaknuća desetaka tisuća ljudi, za najstrašnije zatvore i logore u koje su trpani njegovi politički protivnici (Goli otok, Stara Gradiška...), za ubojstva hrvatskih političkih emigranata... Razmjeri i grozota zala u NDH i komunističkoj Jugoslaviji manje-više su isti. Ali kad je riječ o samostalnoj Hrvatskoj, razlika je neusporediva. Mnogi dužnosnici bivše komunističke vlasti bili su i u vlastima smostalne Hrvatske, a komunisti su se zadržali i u različitim institucijama, pa i u pravosuđu. Mnoge medije održali su ili nove pokrenuli komunistički urednici i novinari, a rječnik kojim se služe u optužbama protiv političkih protivnika i “ustaša” isti je kao i u komunizmu... Da je tome tako, pokazuje činjenica da je ministar policije Davor Božinović bio komunistički dužnosnik, a Andrej Plenković je na maturalskom ispitu zrelosti “sazrio” citirajući Marxa i Kardelja. Pa su za kaznu Thompsonu – spremni, prenosi vecernji.hr.

Jugonostalgici žive u državi koju nisu željeli

Svako se jutro bude u državi koju nisu željeli, prisiljeni su posvuda gledati njezine simbole, zacijelo ih iritiraju i veliki uspjesi hrvatskih sportaša koje prate nacionalna slavlja... A smeta im i religija, pa su se u povodu Velike Gospe bivši član Saveza komunista i bivši predsjednik Ivo Josipović te bivši član Partije i bivši jugoslavenski veleposlanik u Vatikanu Ivica Maštruko žestoko okomili na obilježjerskog programa na HTV-u. Maštruko kaže kako nije riječ samo “velikom broju specijaliziranih religijskih emisija” nego i o prilogima o kulturi, politici, sportu...”, u svima “osim u Vakulinoj vremenskoj prognozi.” Koja neistina! Religijske emisije čine samo koji postotak ukupnog programa HTV-a. Ta neistina i ne mora biti izgovorena iz sklonosti lažima nego iz uspomena na sretno Maštrukovo i Josipovićevo vrijeme kad je doista komunistička religija bila i u

“prilozima o kulturi, politici, sportu...”, a preko zabrana nekih riječi i u vremenskoj prognozi. U 90 posto programa!

<http://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/6585-bozinovic-i-plenkovic-za-kaznjavanje-thompsona-spremni>

Kao da je Ivkošić razradio onu moju tvrdnju iz vremena Račanove vladavine kako on vlada državom čije ime ne voli, a ja živim u državi čije ime volim pa je meni mnogo bolje, zar ne?

Dragi Stijepo, završit ću ovaj e-mail jednim reagiranjem na našu prepisku. Naime, naš pjesnik Ivan Bradvica mi piše:

Gospodine Josipe!

Nakon pjesme o Thompsonu evo mog kratkog stava o njemu:

Thompsonsone

Tvoja riječ, Tvoj glas, Tvoj stav se čuje

Tvoja duša Domovinu oplemenjuje

u Tebi prepoznamo sebe

mi smo ono što pjevaš Ti

mi znamo našu slobodu slaviti.

Evo pjesme:

Marko Perkoviću Thompsonu

Marko Thompsonu
 iz Tvog glasa slavljenički zvone
 riječi i osjećaji životoljublja
 koje glazba sljublja
 u budućnost potomstva
 hrvatskog zraka, kopna i pomorstva.
 Hrvatstvo slave
 pronosom istine prave.
 Prihvatio Te je puk
 njegov si istinski slavluk
 lučonoša gdje Hrvata ima
 ljubav si među Hrvatima.
 Neka Te poživi Bog
 na ponos naroda svog.
 Pjevaj danas, pjevaj sutra
 vedra su s Tobom sva jutra.
 Duša nakon naše žrtve cvate
 Marko brate
 pjevaj u slobodi mira
 hrvatskog veselja našeg odabira.

Naravno raduje me što pripremam za tisak dva romana koja se dijelom događaju u našoj Boki.

Tvoj,
 Joško

ZAHVALA HRVATSKOJ KNJIŽEVNICI MALKICI DUGEČ I NE SAMO NJOJ

Poštovana i draga gđo Dugeč,
Zahvaljujem i Vama i drugima koji su mi čestitali izlazak moje stote knjige;

Naslov: CESTITAM!!

Datum: Thu, 30 Apr 2020 18:16:40 +0200

Šalje: Malkica Dugec

Prima: Josip PECARIC <pecaric@element.hr>

Dragi i poštovani akademici Pečariću!

Ne događa se svaki dan, niti u svakom narodu čudo kakovo ste stvorili Vi: STOTA knjiga!!!

Bila sam začuđena, ali i vrlo ugodno iznenađena kada sam pročitala da je objavljena Vaša knjiga General Praljak, stota knjiga po redu, ali ovaj put na španjolskom jeziku. Koliko god sam sretna i ponosna što ste Vi svojim upornim radom-pisanjem, uspjeli napisati već stotu knjigu, jer ste mi ne samo suautor knjige VJENCESLAV ČIŽEK, već i cijenjen i drag, odan prijatelj, gotovo isto toliko se radujem što je i prevoditelj na španjolski jezik knjige GENERAL bio još jedan moj iskreni i odavni prijatelj: Mario Ostojić! Isto kao i ja, on je bio član Hrvatske republikanske stranke, i to jedan od vodećih, uz pok. Dr-a Ivu Korskog i pok. prof. Kazimira Katalinića. Mario je i rođen u Argentini pa mu španjolski sigurno nije bio problematičan.

Moram naglasiti da ja zaista neobično cijenim Vaš rad, Vaše obilno književno stvaralaštvo, ali bih bila mnogo zadovoljnija, kada bi i Republika Hrvatska tj. njeni vodeći književnici ili netko od njih, javno pohvalio vaš izniman uspjeh i čestitao Vam u ime onih, koji cijene i razumiju istinsku, hrvatsku književnu i domoljubnu riječ, riječ koju ste Vi pronosili u svojim knjigama a koja je nezamjenjivi dio hrvatske povijesti prošlih i naših dana.

I sada, pri kraju ovoga e-pisma, ja Vam još jednom od srca iskreno čestitam i poručujem: samo tako i dalje naprijed, jer je i dragi Bog na Vašoj starani!! A ja ću Ga moliti da Vas podrži u dobrom zdravlju, omogućujući još mnogo drugih Vaših uspješnica koje sve služe Vašem hrvatskom narodu, a služiti će sigurno i kao kamen- temeljac svim budućim hrvatskim naraštajima.

Uz najbolje želje Vama i Vašoj dragoj obitelji, srdačno Vas pozdravlja odana Vam Malkica

Zapravo, draga gđo Malkice ne mislim da bi mi naši 'vodeći književnici' trebali JAVNO čestitati. Neki drugi možda, ali ne oni. Iz jednostavnog razloga što ja nisam član DHK-a.

A mnogi hrvatski književnici su itekako odigrali važnu ulogu u mom radu. S nedavno preminulim akademikom Dubravkom Jelčićem, dragim prijateljem, objavljuvao sam i knjige. A pisao sam i o prijateljstvu i suradnji s onim najvećim

kao što su npr. akademici Slobodan Novak i Ivan Aralica. Uvijek se rado sjećam posljednjih riječi koje mi je rekao Dragutin Tadijanović: *Samo Ti njih žeži!*

Da ne nabrajam i druge iz Akademije i niz drugih književnika koje stalno spominjem u svojim tekstovima. Često sam pisao o svojim prijateljima koji su obnašali i dužnosti predsjednice ili predsjednika DHK, a posebno i sadašnjeg predsjednika g. Đura Vidmarovića. Uostalom on je zajedno s hrvatskim književnicima Stijepom Mijovićem Kočanom i Matom Kovačevićem i predstavio našu knjigu o Čížeku. I danas mi g. Vidmarović javlja: *Pročitaj najnovije Hrvatsko slovo - spominjem Tvoju i Malkičinu knjigu o Vjenceslavu Čížeku.*

Posebno su me radovala prijateljstva s pjesnicima pa sam, malo nesimpatično, slao svim prijateljima pjesme koje su mi znali posvetiti. Pa i ako možda nisu članovi DHK-a. Npr. dr. Jure Burić je pjesmom obilježio i moju stotu knjigu:

STOTINU KNJIGA

/pjesma je dana na početku poglavlja)

Nesimpatično, ali *ima neka tajna veza* između pjesnika i matematičara, zar ne?

Slično je i s kantautorima i pjevačima domoljubnih pjesama. Na međunarodnoj konferenciji povodom mog 70-og rođendan gosti su mi bili Stanko Šarić, koga ste danas slušali kako pjevajući našu himnu otvara dan sjećanja na vojno-redarstvenu akciju „Bljesak“, Marko Perković Thompson, kojem čestitam na novoj domoljubnoj pjesmi „Ne boj se“ koja je nepuna tri dana stigla do gotovo pola milijuna pregleda, i Dražen Žanko.

Stanko je na svom facebooku dao obavjest o mojoj stotoj knjizi uz našu sliku.

A g. Vidmarović je predstavio i moju knjigu „Je li političarima kriva matematika?“. Knjigu koja ide s posvetom mojim matematičkim časopisima koji su svjetski priznati, a dva su i Q1 časopisi! I ne samo predstavio već joj je napisao i predgovor. Dajem ga u Prilogu.

S poštovanjem i još jednom Hvala i Vama, i dr. Buriću i svima koji su mi čestitali na objavi stote knjige.

Vaš,

Josip

MARIO FILIPI, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

**FELJTON MR. SC. BLANKE MATKOVIĆ U
'HRVATSKOM TJEDNIKU'**

(1.)

Moj jučerašnji tekst završio sam riječima:

Četnička koalicija je takva zato što to od vlasti traže svjetski moćnici. Ali oni mogu uvjeriti gazde da im je teško provoditi takvu politiku u kojoj je očito da im je na čelu Pupovac (bolje reći Vučić) tj. da je mnogo bolje ako oni to rade izravno bez njih.

Zato će i dalje, napadali oni Porfirija i njegove sljedbenike ili ne, pokazatelj njihovog sluganstva biti njihov odnos prema ZDS.

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27893-oklopno-pravoslavlje>

Javio mi se dragi prijatelj hrvatski književnik Stijepo Mijović Kočan:

Pratim!

Moj posao je umjetnost, a ne politika. Međutim, umjetničko djelo može biti potaknuto bilo kojom temom.

Zvonin ili sonet ima svoje zakonitosti koje se moraju poštivati. To ograničava, ali ne sprječava kazati istine koje želim reći.

104. zvonin Novoga saziva

Ustaše su samo izgovor pa da se
Sramoti oslabi hrvatsku državu
Koji tako tvrde posve su u pravu
Državnike truli kompromisi krase

Sabor je Hrvatska ne trinaesto prase
Za Dom spremni znači sačuvati glavu
Braniteljsko pravo to je po Ustavu
Nikakve države nek ne bude zna se

Da smutljivci to baš Saboru predlažu
Za Dom spremni izreći ne smjeti
To izglasovat je posve bez pameti

Tek tada buknut će to je čin izdaje
Konteso srca nas nikada ne lažu
Kad smo napadnuti tad nema predaje (25/8/21)

U tekstu sam dao samo dva podatka iz „Hrvatskog tjednika“ koji su bili zgodni za tu priču o Porfirijevom kružoku i – ja bih ih tako nazvao– Porfirijevim intelektualcima u RH. Mislim da je to pošteno prema njima kad je već HTV Porfirijeva televizija.

I u tom broju jedinog hrvatskog političkog tjednika u nas ima više tekstova o Jasenovcu. Spomenuo bih samo feljton povjesničarke mr. sc. Blanke Matković. U ovom četvrtom nastavku posebno mi je bio zanimljiv dio u kome je 'oprala' dugogodišnjeg voditelja projekta o žrtvama Drugog svjetskog rata pokazujući kako on iako je profesionalni povjesničar zanemaruje arhivske izvore. On naime u članku objavljenom u Časopisu za suvremenu povijest broj 2 iz 2020. godine u tablici Broj žrtava logora Jasenovac prema: broj od 7000 pripisuje njoj umjesto Bogdanu Zlatariću, dakle pripisao je njoj nešto što su više od 20 godina prije njenog rođenja priredili jugoslavenski popisivači. Radi se o brojcima od 7000 žrtava. Spomenut ću moje sučeljavanje s dr. Milanom Bulajićem koje sam objavio u tri knjige na hrvatskom i dvije na engleskom u kome sam rekao osnivaču Muzeja žrtava genocida u Beogradu:

Vi tvrdite da je Tuđman govorio o 20.000 žrtava Jasenovcu na stranicama 33, 65, 119, 127, 161, 169, 180, 201. Na strani 181 tvrdite da je Tuđman rekao 28.000 žrtava, na strani 119, a od 30.000 do 40.000 na stranicama 47, 48, 116. Također tvrdite da obilato koristi podatak popisa od 1964., dakle 49.874. Znači vi najviše puta u knjizi kažete 20.000, ali govorite i druge podatke.

Zapravo meni je posebno draga ta brojka od 7000 o kojoj piše naša povjesničarka jer je – vjerovali ili ne – i ona povezana s Tuđmanom, ne u javnim istupima ili publikacijama već u jednoj priči koju mi je ispričao jedan od studenata iz 1971. koji je s Tuđmanom bio govornik na jednom od tadašnjih skupova.

Po završetku skupa mladog i žestokog govornika Tuđman je zagrljao i savjetovao ga da ne bude tako žestok jer mora voditi računa o sebi u državi kakva je bila tadašnja Jugoslavija. Student ga je tada zapitao koliko on misli da je bilo žrtava u Jasenovcu, a Franjo mu je odgovorio: Od 5000 do 7000.

Spomenuti članak u Časopisu za suvremenu povijest je objavljen na stranicama 517-587. Kako je iz teksta očito da je autoru ljubav prema vlastitom narodu tj. nacionalizam nešto loše možda je to razlog zašto nije spomenuo hajku iz 2015. godine koja je vođena protiv autora knjige koju su napisali Vladimir Horvat, Igor Vukić, Stipe Pilić i sama Blanka Matković (ona je za autora članka u „Časopisu za suvremenu povijest“ UZDANICA HRVATSKIH NACIONALISTA) „Jasenovački logori – istraživanja“ koju je izdalo „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“ 2015. vjerojatno zato što su braneći autore tada pisali Akademiji slijedeći 'nacionalisti':

akademik Josip Pečarić

prof. dr. sc. Matko Marušić

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački

akademik Dubravko Jelčić

akademik Marin Hraste

akademik Andrija Kaštelan

dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Ante Ivas, biskup šibenski
akademik Stanko Popović
akademik Žarko Dadić
akademik Ivan Aralica
prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a
akademik Frano Kršinić
dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski
mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski
akademik Stjepan Gamulin
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti
prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management
prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u Mostaru
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
prof. dr. sc. Ivan Malčić
doc. dr. sc. Dubravko Jelić
doc. dr. sc. Ivan Bokan
prof. dr. sc. Srećko Kovač
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
dr. sc. Hrvoje Kalinić
izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
prof. dr. sc. Boris Širola
dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc. Anđelko Mijatović
prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj
Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
dr. sc. Zlatko Vučić
doc. dr. sc. Branko Hebrang
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Milko Brković
doc. dr. sc. Zlatko Begonja

prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Slavko Kovačić
prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čiviljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić
prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Marko Jerčinović
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
prof. dr. sc. Ana Jerončić
dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pećnjak
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakic-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr. art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc. Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić

prof. dr. Sven Seiwerth
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti professor u trajnom zvanju
dr. sc. Vladimir Čepulić, umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vataavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist i kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulović
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čivljak
dr. sc. Miroslav Međimorec
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za
obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković

prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr.sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković
prof. dr. sc. Zoran Vatauvuk
prof. dr. sc. Mladen Petracić
prof. dr. sc. Ivan Bodrozić
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik u miru
dr. sc. Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić
don Anđelko Kačunko
dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof.dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan
Potporu su im pružili i drugi.
Valjda zbog toga u takom velikom tekstu se ne navodi knjiga:
J. Pečarić. Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!,
Zagreb, 2015. pp.406.
Dva pisma iz naslova knjige su Peticija ZDS i Pismo HAZU.
Zanimljivo je da je komentirana knjiga o hajci na Igora Vukića:
J. Pečarić, S. Razum, Razotkrivena Jasenovačka laž, Društvo za istraživanje
trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.
Qn uopće ne spominje događaj koji sam opisao i u toj knjizi, a i u nizu prethodnih
(npr. u knjizi J. Pečarić, Trijumf tuđmanizma, Zagreb, 2003.):
Pretpostavljam da i ne znaš, mada sam o tome pisao više puta, da sam davno
pokušao nešto slično organizirati u Akademiji u vrijeme kada Saborska Komisija
za žrtve rata i poraća još nije bila ukinuta, premda joj je rad bio onemogućen.
Vladimir Žerjavić je želio da Akademija izađe u javnost sa svojom brojkom žrtava
Jasenovca. Predsjednik Akademije je organizirao sastanak u HAZU na kome smo
uz Žerjavića bili akademik Bilandžić i ja. Žerjavić i Bilandžić su predlagali da u
tome sudjeluju i Goldsteini i predstavnici SUBNORA. Naravno, prijedlog mi je

bio potpuno neprihvatljiv pa sam inzistirao da se sastanu svi koji se bave žrtvama.: dr. Josip Jurčević, znanstvenici iz Hrvatskog instituta za povijest, Kazimir Sviben i Vice Vukojević iz Saborske komisije za žrtve rata i poraća, ali i predstavnici domobranskih udruga kada su već trebali biti pozvani i oni iz SUBNOR-a. To je prihvaćeno i poziv je trebao sastaviti ing. Žerjavić. Ne samo da je to bilo logično nego i važno jer je kroz razgovor postala jasna njegova želja da taj broj bude njegov broj, tj. želio je potvrdu Akademije za svoje brojke. Poslije nekog vremena akademik Bilandžić mi je rekao da Žerjavić nije dao tekst poziva. Žerjavić je tvrdio suprotno. Zamolio sam ga da tekst ponovi, kako je i sugerirao Bilandžić. Žerjavić me je nazvao poslije nekoliko mjeseci i kazao da je tekst preveden i da ga trebam samo potpisati. Iznenadio sam se. Prijevod poziva za okrugli stol!? To, naravno, nije bio poziv već završni tekst. Naravno, odbio sam potpisati tako nešto. Jasno mi je bilo da bez nazočnosti dr. Jurčevića, ljudi iz Hrvatskog instituta za povijest, Saborske komisije i domobranskih udruga u tekstu može biti broj koji korespondira broju Draže Mihailovića, a koji promiču i Goldsteini ("oko 80 000 do 90 000 žrtava za cijeli jasenovački kompleks"). Žerjavić je došao do brojke od nekih 70.000 i tvrdio je kako je povećavao brojke iz pijeteta prema žrtvama, ali mu Goldsteini u svojoj knjizi spočitavaju da su one za Židove - premale. A danas imamo i znanstvenu matematičku metodu dr. sc. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića objavljenu u priznatom Q1 svjetskom časopisu u kome je pokazano da je službena brojka JU SP Jasenovac LAŽNA.

Taj rad hrvatska vlast a i mnogi povjesničari pa i oni za koje se ne može tvrditi da su Porfirijevi povjesničari NE SPOMINJU.

Zato ću završiti ovaj tekst s riječima Davora Dijanovića iz spomenutog broja „Hrvatskog tjednika“:

Vrijeme je da prestane manipuliranje žrtvama i jasenovačka industrija laži. Svaka žrtva zaslužuje pijetet, a oni koji su lagali i krivotvorili zaslužuju jedino izgon iz znanstvene zajednice i odlazak u ropotarnicu povijesti, a prije svih uprava JU SP Jasenovac.

Josip Pečarić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27903-feljton-mr-sc-blanke-matkovic-u-hrvatskom-tjedniku>

(2.)

Prvi dio ovog teksta objavljenog na portalu dragovoljac.com:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27903-feljton-mr-sc-blanke-matkovic-u-hrvatskom-tjedniku>

a Mario Filipi komentira i rad Igora Vukića i Romana Leljaka i konstatira; Ne znam zašto još ima toliko dilema – od 5.000 – 20.000 ili više. Danas imamo dva autora koji su nezavisno jedan od drugoga proučavajući arhive došli do broja umrlih od svih uzroka, ne žrtava jer se pod pojmom žrtva najčešće podrazumijeva ubojstvo...

Primijetiti ću da sam autor ili koautor knjiga o Vukiću i Leljaku. Feljton mr. sc. Blanke Matković iz povijesti i govori o tome da se i danas ne želi na državnoj razini ustanoviti točna brojka već se podržava lažna brojka što je interes velikosrpske politike i svjetskih moćnika.

Ono što je važno za hrvatsku povijesnu znanost je činjenica da je ona doktorandica s Odsjeka za političke znanosti i međunarodne studije Sveučilišta Warwick u Engleskoj, a doktorsku disertaciju - obranila je dana 22. ožujka 2021. godine.

U svom feljtonu komentirala je 'napade' na nju u jednom članku objavljenom u znanstvenom časopisu u kome je konstatala da je ona UZDANICA HRVATSKIH NACIONALISTA. Pri tome je očito da autor riječ 'nacionalizam' tumači u negativnom kontekstu.

Zapravo autor je u pravu jer on ne razlikuje pojam 'nacionalizam' od pojma 'šovinizam'. Nacionalizam je ljubav prema vlastitom narodu, a doista je izuzetna spoznaja da je UZDANICA HRVATSKIH NACIONALISTA doktorirala i to – vjerovali ili ne – u nama ne baš prijateljskoj državi. (Istina meni je zabavna činjenica da je urednik jednog matematičkog časopisa iz Londona mislio zbog mene da je Zagreb u Rusiji.)

https://hr.wikipedia.org/wiki/Blanka_Matković%C4%87

Mnogi povjesničari u RH se ne žele zamjeriti vlastima koji podržavaju one koji zastupaju lažnu povijest (danas ih možemo nazivati Porfirijevim povjesničarima – a o takvima i Porfirijevoj televiziji pogledajte i današnju kolumnu Zvonimira Hodaka: (

<https://direktno.hr/kolumne/svjedocili-smo-jugonostalgicarskom-kokosinju-o-tragicnoj-epizodi-hrvatske-povijesti-seriju-snimaju-tvrdi-jugoslaveni-245587/>), pa pokušavaju držati ekvidistancu između laži koje odgovaraju velikosrpskoj politici i istini koju traže istinski hrvatski povjesničari kakva je npr. Blanka Matković. A čak se i to smatra, u ovakvoj državi gdje političari podržavaju očitu laž, pozitivno pa autor spomenutog članka kaže:

„Pišem ove retke u nelagodi i velikom strahu jer svako propitivanje utemeljenosti točnosti Žerjavićevih izračuna/procjena, vjerodostojnosti poimeničnoga popisa JUSP-a Jasenovac i točnosti genijalnih Goldsteinovih izračuna/ procjena broja i strukture jasenovačkih žrtava, kao i propitivanje znanja i sposobnosti njegovih istomišljenika i sljedbenika, u Hrvatskoj se proglašava „revizionizmom” i podilaženjem „ustašoidima”.“

Sam autor iznosi niz korisnih podataka. Meni je posebno zanimljiv slijedeći dio: Primjetno je u Hrvatskoj da oni kojima se brojke poimeničnih popisa žrtava logora Jasenovac čine premalima navode odoka da je u Jasenovcu život izgubilo do 100.000 osoba. Objašnjenja hrvatskih povjesničara o utemeljenosti brojke od 80.000 do 100.000 žrtava logora Jasenovac ponekad su i zanimljiva.

– Tako Mataušić, uz navođenje upitnoga Žerjavićeva izračuna i nepostojeće Kočovićeve procjene te i po mnogočemu upitnog poimeničnog popisa JUSP-a Jasenovac, spominje i poimenični popis logora Jasenovac iz 1964. godine, kojim je utvrđeno 59.188 žrtava. „Naknadne su provjere utvrdile da popis ima čitav niz nedostataka te da navedenu brojku treba uvećati za barem 40 %. Prema tako uvećanoj procjeni u KL Jasenovac s logorom Stara Gradiška stradalo je od 80.000

do 100.000 ljudi”, ustvrđuje Mataušić.⁴⁷ Naknadne provjere – čega? Popisa jasenovačkih žrtava iz 1964. godine? Gdje to piše? U izvještaju Žrtve rata 1941-1945. godine. (Rezultati popisa) Saveznoga zavoda za statistiku iz 1966. godine? Nisam uvjeren da je Mataušić pročitala i dodatni „Izveštaj o izvršenom popisu žrtava rata 1941-1945. godine” Savezne komisije za popis žrtava rata 1941-1945. – U tim izvještajima jasno piše da je popisom ljudskih gubitaka Jugoslavije obuhvaćeno oko 56 do 59 % ili pak 60 do 65 % osoba od onih koje je prema njihovoj procjeni trebalo popisati.⁴⁸ No ona mudro zaključuje da je prema „barem 40 %” uvećanom broju popisanih žrtava logora Jasenovac i Stara Gradiška stradalo od 80.000 do 100.000 osoba. – Ali „barem 40 %” od broja popisanih nije isto što i 56 do 59 % ili pak 60 do 65 % od onih koje je navodno trebalo popisati. – A što će povjesničarima matematika!

Zašto mi je to zanimljivo?

Pogledajte zaključak moje knjige o Jasenovcu iz 1998. koju autor citira u svom članku, ali ne i za ovaj dio u tekstu. Usporedite ovo s dijelom tog Zaključka (mada je zanimljiv i ostatak jer pokazuje sustavnost korištenja laži u drugoj Jugoslaviji): U tadašnjoj državi bilo je poslije toga jasno da se ne može od Njemačke zahtijevati ono što je izneseno na konferenciji u Parizu. Tako je već do 1963. godine Vlada Jugoslavije revidirala svoj zahtjev Vladi Njemačke, smanjivši broj žrtava od prvotnih 1.706.000 na 950.000. Međutim, Vlada Njemačke nije prihvatila ni taj zahtjev nego je zahtijevala varijabilne podatke, te je 1964. obavljen popis žrtava rata koji je dao brojku od 597.323 žrtve rata.

Primijetimo da je razlika između brojke od 950.000 na koju je Jugoslavija već do 1963. godine revidirala broj žrtava rata i brojke koja je dobivena popisom iz 1964. godine jednaka ukupnim žrtvama koje je Velika Britanija imala u Drugom svjetskom ratu!

Nema dvojbe da je popis iz 1964. bio od izuzetnog značenja za tadašnju državu, pa je besmisleno i pomisliti da on nije dobro napravljen. Brojka je izazvala paniku, i problem je „riješeno” idućom formulacijom: „Popisom je stvarno obuhvaćeno 597 hiljada poginulih žrtava rata, što znači 56-59 posto od onih koje je trebalo obuhvatiti popisom.” Lako je provjeriti kako broj 597.323 jest nešto iznad 59 posto od broja 950.000 koji je već bio dostavljen Njemačkoj, ali i približno 56 posto brojke do koje su došli Mayers i Campbel. Popis je dao i broj žrtava Jasenovca - 49.874! Podaci su skriveni od javnosti!

Zanimljivo je vidjeti da je brojka tada popisanih žrtava 59 posto od brojke 84,532 odnosno 56 posto od 89,061 pa je očito zašto se i dalje 'popravlja' popis žrtava JU SP Jasenovac: JOŠ NJIE DOSTIGNUTA NI TA BROJKA OD 59 POSTO! Ali blizu su. Uz pomoć hrvatskih političara i to će oni doći, zar ne?

S druge strane u spomenutom članku dana su i istraživanja dvojice doktora znanosti Banića i Kojića (napisali su oko 150 tekstova o neistinama na spomenutom popisu) koji su pokazali da je veliki broj popisanih upitan na razne načine, autor ipak konstatira: „No uza sve ograde koje je Komisija za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava Republike Hrvatske iznosila, to nije točno jer je dotad jedini sustavni popis žrtava logora Jasenovac bio popis Komisije za popis žrtava

rata SIV-a SFR Jugoslavije iz 1964., koji je objavljen 1992. odnosno 1998. godine.“

Naravno nije zaključeno da je popis iz JU SP Jasenovac obično smeće, već se strogo drži do politike ekvidistance, pa je lažiranje postalo nešto što je sustavni popis.

Na žalost i onih koji otvoreno koriste neistine uz blagoslov hrvatskih političara i onih koji vode politiku ekvidistance između laži i istine pojavio se znanstveni rad već spomenutog dr. sc. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića koji je objavljen u visokorangiranom Q1 časopisu u kojem je dana nova metoda kojom je pokazano da je Popis JU SP Jasenovca kojim je 'dotjerivan' taj sustavni popis iz 1964. godine LAŽIRAN.

Zapravo zgodno je pogledati i najnoviji tekst Banića i Koića:

<https://narod.hr/hrvatska/koic-i-banic-zasto-su-fotografije-iz-logora-treblinka-kod-jusp-jasenovac-lazno-prikazane-kao-jasenovacke>

Zato se vraćam na feljton Blanke Matković jer se ona u njemu duhovito narugala onim povjesničarima i 'istoričarima' koji su plaćeni od države za svoj rad, a mnogo veći i bolji posao su učinili povjesničari i amateri kojima su oni nacionalisti.

Zato ću ovaj tekst završiti tako što u Prilogu dajem izvješće s predavljanja nove knjige Blanke Matković i Stipe Pilića u Sisku.

Iako su napisali knjigu o poslijeratnim Jasenovačkim žrtvama, Blanka Matković je govorila i o ovom 'sustavnom' a lažiranom popisu iz 1964.

<https://narod.hr/kultura/predstavljena-knjiga-jasenovac-i-poslijeratni-jasenovacki-logori-manipulacije-brojem-zrtava-sastavni-dio-velikosrpske-promidzbe>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27923-predstavljena-knjiga-jasenovac-i-poslijeratni-jasenovacki-logori-manipulacije-brojem-zrtava-sastavni-dio-velikosrpske-promidzbe>

Josip Pečarić

PRILOZI

PREDSTAVLJENA KNJIGA 'JASENOVAC I POSLIJERATNI JASENOVAČKI LOGORI': 'MANIPULACIJE BROJEM ŽRTAVA – SASTAVNI DIO VELIKOSRPSKE PROMIDŽBE'

25.09.2021.

Nova knjiga Blanke Matković i Stipe Pilića „Jasenovac i poslijeratni jasenovački logori - Gestrateška točka velikosrpske politike i propagandni pokretač njezina širenja prema zapadu“ predstavljena je u petak 24. rujna u Dvorani sv. Ivana Pavla II. u sisačkom Velikom Kaptolu.

u Jasenovcu je stradalo 7133 osoba, ne računajući muške osobe između 14 i 70 godina, koje u tom popisu nisu popisane. Jugoslavenske vlasti provele su 1964.

istraživanja o broju ratnih žrtava na području cijele bivše Jugoslavije, a ne računajući one za čiju su smrt odgovorni partizani, Jugoslavenska armija, Komunistička partija i jugoslavenski režim. Broj žrtava iznosio je 597 323, što je manje čak i od imaginarne brojke jasenovačkih žrtava.

Knjigu su predstavili autori čiji je znanstveni rad na početku prikazala doc. dr. sc. Vlatka Vukelić istaknuvši veliku požrtvovnost kod nastajanja knjige koja donosi široku sliku jasenovačkog područja.

Knjiga je objavljena u travnju, a na 640 stranica donosi brojne, do sada javnosti, nepoznate dokumente, fotografije, zemljovide i grafikone, koje obuhvaćaju razdoblje od početka 19. stoljeća do danas s naglaskom na Jasenovac i jasenovačke logore, odnosno njihovu ulogu u velikosrpskoj ideologiji i protuhrvatskoj propagandi.

Kako se moglo čuti, knjiga je utemeljena na iscrpnom istraživanju i argumentiranju građe koju čuvaju arhivi i muzeji u Hrvatskoj, Sloveniji, Bosni i Hercegovini i Ujedinjenom Kraljevstvu, a s ciljem utvrđivanja stvarne brojke stradalih u Jasenovcu, ali isto tako i da se osvijesti činjenica da je logor Jasenovac bio aktivan ne samo do 1945. nego i nakon toga pod komunističkom vlašću.

Autorica Matković pojasnila je kako je u knjizi znatno proširen njihov izvorni znanstveni rad o poslijeratnom logoru Jasenovac koji je objavljen 2014. godine. Tu su prije svega novi arhivski dokumenti kojima dokazuju da je taj logor, odnosno zavod za prisilni rad, djelovao znatno duže nego li se prethodno mislilo. Istaknula je i kako je povijesna istina jedna jedina, a vrlo su često potrebna desetljeća da se otkrije što to ona stvarno je.

Govoreći o istraživačkom projektu koji je pokrenula 2006. godine, naglasila je kako je njena početna točka bila logor Jasenovac kao jedna od najkontraverznijih tema suvremene hrvatske povijesti i društva. Autorica je donijela i brojne primjere manipulacije brojem žrtava posebno istaknuvši kako je

u Hrvatskom državnom arhivu pronašla dosje Ante Pavelića u kojemu se nalazio popis osoba ubijenih u logorima Jasenovac i Stara Gradiška. Prema tim podacima U nastavku rekla je kako je upravo Njemačka zbog reparacija prisilila Jugoslaviju da napravi popis žrtava Jasenovca, a on je zbog velikog odstupanja od dotadašnjih brojki proglašen tajnom i ostao nepoznat javnosti sve do 1989. godine, kada je u tjedniku Danas objavljen podatak da je u Jasenovcu stradalo oko 60.000 ljudi. Prve neslužbene ekshumacije na jasenovačkom području izvršene su 1961., a službena forenzična istraživanje 1964. godine, ali niti jedno od tih iskapanja nije potvrdilo teoriju o stotinama tisuća žrtava jasenovačkog logora. Matković je upozorila i kako je moguće da su pronađeni ostaci pripadali i prognanicima, hrvatskim vojnicima i civilima koji su se povlačili iz zemlje u svibnju 1945. godine.

Na kraju ustvrdila je i kako su manipulacije brojem ratnih žrtava, posebno onih jasenovačkih, bile sastavni dio velikosrpske promidžbe uoči i za vrijeme Domovinskog rata, ali i nakon rata. Hrvatska suvremena povijest nesustavno je istraжена i obrađena, a u mnogočemu ispolitizirana, posebice razdoblje Drugoga svjetskog rata i poraća. Srpska historiografija ne odustaje od preuveličanih brojki jasenovačkih žrtava koje se kreću i do milijuna ubijenih samo Srba, a hrvatska historiografija pak ne pronalazi prave načine znanstvenoga suprotstavljanja toj mitomaniji. Što više, ne otvara se prostor ne samo pobijanja srpskih laži nego se sve čini kako bi se zaustavila nastojanja za istraživanje Jasenovca kao poslijeratnoga logora.

Predavanje je zaključila riječima hrvatskog velikana Ante Starčevića, poručivši nazočnima da će sav trud istraživača biti uzaludan ne budu li ljudi čitali, razmišljali, pamtili i prenosili ovo znanje budućim generacijama, s konačnim ciljem uspostave istinske hrvatske samostalnosti i državnosti.

<https://narod.hr/kultura/predstavljena-knjiga-jasenovac-i-poslijeratni-jasenovacki-logori-manipulacije-brojem-zrtava-sastavni-dio-velikosrpske-promidzbe>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27923-predstavljena-knjiga-jasenovac-i-poslijeratni-jasenovacki-logori-manipulacije-brojem-zrtava-sastavni-dio-velikosrpske-promidzbe>

ZAKLJUČAK KNJIGE J. PEČARIĆA, SRPSKI MIT O JASENOVCU /
SKRIVANJE ISTINE O BEOGRADSKIM KONC-LOGORIMA, HRVATSKI
POVIJESNI INSTITUT, ZAGREB, 1998.

Bulajićeva knjiga s dva naslova: Nezavisna država Hrvatska - JASENOVAC - Sistem ustaških logora smrti - Tuđmanov Jasenovački mit, odnosno: “Jasenovački mit” Franje Tuđmana - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima, jest velikosrpski odgovor na knjigu dr. Franje Tuđmana, Bespuća povijesne zbiljnosti - Rasprava o povijesti i filozofiji zlosilja, Nakladni zavod Matice hrvatske, Zagreb, 1990. Naravno, dr. Bulajić, ne može polemizirati s takvom knjigom kakva je knjiga dr. Tuđmana jer mu nedostaje znanje i kultura dijaloga. Zato se Bulajić zaustavlja, uglavnom, samo na pitanju broja žrtava, posebice žrtava u Jasenovcu. Prema uobičajenoj velikosrpskoj maniri, on koristi neistine u najvećoj mogućoj mjeri, pa zna tvrditi da je Tuđman rekao nešto čega nema u njegovoj knjizi. Zaista, školski primjer velikosrpskog korištenja laži jest primjer u kojem on tvrdi da je dr. Tuđman “ustvrdio da je netačan broj jevrejskih žrtava holokausta 5,1 milion, već ‘samo’ oko 900 hiljada”, iako je lako provjeriti da dr. Tuđman citira Raula Hilberga (str. 156 Tuđmanove knjige) koji “navodi da je od 5,100.000 žrtava evidentirano 900.000, a isti autor kaže “broj od šest milijuna neki smatraju krajnje ‘pretjeranim’, navodeći milijun žrtava kao ‘nepristranu prosudbu’.” Poput ove

Bulajićevske interpretacije brojki od 5,100.000 i 900.000 i sve je ostalo u njegovoj knjizi.

Slična je i Bulajićevska interpretacija broja žrtava rata u Jugoslaviji, i s tim u svezi broja žrtava logora Jasenovac! Zato iznesimo osnovne podatke u svezi s tim brojkama. Godine 1947. Vladeta Vučković, tada student druge godine matematike i zaposlen u Demografskom odjeljenju Saveznog statističkog ureda Jugoslavije, od direktora Dolfé Vogelnika i njegova pomoćnika Alojza Debevca, dobio je zadatak da izračuna gubitke u ratu. Ovi su taj posao dali početniku zato što nije bio obavljen popis pučanstva, koji bi bio prijeko potreban za takvu računicu. Tako je Vučković izračunao brojku od 1,700.000 demografskih gubitaka. Međutim, želeći izboriti što veću ratnu reparaciju od Njemačke, i želeći uvećati doprinos Jugoslavije pobjedi Saveznika, na konferenciji u Parizu Jugoslavija je izašla s tvrdnjom o 1,706.000 žrtava rata (E. Kardelj)! Kad je 1948. bio obavljen popis pučanstva, Vogelnik je morao opravdati brojku koju je E. Kardelj iznio u Parizu, pa je u Statističkoj reviji 1./1952. objavio članak prema kome su demografski gubici u Jugoslaviji najvjerojatnije 3,250.000, a da donja granica ostaje 2,900.000. Na taj "znanstveni" članak reagirao je već u idućem broju Statističke revije (2./1952.) Ivo Lah, koji je konstatirao da je prema računici dr. Vogelnika prosječni godišnji priraštaj od 1941. do 1948. iznosio 2,13, a sigurno 1,86 posto, što Jugoslavija nije nikad imala. Naime, u razdoblju 1921. do 1931. bio je priraštaj 1,5 posto, a nakon 1931. taj je postotak stalno u padu, te je 1939. bio samo 1,1 posto.

Dvije godine kasnije u Američkom birou za popis stanovništva izračunali su da je broj žrtava rata u Jugoslaviji bio 1,067.000 (P. Mayers i A. Campbel). U tadašnjoj državi bilo je poslije toga jasno da se ne može od Njemačke zahtijevati ono što je izneseno na konferenciji u Parizu. Tako je već do 1963. godine Vlada Jugoslavije revidirala svoj zahtjev Vladi Njemačke, smanjivši broj žrtava od prvotnih 1,706.000 na 950.000. Međutim, Vlada Njemačke nije prihvatila ni taj zahtjev nego je zahtijevala varijabilne podatke, te je 1964. obavljen popis žrtava rata koji je dao brojku od 597.323 žrtve rata.

Primijetimo da je razlika između brojke od 950.000 na koju je Jugoslavija već do 1963. godine revidirala broj žrtava rata i brojke koja je dobivena popisom iz 1964. godine jednaka ukupnim žrtvama koje je Velika Britanija imala u Drugom svjetskom ratu!

Nema dvojbe da je popis iz 1964. bio od izuzetnog značenja za tadašnju državu, pa je besmisleno i pomisliti da on nije dobro napravljen. Brojka je izazvala paniku, i problem je "riješeno" idućom formulacijom: "Popisom je stvarno obuhvaćeno 597 hiljada poginulih žrtava rata, što znači 56-59 posto od onih koje je trebalo obuhvatiti popisom." Lako je provjeriti kako broj 597.323 jest nešto iznad 59 posto od broja 950.000 koji je već bio dostavljen Njemačkoj, ali i približno 56 posto brojke do koje su došli Mayers i Campbel. Popis je dao i broj žrtava Jasenovca - 49.874! Podaci su skriveni od javnosti!

Naravno, budući da je dr. Bulajić bio zaposlen u Ministarstvu vanjskih poslova Jugoslavije, on je, vjerojatno, sve ovo znao, za razliku od drugih istraživača, jer je problem unutar zemlje riješen tako da se o ovome do dana današnjeg ne bi znalo

da nije bilo Bulajićeve knjige. Upravo njegovo prikrivanje brojke od 950.000, koja je do 1963. godine dana Njemačkoj, ukazalo je na njezinu važnost!

Već pri kraju Titova života u Srbiji je uzelo maha ostvarivanje velikosrpskog projekta. Tako je postalo jasno čemu je dovela odluka o primanju četnika u partizanske redove, iako su i srpski komunisti također bili bliski velikosrpskom projektu. U tom je projektu Jasenovac i broj žrtava u njemu trebao imati značajnu ulogu, i prirodno je da u tome glavnu ulogu ima onaj tko je znao nešto što drugi nisu mogli znati - dakle, čovjek iz Saveznog sekretarijata za inostrane poslove SFRJ - dr. Bulajić. Budući da je za ostvarivanje velikosrpskog projekta došlo do konsenzusa najvažnijih srpskih čimbenika: komunista, vojske i Srpske pravoslavne crkve, logično je bilo, kad je riječ o korištenju logora Jasenovac, u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda, a u cilju izazivanja pobune srpskog pučanstva u Hrvatskoj, koristiti istovjetnu politiku iz Drugog svjetskog rata. Kao i u Drugom svjetskom ratu, to je trebao biti i važan promidžbeni korak, kojem smo svjedoci i današnjih dana!

Kako je to izgledalo u Drugom svjetskom ratu?

Logori su postojali i u Srbiji, gdje praktično od kraja 1941. do kraja rata nije bilo nikakvog otpora pučanstva. U Hrvatskoj ih je sigurno moralo biti više, gdje je bio stalni otpor NDH, a pogotovo stoga što su četnici popa Đujića i drugi odmah počeli sa zvjerstvima nad Hrvatima, što je izazivalo isti takav odgovor.

Zato se pojavljuje lažno pismo bivšeg ministra i jugoslavenskog unitarista dr. Prvislava Grisogona zagrebačkom nadbiskupu Alojziju Stepincu, u kojem se spominju užasni zločini u NDH. Ti se zločini i opisuju, a opisi se podudaraju sa zločinima koje su srpski četnici radili u svim ratovima u ovom stoljeću, vjerojatno i ranije, jer su dio srpske narodne epike.

Pismo je umnožavano i raspačano među hrvatskim Srbima, s očitom namjerom i znanim učinkom, a i u inozemstvu. I sam Bulajić u ovoj će knjizi reći "od manjeg je značaja pitanje autorstva", što je i točno - pismo je odigralo svoju ulogu! Ali takva tvrdnja, ponovno puno govori!

Druga karakteristika velikosrpske propagande tijekom Drugog svjetskog rata bila je umnožavanje broja srpskih žrtava u NDH. Tako je prema njima već krajem 1941. godine spominjana brojka od 382.000, više od 518.000 krajem veljače 1942., zatim 600.000 u listopadu 1942., pa 800.000 tijekom 1943., da bi do kraja rata taj broj iznosio više od milijun.

Slične podatke koristila je SPC. Srpskoj pravoslavnoj crkvi ovo je bilo potrebno da bi skrenula pažnju s činjenice da su najviši crkveni krugovi i srpska intelektualna elita kolaborirali s Nijemcima i sami propagirali nacističku politiku i vjerovali u mogućnost stvaranja Velike Srbije u sklopu Hitlerova poretka. Tako je episkop žički Nikolaj Velimirović (danas "sveti Nikolaj" u SPC) još 1935. u knjižici "Nacionalizam Svetog Save" tvrdio da je Sveti Sava preteča Hitlera, a ni drugi visoki dužnosnici ove crkve nisu puno zaostajali za njima.

S Nijemcima nisu kolaborirali samo oni, nego najveći dio srpskog naroda. Tako je 13. 8. 1941. godine 545 Srba, uključujući i neke od najistaknutijih i najutjecajnijih osoba zemlje izdalo "Apel srpskom narodu", koji poziva na lojalnost nacistima i osuđuje partizanski pokret kao nepatriotski. Prva tri

potpisnika Apela jesu tri episkopa SPC! Kasnije je 28 tih potpisnika postalo članovima SANU, a poznata je uloga ove Akademije (Memorandum SANU) u pripremi rata 1991.-1995.

Veliki problem SPC bila je i činjenica što je ponašanje visokih crkvenih krugova Katoličke crkve u Hrvatskoj bilo potpuno drukčije, pa je nadbiskup zagrebački Alojzije Stepinac dizao svoj glas protiv nacističke i rasističke politike, pomagao i spašavao i židove i Srbe, i bio poznat kao “židovski prijatelj”.

Komunistička lažna optužba o Stepincu kao ratnom zločincu zato odgovara velikosrpskoj politici jer skreće pogled i s nečasnog ponašanja Srpske pravoslavne crkve. Tome cilju trudi se dodati svoj doprinos i dr. Bulajić, pa u ovoj knjizi izgovara optužbu kojoj po besmislenosti vjerojatno nema premca u povijesti - Stepinac je učinio zločin veleizdaje jer je (misleći o dobrobiti svog naroda i njegovoj težnji za slobodom, prihvatio stvaranje hrvatske države) prekršio “svečanu zakletvu na vernost Njegovom Veličanstvu”.

S brojkama žrtava Drugog svjetskog rata, sličnim onim iz velikosrpske propagande tijekom Drugog svjetskog rata, kreće se i u pripremi za rat 1991.-1995. Tako Srpska pravoslavna crkva zastupa mišljenje da je samo u Jasenovcu stradalo “ako ne više ne manje od 700.000”, a Jasenovac nazivaju “najveći srpski grad pod zemljom”! Zapravo, velika priča o Jasenovcu skreće pogled s beogradskih logora Sajmište i Banjica, bolje reći s logora Beograd. A kad govorimo o samom Sajmištu, važno je istaći da je to jedini konclogor u Drugom svjetskom ratu koji je bio logor isključivo za Židove, jedini “judenlager” u svijetu, i iz koga niti jedan Židov nije izašao živ (kao uostalom ni iz Banjice). Međutim, smaknuća logoraša izvođena su i na ulicama Beograda, korištenjem mobilnih plinskih komora, a i grobišta su bila na raznim mjestima na području grada! Tako je Beograd zapravo jedini glavni grad jedne države koji je bio i konclogor u Drugom svjetskom ratu! I sve to pred očima cijeloga grada.

Pozivajući se na brojku od 59 posto, koja je zapravo bilo jugoslavensko opravdanje pred Nijemcima, za nemogućnost potvrde dane brojke žrtava rata, dr. Bulajić, tvrdeći suprotno, kreće u dokazivanje da je SPC u pravu, znajući da je popis iz 1964. bio itekako dobro urađen jer su interesi bili veliki. Tvrdnja da će se točniji popis moći utvrditi kasnije daleko je od svake logike, ali vidjeli smo već da je dr. Bulajić spreman koristiti sve značajke velikosrpske politike - neistinu u prvom redu. A ni logika mu nije jača strana.

Naime, ako i prihvatimo tvrdnju da je popis žrtava iz 1964. g. zaista obuhvatio 59 posto svih žrtava, dakle da je točna brojka od 950.000 žrtava Drugog svjetskog rata na području Jugoslavije, izlazi da je prema Srpskoj pravoslavnoj crkvi, prema Bulajiću i općenito prema velikosrpskoj propagandi oko 74 posto svih žrtava stradalo u Jasenovcu. A ako koristimo brojku koju je dao sam popis žrtava iz 1964. godine, izlazi da je u samom Jasenovcu ubijeno preko 100.000 ljudi više nego na području cijele Jugoslavije, uključujući i sam Jasenovac.

Kako tako nešto mogu tvrditi ljudi iz jedne crkve, koji bi trebali biti moralni autoritet sredine u kojoj djeluje? Tako nešto toliko je besmisleno da su toga bili svjesni i autori te besmislice. Međutim, vješto krijući podatak o tome da je Jugoslavija već do 1963. godine, u svojim zahtjevima za reparacijom, Njemačkoj

dostavila brojku od 950.000 žrtava, velikosrpska politika upravo je ovako besmisleni tvrdnju koristila za mobilizaciju srpskog pučanstva za rat 1991.-1995. i srpski genocid u njemu.

Uvidjevši, da upravo tome i vodi takva politika, jedan Srbin, dr. Bogoljub Kočović, i jedan Hrvat, inž. Vladimir Žerjavić, neovisno jedan od drugoga, kreću u ponovno istraživanje gubitaka Drugog svjetskog rata. Srpski je demograf izračunao 1,014.000, a hrvatski 1,027.000 žrtava. Primijetimo da je broj žrtava dobiven popisom iz 1964. točno 58,9 posto od Kočovićeve brojke, dakle, veoma blizu “famoznih” 59 posto, “famoznih” zato jer je smiješno poslije izvršenoga popisa znati točan postotak “onih koje je trebalo obuhvatiti popisom”, a koji nisu popisani.

Podaci Kočovića i Žerjavića potvrđuju procjene koje su vrijedile i ranije i s kojima je Jugoslavija izašla pred Njemačku, ali koje nije mogla potvrditi popisom iz 1964. Istraživanja koja vjerojatno opravdavaju djelovanje dr. Bulajića u šezdesetim, nepovoljna su za dr. Bulajića osamdesetih i devedesetih godina! On se zato “obračunava” (samo) sa Žerjavićevim rezultatima, uspoređujući njegove procjene za BiH (316.000) s onim što tvrdi 1989. Predsjedništvo Republičke konferencije SSRN (453.877). Kako je to Predsjedništvo 1989. godine moglo znati točniju brojku od brojke koja je dobivena popisom iz 1964. (177.045 bez kolaboracionista) nije poznato, ali zato će Bulajić tvrditi: “Važno je napomenuti da ni broj od 453.877 ne predstavlja konačan broj žrtava na području Bosne i Hercegovine.” On naravno “dokazuje” i navodnu netočnost popisa iz 1964., navodeći podatke za sela Veliko Nabrđe, Uštice, Zemun, ne navodeći odakle mu sada točni “mesni podaci”. Ali i ti podaci samo potvrđuju Kočovićeve i Žerjavićeve procjene. Naravno, on to ne “vidi”, nego smatra da je dovoljno reći da su njihovi rezultati netočni te stalno ponavljati brojku od 700.000 žrtava u Jasenovcu, dakle brojku koja je više od 70 posto od brojke koju je Jugoslavija dostavila Njemačkoj još do 1963. godine!

Pri svemu tome, dr. Bulajiću nije važno da prema takvom njegovom računu izlazi da su Srbi tijekom Drugog svjetskog rata morali imati mnogo, mnogo veći natalitet nego u predratnim i poslijeratnim godinama! Bez obzira što rata u Srbiji nije bilo od kraja 1941. do kraja rata, tako nešto je teško (i žalosno) obrazložiti. Važno je ponavljati kao papiga brojku od 700.000 pobijenih u Jasenovcu, vjerojatno i zato što prave brojke pokazuju da je više žrtava bilo u beogradskim logorima nego u Jasenovcu.

Rezultati ovakve politike doveli su do stravičnih rezultata u ratu 1991.- 1995. Recimo samo neke podatke o ratu u Hrvatskoj. Još 1990. JNA je zauzela Baranju, općinu Beli Manastir (sa samo 25,5 posto Srba), u kolovozu 1991. napadnuti su Vukovar (37,4 posto Srba) i dijelovi općina Osijek i Vinkovci. Pored zauzetih 11 općina s većinskim srpskim pučanstvom, zauzeli su općine Petrinja (44,6 posto Srba), Pakrac (46,4 posto), Podravska Slatina (35,8 posto), dio općine Nova Gradiška (21,8 posto), Slunj (29,8 posto), Drniš (21,3 posto), dio općine Otočac (32,2 posto), dio općine Karlovac (26,6 posto). Grad Vukovar potpuno je razoren, a i mnoga mjesta naseljena ne samo Hrvatima. Sve vrijeme Srbi su granatirali

slobodna područja, stambena naselja, tvornice, crkve, škole, bolnice, pa su čak minirali i razorili branu na hidrocentrali Peruća.

Na okupiranom području i u neposrednoj blizini potpuno ili djelomično porušeno je više od 140.000 stambenih objekata, 120 tvornica, 1023 sakralna objekta (crkava, kapela, samostana i župnih dvora), oko 50 škola, 20 bolnica, 60 mostova na cestama i prugama, električni i telefonski vodovi. Na okupiranom području Hrvatima je oduzimano gotovo sve. Protjerano je ili izbjeglo

180.000 ljudi. Iz BiH je izbjeglo oko 200.000 Muslimana i 160.000 Hrvata, iz Vojvodine 45.000, iz Srbije 15.000, sa Kosova 7.000 i iz Crne Gore oko 500 Hrvata. Jedno vrijeme Hrvatska je imala više od 600.000 izbjeglica i prognanika. Najgore od svega velik je broj izgubljenih života, invalida rata i unesrećenih obitelji. A da ne govorimo kakvi su podaci za BiH!

Umjesto svega toga, nekima je i nadalje važnije manipulirati žrtvama Drugog svjetskog rata, poglavito žrtvama Jasenovca. Time oni najviše govore o sebi samima!

AKADEMIK ANDREJ DUJELLA, ZAGREB, 2021.

SAMOZATAJNI MATEMATIČAR KOJI JE TEORIJI BROJEVA POKAZAO NOVI SMJER

Marija Knežević

Deseti svibnja ove godine Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti proglasila je akademikom Andreja Dujellu. Ovaj korijenima Stanarac rodio se u Puli, odrastao u Novigradu i Zadru, danas živi u Zagrebu, a cijeli život "rastura" matematiku.

Na službenim stranicama HAZU-a o njemu piše:

"Andrej Dujella rođen je 1966. godine u Puli. Diplomirao je matematiku na Matematičkom odjelu PMF-a u Zagrebu 1990. godine. Magistrirao je 1993. godine, a doktorirao 1996. godine. Od tada je zaposlen na Matematičkom odjelu (sada Odsjeku) PMF-a u Zagrebu, gdje i danas radi kao redovni profesor u trajnom zvanju. Prof. Dujella dobitnik je Nagrade Hrvatskog matematičkog društva 2000. godine kao najistaknutiji mladi znanstvenik u Hrvatskoj. Nagrada se dodjeljuje za četverogodišnji period između dva hrvatska matematička kongresa. Dobitnik je Nagrade Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti 2003. godine te Državne nagrade za znanost 2006. godine. Voditelj je Zajedničkog sveučilišnog doktorskog studija matematike. Izvršni je urednik znanstvenog časopisa Glasnik matematički. Bio je voditelj niza međunarodnih i domaćih projekata. U dva navrata bio je predstojnik Zavoda za algebru i osnove matematike i član Matičnog odbora za polje matematika, a sada je član Područnog znanstvenog vijeća za prirodne znanosti te član Uredništva časopisa ISRN Computational Mathematics."

Prije nekoliko mjeseci HAZU vas je proglasila akademikom, jeste li to očekivali?

Kad sam prvi put čuo za mogućnost da bih mogao biti predložen za članstvo u Akademiji, bio sam pomalo iznenađen i jako uzbuđen. Sama nominacija u kojoj su sudjelovali najugledniji hrvatski matematičari akademici Sibe Mardešić, Josip Pečarić i Marko Tadić je za mene bila ogromno priznanje. Prijedlog Razreda na matematičke, fizičke i kemijske znanosti za moj izbor mislim da je bio jako dobro argumentiran, tako da sam izbor na Skupštini HAZU i nije bio veliko iznenađenje.

Koliko Vam u životu ili karijeri znači da ste proglašeni akademikom?

To je svakako veliko priznanje za moj dosadašnji znanstveni i stručni rad. I to ne samo meni, nego i svim mojim učiteljima, profesorima i suradnicima. Posebice,

svim mojim brojnim koautorima. Priznanje je to i mojoj obitelji za odricanje, podršku i razumijevanje.

Jedini ste živići zadarski akademik, smatrate li da je taj omjer opravdan?

Čini mi se da ta informacija nije točna. Akademik Goran Filipi je rođen u Zadru, a uz Zadar, te Sveučilište u Zadru vezani su i akademici Pavle Dešpalj, Ivan Aralica, Nenad Cambi i Radoslav Tomić.

Gradski vijećnik Branko Dukić predstavio je Vaš uspjeh zadarskom Gradskom vijeću, a predsjednik Vijeća Živko Kolega obavezao se poslati Vam i službenu čestitku. Jeste li ju dobili i što u njoj stoji?

Upoznat sam s tom inicijativom i zahvaljujem se svom školskom kolegi doktoru Branku Dukiću na njoj. Moguće da je službena čestitka u međuvremenu stigla na moju adresu u Zagrebu, ali od tamo sam odsutan zadnjih nekoliko tjedana.

Kako su, zahvaljujući Vama, napredovala istraživanja eliptičkih krivulja?

Uh, na ovo pitanje nije lako ukratko odgovoriti. Eliptičke krivulje su krivulje 3. stupnja koje imaju svojstvo da svaki pravac povučen kroz dvije točke na toj krivulji siječe krivulju u točno još jednoj točki. Ta se činjenica može iskoristiti za definiciju operacije zbrajanja točaka na eliptičkoj krivulji, uz koju eliptička krivulja postoje abelova grupa. Ta struktura je vrlo važna u matematici (teoriji brojeva, algebarskoj geometriji, kompleksnoj analizi), ali i u njezinim primjenama, primjerice u kriptografiji (šifriranju). U slučaju eliptičkih krivulja nad racionalnim brojevima, važno je pitanje koliko velik može biti rang (broj generatora grupe). I tu sam ja imao nekoliko znanstvenih doprinosa (pronašao sam eliptičke krivulje rekordnog ranga u nekoliko kategorija), a također održavam i web stranicu na kojoj su prikupljene informacije o trenutnim rekordima vezanim uz rang eliptičkih krivulja.

Kako čovjek postaje matematičar? Jeste li kao mali pokazivali ljubav prema brojkama?

Od djetinjstva su me privlačile brojke i matematika. Tu ljubav prema matematici su podržavali i razvijali moji roditelji te moj prvi učitelj Slobodan Maroja. Za konačno opredjeljenje za studij matematike najvažniji su bili moji rezultati na matematičkim natjecanjima, posebno sudjelovanje na Međunarodnoj matematičkoj olimpijadi, za koja me pripremao i poticao moj srednjoškolski profesor Petar Vranjković.

Matematičari su na „glasu“ kao samozatajni znanstvenici; jeste li i vi takvi ili se ne uklapate u šablonu?

Mislio sam da jesam samozatajan, ali možda ovaj izbor u Akademiju pokazuje da nije sasvim tako te da sam uspio svoje rezultate i znanstvena postignuća dosta dobro prezentirati široj znanstvenoj zajednici.

Koji uspjeh na znanstvenom polju smatrate vrhuncem svog rada?

Izdvojio bih dvije stvari. Prva je znanstveni rad objavljen u vrlo uglednom (i najstarijem aktivnom) matematičkom časopisu „Journal für die Reine und Angewandte Mathematik“. A drugim velikim uspjehom smatram svojih dosadašnjih 11 završenih doktoranada i njihove uspješne znanstvene karijere.

Naišla sam na internetu na ovaj odlomak; „On je objavio brojne znanstvene radove u vrlo uglednim matematičkim žurnalima. Njegov glavni znanstveni doprinos vezan je uz problem koji ima iznimno dugu povijest, a kojim su se bavili još Diofant iz Aleksandrije, Pierre de Fermat i Leonhard Euler, ali i dobitnik Fieldsove medalje Alan Baker. To je problem egzistencije Diofantovih m -torki. Zahvaljujući gotovo isključivo radu prof. Dujelle, napravljen je golem napredak u smjeru dokazivanja slutnje o nepostojanju Diofantove petorke. On je povezao taj problem s teorijom eliptičkih krivulja (i pri tome postavio neke rekorde u konstrukciji eliptičkih krivulja visokog ranga). Radeći na navedenom problemu, otvorio je novi smjer istraživanja u teoriji brojeva.“ Možete li ovo ukratko objasniti prosječnom čitatelju?

Evo, pokušat ću. Tri broja 1, 3 i 8 imaju svojstvo da kad se bilo koja dva od njih pomnože pa umnožak uveća za 1, dobije se kvadrat prirodnog broja: $1 \cdot 3 + 1 = 4 = 2^2$, $1 \cdot 8 + 1 = 9 = 3^2$, $3 \cdot 8 + 1 = 25 = 5^2$. Mnogi matematičari, od stare Grčke pa do današnjih dana, proučavali su pitanje koliko mogu biti veliki skupovi s ovim svojstvom. Poznato je da postoji beskonačno mnogo takvih četvorki. Jedna od njih je $\{1, 3, 8, 120\}$. Nije poznata niti jedna takva petorka. U svom vjerojatno do sada najznačajnijem znanstvenom radu uspio sam dokazati da ne postoji niti jedna takva šestorka, a da eventualnih takvih petorki može biti najviše konačno mnogo. Pritom sam uveo i neke nove metode u proučavanju ovog i sličnih matematičkih problema.

(S)nalazite li se bolje u istraživačkom ili predavačkom dijelu svoga rada?

Čini mi se podjednako. Barem mogu reći da me i jedan i drugi dio podjednako veseli.

Koliko matematiku praktično koristite u svakodnevnom životu? Nalazite li pomoću nje neku logiku u situacijama u kojima je možda ostali ljudi ne vide?

Ne bih rekao. Koristio sam je dosta dok sam u mladosti igrao remi s prijateljima u Novigradu.

A sada na matematiku vezano uz znanost, nastavu i ostale dužnosti i aktivnosti potrošim toliko puno vremena, da u rijetkim preostalim trenucima nastojim zaboraviti da sam matematičar.

Mislite li da je matematika u hrvatskom obrazovnom sustavu na pravi način i u pravoj mjeri prisutna?

To je vrlo kompleksna tema, i nemam neki jednostavan odgovor. Rekao bih samo da usprkos raznim nedaćama i problemima hrvatski nastavnici matematike još uvijek uspijevaju obrazovati izvrsne mlade matematičare.

Pročitala sam negdje da jako volite pjevati. Odakle ljubav prema glazbi i kakvu glazbu najviše volite pjevati i slušati?

Vjerojatno sam ljubav za pjevanje ponio od kuće, a nastavio u crkvenim zborovima, studentskim klapama, te druženju s kolegama i prijateljima. Drage su mi dalmatinske klapske pisme, hrvatske domoljubne pjesme, te pjesme meni dragih pjevača (Marko Perković Thompson, Mišo Kovač, Vice Vukov, Tomislav Ivčić, Đani Maršan, Mladen Grdović, ...).

Rođeni ste u Puli, otac vam je Zadranin, ljetujete u Novigradu a živite u Zagrebu. Smatrate li se uopće Zadraninom i koliko vam je Zadar, u kojem ste proveli osnovnu i srednju školu, bitak u životnoj „križaljci“?

U Novigradu sam završio prvih 7 razreda osnovne škole, a u Zadru osmi razred (O.Š. Stanovi) i srednju školu (gimnazija Juraj Baraković). Poslije me studij i život odveo u Zagreb, ali nisam postao Zagrepčanin (a vjerujem da ni neću). Tako da se još uvijek smatram i Novigrađaninom i Zadraninom.

Prije četiri godine ste, kao hrvatski znanstvenik, potpisali peticiju zbog zabranjivanja koncerata Marka Perkovića Thompsona. Biste li danas učinili isto?

Naravno. Thompsonove pjesme najbolje opisuju ono što i ja osjećam u ovom (i ponosnom i žalosnom) trenutku hrvatske povijesti.

Prof. Petar Vranjković:

Bio je jednom riječju briljantan! – kazao sam je prof. Petar Vranjković čim smo ga upitali za nekadašnjeg učenika. Vranjković mu je predavao matematiku u Gimnaziji Jurja Barakovića.

Činjenica da je tako mlad postao akademik, što inače ne ide ni lako ni brzo, govori dovoljno sama za sebe. Znao sam da će uspjeti, ovo me nimalo ne iznenađuje. Kad je bio maturant poslao sam ga na državno natjecanje i zamolio sam tad jednog profesora s fakulteta da malo porazgovaramo. Sugerirao sam Andreju od početka da pođe na matematiku, pitanje je samo bilo na koji smjer. Nije dugo trebalo da zaključimo da je najbolje da odabere znanstveni smjer, inženjersku matematiku. Tako je i bilo! Mislim da bolje nije mogao odabrati, kaže nam prof. Vranjković koji se s Dujellom susretne gotovo za svakog svog boravka na seminarima u Zagrebu. Mislim da bi on da se ponovno rodi, ponovio sve svoje staze kad je matematika u pitanju. Dujelle se sjeća kao vrlo samozatajnog. Vjerojatno su svi vrhunski matematičari takvi. Uvijek je bio jednostavan i skroman. To sve možda imidžu matematike među ostalim znanostima čak i smeta. Kakva je matematike, takvi su i ljudi koji se njome bave. Nijedan matematičar se nije nigdje eksponirao. Jedini suprotni primjer je francuski matematičar Pierre de Fermat, koji je po struci bio pravnik. Radio je u Paritu u gradskoj vijećnici. Imao je puno slobodnog vremena i zainteresirao se za probleme teorije brojeva. Za sebe je kazao: „Ja sam najbolji pravnik među matematičarima i najbolji matematičar među pravnicima.“

Zadarski list, 18. 7. 2016.

INICIJALNI KRUG 'TUĐMAN 100', DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

O PREDSTAVLJANJU KNJIGE 'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFBIJA (INICIJALNI KRUG TUĐMAN 100)

Na vijestima CMC-a su dan nakon predstavljanja dali reportažu o tome. Ona se može naći na Youtube.u ali i na Thompsonovim stranicama:

Marko Perković Thompson

U prostorijama HVIDRE grada Zagreba predstavljena je nova knjiga akademika Josipa Pečarića 'Bojna Čavoglave / Thompsonofobija'. Poznatom matematičaru ovo je četvrta knjiga o najtiražnijem hrvatskom glazbeniku i dragovoljcu Domovinskog rata, Marku Perkoviću Thompsonu (2008.: "Thompson u očima hrvatskih intelektualaca", 2012.: "Hajka na Thompsona", 2017.: "Thompson: pjesmom za Hrvatsku").

<https://www.youtube.com/watch?v=vFUErrdmqNo>

Uz autora knjige na predstavljanju su sudjelovali predsjednik HAZUDD-a dr. sc. Josip Stjepandić, dr. sc. Josip Jurčević te odvjetnik Davorin Karačić.

Kako je pjesma prepjevana na nekoliko stranih jezika, autor u knjizi navodi da je Thompsonov ratni hit „Bojna Čavoglave“ postao svojevrsna himna naroda izloženih agresiji budući da pjesma u sebi nosi univerzalnu poruku da se narodi moraju hrabro izboriti za svoju slobodu.

Neki komentari s Thomsonovog facebook-

Mirjana Marusic

MARKO JE PONOS LIJEPE NAŠE I SVIH DOMOLJUBA NA KUGLI ZEMALJSKOJ. SAMO TAKVI DIVNI LJUDI TO PREPOZNAJU KAO NAS DIVNI AKADEMIK PECARIC KOJI O TOME PIŠE I POMAŽE I MARKU I SVIMA NAMA DA JE NAŠA DOMOVINA HRVATSKA NA PRVOM MJESTU I DA ĆEMO JE UVIJEK BRANITI OD SVEGA KAO I 90-TIH, A PJEVATI JOJ DO NEBA. HVALA MARKO I HVALA GOSP. PECARIC I HVALA SVIM HRVATIMA KOJI TO CIJENE I POŠTUJU.

Gordana Strunjak

Svakom čovjeku koji brani svoje ova pjesma, rijeci, Markov grleni glas i poziv na obranu na kojem god jeziku ,daje istinsku snagu čovjeku koji je obeshrabren, umoran ,daje vjeru u pobjedu, sa tom pjesmom pobjeđuju, vjera u sebe i vjera u Boga, hvala

Vjekoslav Krizanovic

JOSEPE PEĆARIĆU veliki i slavni sine ovog umornog Hrvatskog naroda , molim dragog Boga da ti da dobro zdravlje i još puno godina sretnog života .

Hrnjak Claudia

I na španjolskom molim !!

Dorijan Škofić

Hrnjak Claudia Se presentó un nuevo libro del científico Josip Pečarić 'La batalla de Čavoglav / Thompsonophobia' en el edificio HVIDRA en Zagreb. Para el famoso matemático, este es el cuarto libro sobre el músico croata más popular y voluntario de la Guerra Popular, Marko Perković Thompson.

"2008:" Thompson en los ojos de los intelectuales croatas ",

2012: "Ataque a Thompson",

2017: "Thompson: una canción para Croacia").

Junto al autor del libro, a la presentación asistió el Presidente de HAZUDD, Dr. Sc. Josip Stjepandić, Ph.D. Josip Jurčević y el abogado Davorin Karačić.

Dado que la canción se cantó en varios idiomas extranjeros, el autor del libro afirma que el éxito de guerra de Thompson, "Battle of Čavoglava", se convirtió en una especie de himno de las naciones expuestas a la agresión, porque la canción transmite el mensaje de que las naciones deben luchar con valentía por su libertad

Mirjana Okun

Bila mi je čast biti na ovom mjestu sa ovim ljudima.

Zorica Gregurić

S našim dragim Akademikom Josipom Pečarićem ponovno na istom mjestu s novom knjigom. Bila je odlična i poučna promocija. Hvala ti na tvojoj upornosti i plodonosnom radu. Privilegija je poznavati te!

<https://thompson.hr/>

<https://www.facebook.com/marko.perkovic.thompson>

<https://ar-ar.facebook.com/marko.perkovic.thompson>

Napomena: Zorica Gregurić je predsjednica Udruge Zagrebački Dragovoljci Branitelji Vukovara sudjelovala je u predstavljanju mojih knjiga, njena udruga je bila i suizdavač nekih mojih knjiga.

O toj prethodnoj mojoj knjizi o Thompsonu pogledajte njen prilog:
<https://zdrug.hr/vijesti/hrvatska/predstavljanje-knjige-thompson-pjesmom-hrvatsku/>

Sudjelovala je i u predstavljanju moje knjige „Dnevnik u znaku Za dom spremni“
kada je počasni gost bio Damir Markuš:

Zorica Gregurić i Damir Markuš

Markuš je bio nazočan i na predstavljanju ove knjige o Thompsonu.

Govor Josipa Stjepandića objavljen je na više portala:

<https://hrvatskonebo.org/2022/03/09/dr-josip-stjepandic-izlaganje-u-povodu-predstavljanje-knjige-thompsonofobija-8-3-22/>

<https://bezcenzure.hr/iseljenistvo/izlaganje-u-povodu-predstavljanje-knjige-thompsonofobija/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/29862-dr-stjepandic-izlaganje-u-povodu-predstavljanja-knjige-thompsonofobija>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/39256-j-stjepandic-o-knjizi-thompsonofobija.htm>

Jedan komentar s Portala HKV-a: **Duro**

Genijalni g. Stjepandić.

Moj govor je objavljen na:

<https://narod.hr/kultura/nova-knjiga-akademika-pecarica-bojna-cavoglave-thompsonofobija-thompson-na-udaru-sve-do-danas>

<https://bezcenzure.hr/vlad/knjiga-o-medunarodnoj-himni-naroda-izlozenih-agresiji/>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/p-r/peari-josip/39238-knjiga-o-medunarodnoj-himni-naroda-izlozenih-agresiji.html>

<https://www.youtube.com/watch?v=vFUErrdmqNo>

https://twitter.com/Sokolov_krik/status/1501914198812631045?ref_src=twsrc%5Etfw

Jedan komentar s Portala HKV-a: **Duro**

Velika i pobjednička 'mirnodopska bitka' akademika Pečarića. Himna ili oda, a i koračnica, budnica - 'bojna Čavoglave', je odigrala u DR veliku stvar. Oko 100 tisuća kazeta se vrtjelo u samovozima i na crti 'do' veliko-partizanskočetničke okupacijske zone, i u legendarnoj HRVATSKOJ VOJSCI, u pobjedi velikosrpskog fašizma. Moral, vojni i psihološki, strateški, za Hrvate i do Marsa, a za četnike - nekoliko vrsta u formacijama (JNA, beli orlovi četnika Šešelja, Martićevci, Hadžićevci i sl;) 'vanvejtiket' i zečevska bežanija, u kompletu, četnika.

Jedino su na Portalu HKV-a dali i dio:

ZANIMLJIVOST S PREDSTAVLJANJA: Knjigu o članu inicijalnog kruga Tuđman 100 napisao je drugi član inicijalnog kruga, a predstavili su je tri člana istog kruga. U publici su bili osnivači inicijalnog kruga Stjepan Tuđman i Bosiljko Mišetić kao i glasnogovornik Željko Olujić.

Puno Tuđmanista - vjerojatno su to svi nazočni na predstavljanju. Uskoro će se svi koji žele moći upisati sami u taj krug. Jer Tuđmanista ima puno.

I doista je bilo pita tko su do sada članovi i kako se mogu i drugi upisati.

Evo odgovora:

Pozivamo sve poklonike prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana da se odazovu našem pozivu i svojim sudjelovanjem uveličaju ovu veliku obljetnicu, za sve informacije možete se nam se javiti putem ove Facebook stranice ili na mail [adresu:inicijalni.krug@gmail.com](mailto:inicijalni.krug@gmail.com). Donosimo i popis članova Inicijalnog kruga Tuđman 100 , koji je sastavljen od ljudi različitog spektra zanimanja i područja interesa. Neki od njih bili su suradnici predsjednika, dok su neki u vrijeme njegovog mandata još bili školarci. Svima njima predsjednik je bio i ostao moralna, ali i državnička te politička veličina te su stoga svojom podrškom i angažmanom odlučili podržati ovu Inicijativu.

ČLANOVI INICIJALNOG KRUGA TUĐMAN 100 ZA OBILJEŽAVANJE
100-te OBLJETNICE ROĐENJA PRVOG HRVATSKOG PREDSJEDNIKA I
UTEMELJITELJA SUVERENE HRVATSKE DRŽAVE DR. FRANJE
TUĐMANA

Akademik Ivan Aralica
Dr. sc. Mato Artuković
Mara Azinović
Dr. Stjepo Bartulica
Ante Beljo
Raza Bukvić
Toni Cetinski
Vladimir Ciboci
Andrea Černivec (Hrvatski tjednik)
General Mile Čuk
Miljenko Čurić (Z1 TV)
General Đuro Dečak
Branko Dilberović (Njemačka)
Tom Držić, novinar
Mladen Gložinić (Švedska)
Željko Gredičak, optičar
Prof. emeritus dr. sc. Vinko Grubišić, dopisni član HAZU
Dr. sc. Zlatko Hasanbegović
Prof. dr. sc. Andrija Hebrang
Hrvoje Hitrec, književnik
Zvonimir Hodak, odvjetnik
Anđela Hodžić
Milan Ivkošić, novinar

Jela Jozeljić
Prof. dr. sc. Josip Jurčević
Neven Jurica
Bernardo Jurlna
Ibrica Jusić
General Ivan Kapular
Emilija Karlavaris, ak. slikarica i kiparica
Davorin Karačić, odvjetnik
Biskup dr. sc. Vlado Košić
Štefina Kovač (Njemačka)
Mate Kovačević, novinar i publicist
Akademik Kuzma Kovačić
Drago Krpina
Ivan Kujundžić, ak. kipar
Andrej Kuželički, odvjetnik
Dr. Jasna Lesić, primarijus
Ivica Marijančić (Hrvatski tjednik)
Antun Mateš, ak. Slikar
Katja Matijević
Mirko Mihalj
Marko Miljanić (Škabrnja)
Ljerka Mintas-Hodak
Bosiljko Mišetić, odvjetnik
Stipo Mlinarić - Čipe
Željko Olujić, odvjetnik
Izvor Oreb, slikar i pjesnik
Viktor Pavić
Akademik Josip Pečarić
Ivan Penava (Vukovar)
Marko Perković-Thompson
Dr. Ivan Radić (Hrv. Uzdanica)
General Željko Sačić
Jakov Sedlar, redatelj
Marin Sopta
Dr. sc. Josip Stjepandić (Njemačka)
Višnja Strenja (Rijeka)
Stjepan Šešelj, književnik
Lana Šobl
Josip-Joe Šimunić
Dr. sc. Stjepan Šterc
General Ivan Tolj
Stjepan Tuđman
Nera Kristina Tuđman
Darko Tuđman (Umag)
Adriana Tuđman Vince, prof.

Zlatko Vitez, glumac

AUTOR LOGOTIPA INICIJALNOG KRUGA TUĐMAN 100 JE AKADEMIK KUZMA KOVAČIĆ

Od srca zahvaljujemo našem članu, akademiku Kovačiću na ideji i realizaciji logotipa Inicijalnog kruga Tuđman 100.

Kuzma Kovačić hrvatski je kipar, rođen 1952. na Hvaru.

Redoviti je profesor kiparstva na Umjetničkoj akademiji u Splitu, a redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti postaje 2020. godine. Profesor Kovačić autor je brojnih kiparskih djela u javnim prostorima u Hrvatskoj te Bosni i Hercegovini, među kojima se posebno ističe prva velika kiparska narudžba za hvarsku katedralu: portreti renesansnih pjesnika Petra Hektorovića i Hanibala Lucića, nove brončane vratnice te središnji oltar. 1993 pobjeđuje na natječaju za oblikovanje kovanog novca Republike Hrvatske i za Oltar domovine na zagrebačkom Medvedgradu. Autor je i najvećeg spomenika prvom hrvatskom predsjedniku, za koji on sam kaže da svjedoči o duhovnoj veličini predsjednika, a predstavlja kip živoga Tuđmana, onoga koji ostaje s nama.

Napomene. U četvrtak treba biti na Z1 televiziji emisija *Branitelji danas* posvećena Predstavljaju.

Knjige se mogu kupiti u prodavaonicama Croatia Recordsa.

Josip Pečarić

'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFBIJA, ZAGREB, 2022.

JOVIĆEVA KNJIGA „ŽIVOT PO PROTOKOLIMA“

Pišući o masonima Josip Jović je upozorio na ulogu Rimskog kluba:
<http://dragovoljac.com/index.php/razno/20372-ono-sto-ne-mogu-zecevi-mogu-njihove-sluge-u-rh-5>

Vidim da nije samo on upozorio na Rimski klub. Govoreći o masonima i poznati hrvatski znanstvenik Davor Pavuna je upozorio na njega (*Zoom Zagreb - Davor Pavuna o masonima...*(24.02.2020.)):

<https://www.youtube.com/watch?v=g1qWK6COFSk>

Pavuna je spomenuo i Protokole Sionskih mudraca.

Naravno, i sam Jović bi mogao puno pričati o Protokolima. Zapravo on je autor knjige „Život po protokolima“. Objavio ju je još 2002. godine, dakle iste godine kada je don Anđelko Kačunko pisao o Thomsonofobiji, a sam Thompson objavio pjesmu i album E, MOJ NARODE.

Imao sam čast i veliko zadovoljstvo da sam sudjelovao u prvom predstavljanju te knjige u Mostaru. (prvo predstavljanje) i u Zagrebu. Poslije predstavljanja u Zagrebu moj govor je pohvalio veliki hrvatski književnik akademik Ivan Aralica. Objavio sam ga slijedeće godine u knjigama:

Nepoćudne knjige / Trijumf tuđmanizma 2, Zagreb, 2003.

Hercegovac iz Boke / Što sam govorio o Hrvatima BiH, Zagreb, 2003.

Ono što je važno u tom tekstu je i to što sam upozorio na činjenicu kako su Protokoli iskorišteni da se pet godina ranije smjeni s mjesta glavnog Hrvatskog slova velikog hrvatskog književnika i velikog domoljuba Dubravka Horvatića.

Radilo se o uvodniku hrvatskog književnika Marka Matića “Sionisti”. Pokrenuta je velika hajka na Hrvatsko slovo, na Horvatića i Matića jer je taj tjednik tada bio trn u oku svima koji su bili protiv RH. Reagirao sam člankom “*Fenomen članka “Sionisti”*”, Hrvatsko slovo, 25 rujna 1998. (tekst je tiskan u mojoj knjizi: *Za hrvatsku Hrvatsku*, Element, Zagreb, 2001.). Kasnije kada je Matić hrvatska iz Splita izdala prilog o književniku Matiću, nisu dali sam njegov tekst “sionisti” već taj moj komentar.

U Prilogu je tekst s predstavljanja Jovićeve knjige.

Josip Pečarić

AKADEMIK PEČARIĆ: ‘HRVATSKA VLAST PROVODI MEMORANDUM SANU 2, A ZA VUČIĆA TREBA UVESTI ‘DAN ŽALOSTI ZBOG PRAVLJENJA ZEČEVA OD SRBA’

Narod.hr, 7. kolovoza 2019.

Prenosimo govor akademika Josipa Pečarića kojeg je održao povodom predstavljanja svojih knjiga “Dario Kordić” i “Četvrti stup moje Hrvatske – biskup dr. Vlado Košić” u Tisnom, 6. kolovoza.

U predstavljanju su sudjelovali: domaćin don Lazar Čibarić, Roko Antić, donaćelnik općine Kistanje iz reda pripadnika hrvatskog naroda, dr. sc. Josip Stjepandić, predsjednik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Domovini i dijaspori te autor, akademik Josip Pečarić.

Opet igre oko Thompsona

Zahvaljujem se svima nazočnima na predstavljanju knjiga o Dariju Kordiću i biskupu dr. Vladi Košiću i s danom zakašnjenja čestitam vam Dan pobjede i domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja. Zahvaljujem se i našem domaćinu don Lazaru Čibariću, koji je već napravio tradiciju od ovih ljetnih predstavljanja mojih - i ne samo mojih – knjiga u Tisnom, kao i predstavljajima dr. sc. Josipu Stjepandiću i Roku Antiću. S nama je u mislima i Dario Kordić. Malo prije smo čuli, a poslao mi je poruku:

„Dragi brate u Kristu Josipe!

U jedinom istinskom Svjetlu Preobraženja Gospodnjeg želim iz srca i duše blagoslovljeno Tvojih Duhom Božjim nadahnutih knjiga!

Sve nazočne voli uvijek vaš Dario Kordić“

Za mene osobno proslava 20. obljetnice Dana pobjede u Kninu bila je posebno značajna jer je tada ponovo krenuo napad na Thompsona i Bojnu Čavoglave i naš odgovor s Peticijom ZDS, koja je dovela do napada vlasti na moj znanstveni rad, suradnike i obitelj. Čak im i znanstveni časopisi koji su u vrhu svjetske znanosti „nisu dobri“.

I ove godine je opet počelo s igrama oko Thompsona i otkazivanja njegovog koncerta, da bi poslije članka Ivice Marijačića BEZ THOMPSONOVA KONCERTA NA DAN POBJEDE PLENKOVIĆEV HDZ JE SVE UČINIO DA DAN POBJEDE PRETVORI U DAN PORAZA, Hrvatski tjednik 18. srpnja 2019. u Splitu ipak uoči Dana Pobjede održan Thompsonov koncert.

Meni je ipak i on bio posebno zanimljiv jer ga je organizirao i gradonačelnik Opara, a svojevremeno me je – čini mi se – baš dr. Stjepandić (koji već godinama sudjeluje o ovim predstavljanjima) upozorio kako je srdačno čestitao u Hrvatskom

saboru tadašnjem Glavnom tajniku HAZU kada me je prozivao zbog Peticije ZDS na – blago rečeno - neprimjereni način.

Istina ambicije Glavnog tajnika za položajem predsjednika HAZU se nisu ostvarile, ali svi, pa i on, koji su sudjelovali u prljavim poslovima napada na nas su itekako nagrađeni.

Je li se što promijenilo? Nije ništa. Samo su uskoro izbori pa treba opet prevariti narod, bolje reći pružiti ljudima nekakvo opravdanje zašto bi opet držali na vlasti one kojima je glavni nalogodavac Pupovac.

Čini mi se da je dr. Stjepandić više pisao i govorio o tom čestitanju Opare da bih ja bio i poseban gost na Thompsonovom koncertu na Rivi.

Ali, vratimo se provođenju Memoranduma SANU 2 od strane hrvatskih vlasti. Zato sam u dva navrata slao prijedlog Hrvatskom saboru da se naziv jučerašnjeg blagdana proširi i s „dan žalosti zbog pravljenja zečeva od Srba“, ali odgovor nisam dobio. Koristio sam poznatu tvrdnju samog Miloševića kako su njegovi „hrabri“ ratnici bježali od hrvatske vojske kao zečevi. Međutim u Hrvatskom tjedniku od 1. 8. 2019. akademik Aralica svjedoči kako Tuđman „nikada nije prestao vjerovati da će Hrvatska vojska pregaziti Srbe; nije podcjenjivao Srbe, ali je znao da su četnici šampioni *bežanije*“.

O srpskoj *bežanii* govorio je i Milošević kada je govorio o zečevima. Ali ne zaboravimo da je o toj *bežaniji* pjevao Thompson u *Bojni Čavoglave*. Na to nas upozorava i srpski predsjednik Vučić i prije dva dana. Naime on o proslavi pobjede u 'Oluji' kaže na središnjem obilježavanju obljetnice "Oluje" kod manastira Krušedol na Fruškoj Gori: 'I večeras neki slave, uz pjesme u kojima prijetite da će nas stići njihova ruka u Srbiji'. DA, u pravu je Vučić: Thompson je i Bojnom Čavoglave predvidio srpsku *bežaniju*, jer stižeš one koji bježe, zar ne?

A svojevremeno sam tvrdio kako im se ledila krv u žilama kada bi čuli „Čavoglave“ i u ratu, a i danas.

<https://direktno.hr/eu-i-svijet/i-veceras-neki-slave-uz-pjesme-kojima-prijetite-da-ce-nas-stici-njihova-ruka-srbiji-163526/>

Da, strašno je to kad od ljudi napravite zečeve, zar ne?

Ali s druge strane treba ih i razumjeti – dobili su poslije Kosovske bitke i drugi veliki poraz koji mogu slaviti. Jer „šampioni *bežanije*“ nemaju pobjede koje bi mogli slaviti!

Zato nisam ni očekivao da će u Saboru oni koji provode Memorandum SANU 2 prihvatiti moj prijedlog o danu žalosti zbog pravljenja zečeva od Srba. Da još je od 2000. g. jasno da sve hrvatske vlasti od Dana pobjede prave Dan poraza, a Thompson im je stalno na udaru iz istog razloga zbog kojega ga spominje danas Vučić.

Da od pobjede prave poraz očito je i kada vidimo nedavnu odluku Ustavnog suda o uvođenju ćirilice u Vukovaru, kojim se pismom ni sami tamošnji Srbi nisu služili. Ustavni je sud tako odlučio jer je to Vlada tražila. Josip Jović misli da je to zato što Vlada nastoji kupiti varljivu lojalnost SDSS-a.

<https://www.slobodnadalmacija.hr/misljenja/ad-hoc/clanak/id/616681/ustavni-sud-kako-kad-i-kako-za-koga>

Naravno, mene i ne čudi takovo ponašanje hrvatskih vlasti. Svjesni su da u Hrvatskoj baš i nije veliko nezadovoljstvo prema njihovoj politici služenja velikosrpskom Memorandumu SANU 2. Naime, još prošle godine kada je bio najavljen prosvjed u Vukovaru, oni su „optužili“ organizatore da su pozvali hrvatskog branitelja i autora legendarnih domoljubnih pjesama Marka Perkovića Thompsona. I što su organizatori uradili? Umjesto da kažu kako nisu pozvali Thompsona, ali ga sada zovu - oni su se samo pravdali vlastima. Zato danas imaju odluku Ustavnog suda i novo dodvoravanje Pupovcu.

Današnje predstavljanje je zapravo nastavak na ono od prije mjesec dana o „stupovima Pečarićeve Hrvatske“ kako je sjajno definirao moje knjige prof. književnosti sa Sveučilišta u Mostaru dr. sc. Marko Tokić.

Tu je i g. Roko Antić o kome pišem u knjizi MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET.

U knjizi je opisano i kako su vatreni reagirali na slične provokacije Vlasti RH. „Pjesme i nogomet“ je zapravo „Thompson i Vatrene“.

Nedavno je bila godina dana od tog događaja. Hrvatski kolumnist Marko Ljubić komentirao je kako hrvatski mediji prikazuju te događaje:

„Da je “Rusko ljeto ujedinilo Hrvatsku”, ne bi u današnjoj Hrvatskoj posve legalno uz snažnu državnu potporu i pretežitu javnu moć divljali ljudi i strukture koji ne skrivaju otvoreni prijezir i mržnju prema baš svim nacionalnim svetinjama. Posebno prema pobjedničkim uspomenama iz devedesetih godina. Jednako kako su u podzemlju, ali s golemim razornim potencijalom i namjerama 1990., i od 1991. do kolovoza 1995. godine, gotovo nevidljivo postojale moćne neprijateljske i blago rečeno anacionalne strukture, zagušene javnim nacionalnim oduševljenjem i erupcijom pobjedničkog ponosa oslobođenog naroda, tako i nimalo slabije, iste te strukture samo su bile javno prigušene svjetskim i neosporivim uspjehom pred očima milijardi ljudi i erupcijom radosti i ponosa prošle godine na završetku “Ruskog ljeta”

Gledajući slike stotina tisuća Hrvata diljem svijeta kako se raduju svjetskoj potvrdi svoje vrijednosti na nogometnom polju, nitko u Hrvatskoj, a naročito među tim stotinama tisuća ljudi ne bi smio zaboraviti sramni protokol dočeka reprezentacije. Besramno otezanje dolaska na Trg Josipa bana Jelačića, sramotni program, koji je pobjednički narod nastojao pretvoriti u navijačku rulju, te huliganski državni prekid programa na Trgu, odnosno čuveno “iskapčanje struje” da ikona reprezentacije i milijuna Hrvata, glazbeni Modrić, Marko Perković Thompson ne bi otpjevao hrvatskim pobjednicima i svom i njihovom narodu pobjedničku glazbenu želju.“

<https://priznajem.hr/kolumne/marko-ljubic-televizijske-lazi-o-ruskom-ljetu-koje-je-ujedinilo-hrvatsku/95304/>

Naši Vukovarci nisu ni slutili da im biskup Živković na misi prošle godine u Vukovaru zapravo najavljuje „presudu“ Ustavnog suda kada je duhovito govorio o odnosu hrvatskih vlasti tj. glavnih (prosrpskih) medija u Hrvatskoj prema Thompsonu i Modriću, Daliću i Vatrenima. Već na samom početku propovijedi, uz veliki pljesak nazočnih (osim onih iz Vlade), rekao je:

„Iako imam 500 godina stare hrvatske gene s ovih prostora, odmah obećavam medijima da neću danas pjevati: geni, geni kameni, ali ću zato govoriti geni, geni hrvatski ... pa se nadam da mi neće nitko danas isključiti mikrofon.“

Biskupu nije isključen mikrofon u Vukovaru, ali je Thompsonu nestalo struje prije dva dana na Rivi. A biskup Živković je rekao i ovo:

„Promatrajući zbivanja u Hrvatskoj moram vam kao neutralan promatrač iz Austrije reći sljedeće. Istina je i ovo, da su se naši mrtvi borili protiv dugogodišnjega zla koje ste imali i u svojim redovima. Neki žele nasilno progutati tu čistu dušu hrvatskome domoljubu. Žele iščupati hrvatsko srce braniteljima, koje kuca za moju staru Domovinu. Ja kao gradišćanski Hrvat ne dam nikome Hrvatsku – a ne dajte je ni vi!“

<https://cegrtaljka.blogspot.com/2018/11/predstavljanje-knjige-matematika-pjesme.html>

Naravno, nećemo zaboraviti ni knjige koje danas spominjemo. Kako su o Kordiću i Biskupu Košiću govorili predstavljači, ja ću ovdje dati samo dio iz jednog nedavnog teksta Zvonimira Hodaka u kome on govori i o odnosu vlasti u Tisnom i prema ovim knjigama i prema Thompsonu i prema biskupu Košiću:

„Voltaire je jednom napisao: “Opasno je biti u pravu u stvarima u kojima su nadležne vlasti u krivu“

U Hrvatski sabor stiže veliko pojačanje Nenadu Staziću - Ivan Klarin, načelnik općine Tisno. Bit će vruće i “tisno“ na lijevoj strani sabornice. Klarin je inače “poznati“ ustavni stručnjak opće prakse. Začudo, usprkos toj “stručnosti” još nije postao sudac Ustavnog suda. Dobro bi došao ovom sadašnjem sastavu. Lani je taj ljevičar odbio zahtjev za ustupanjem općinskog prostora kako bi se održala prezentacija knjige akademika Josipa Pečarića jer je naš “ustavni stručnjak”, analizirajući sadržaj knjige, “naišao na teze koje nisu u skladu s preambulom Ustava RH“.

Knjiga se zvala “Thompson - pjesmom za Hrvatsku“. Već iz naslova Klarinu je s ustavnopravnog aspekta sve bilo jasno. Akademik Pečarić mu je na to odgovorio: “Nevjerojatno je da vam smeta predstavljanje knjige o Thompsonu - provodite li vi Memorandum SANU 2?” Naš Ivan istaknuo se kao crvena muha u čaši mlijeka i po reakciji na pojavu prijetnje smrću biskupu Košiću, ustvrdivši da biskup Košić “namjerno iritira hrvatsku javnost“. Tu je naš Ivan u pravu. Sve koji “namjerno“ iritiraju hrvatsku javnost treba ubiti. To su metode ljevičarskih demokrata, a što se tiče hrvatske javnosti, ona će prije ili kasnije doznati da je bila iritirana.

Jedan moj klijent, Ante Kulušić, tužio je našeg ustavnog “stručnjaka“ za kazneno djelo klevete prije nekoliko godina. Međutim, Klarin do sada nije vidio suda. Najprije je zatražio promjenu mjesne nadležnosti pa je predmet po načelu ekonomičnosti preseljen u Šibenik. Do sada se “hrabri“ načelnik nije pojavio ni na jednom od brojnih ročišta. Tek tada je sud napokon donio odluku da ga se na sljedeće privede putem policije. E, sad se u Ivanu probudio duh budućeg suca Ustavnog suda pa je u roku odmah aktivirao svoj saborski mandat tako da će ga ubuduće zaštititi od privođenja imunitet saborskog zastupnika. I tako će naš Klarin pobjeći kako od odgovornosti po privatnoj kaznenoj tužbi Ante Kulušića, tako i od 87 prijava raznim inspekcijama koje su protiv njega podnesene zbog njegove

obiteljske tvrtke, kojoj je, osim turističko-ugostiteljske, jedna od djelatnosti bila i pogrebna oprema. Ali za druge, ne za Ivana. Očito će još dugo Općinski sud u Šibeniku čekati na Ivana, vjerojatno do zastare. Za Ivana Klarina stvarno ima života prije smrti. I njegove i biskupa Vlade Košića.“

<https://direktno.hr/kolumne/kada-se-laze-onda-neka-to-bude-i-masno-dok-istina-navuce-gace-laz-obide-pola-zemaljske-kugle-161483/>

U knjizi MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET dani su i tekstovi o našim neuspjelim pokušajima u prethodne dvije godine da održimo ova predstavljanja u kino dvorani, o čemu piše i Hodak. Bliže se izbori pa bi danas vjerojatno i dobili tu dvoranu. Ali kako je tražiti kada je odnos prema Thompsonu ovdje bio istovjetan onom u Srbiji. Moramo i razumjeti ovdašnje vlasti. I njima je – kao i Vučići –, strašno to kad od ljudi napravite zečeve, zar ne?

Josip PEČARIĆ

<https://narod.hr/hrvatska/akademik-pecaric-hrvatska-vlast-provodi-memorandum-sanu-2-a-za-vucica-treba-uvesti-dan-zalosti-zbog-pravljenja-zeceva-od-srba>

<https://hrvatskonebo.org/2019/08/07/i-vucic-sada-na-svoj-nacin-govori-o-hrvatskom-genocidu-pravljenja-zeceva-od-srba/>

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/17525-i-vucic-sada-na-svoj-nacin-govori-o-hrvatskom-genocidu-pravljenja-zeceva-od-srba>

KARAVAJ, Velika Gospa, Glasilo Župe Svetog Duha Tisno, Godište XV. Godina 2019. – Broj 3 (34). Velika Gospa 2019.,

IVKOŠIĆ: ŠTO TO PROTIVNICI MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA U HRVATSKOJ VOLE?

17/09/2021

Bi li bila objavljena neistina da je terasa o kojoj se u posljednje vrijeme toliko pisalo Severinina, Gibonijeva, Badrićina ili kojeg drugog pjevača ili pjevačice, a ne Thompsonova? Vjerojatno ne bi.

Dok je Marko Perković omiljen među mnoštvom Hrvata, dok njegovu pjesmu publika proglašava najvećim evergrinom u povijesti Hrvatske, dok ga na stadionima i trgovima dolaze slušati stotine tisuća obožavatelja, dok mu “lijevi” kolega Urban priznaje da po selima privuče više publike nego zvučna imena u glavnom gradu, dok je, ukratko, prvo ime hrvatske zabavne glazbe i domoljub koji je za Hrvatsku ratovao s oružjem u ruci, dotle ga mnogi mediji i novinari ozloglašavaju kad god za to imaju prigodu. A prigoda tako reći uvijek postoji, ona se zove – Marko Perković Thompson.

Hrvatski mediji i novinarstvo jedva da su se imalo promijenili od vremena komunizma u kojem bi, kad bi se na njihovu zubu i zubu politike našao neki poznati “nacionalist”, samo spominjanje njegova imena probudilo lešinarski nagon.

U književnosti Aralica i cio niz drugih pisaca, u zabavnoj glazbi Vice Vukov, u sportu Ćiro Blažević, među gospodarskim stručnjacima Veselica, Đodan ili Šošić, u politici Savka, Tripalo i mnogi drugi obilježavani su kao zlo na sličan način kao u samostalnoj Hrvatskoj Tuđman i podosta njegovih suradnika i deseci drugih briljantnih osoba. Što je tome uzrok? Među ostalim i ovo. **Do kraja osamdesetih godina prošlog stoljeća tako reći svi novinari su bili lijevi, golem broj, možda i do 95 posto, bio je u članstvu Saveza komunista**, s promjenom politike neki su se povukli, neki su otišli u Beograd ili čak u četnike, a golema je većina u novinarstvu ostala.

Osim toga, novi su se novinari regrutirali iz istih obiteljskih ili političkih sredina kao u komunizmu, većina je hrvatsku državu prihvatila kao nužno zlo i zadržala sumnjičavost, rezerviranost ili odbojnost prema svakom izražavanju domoljublja i hrvatstva.

Najveći medijski progonitelji domoljuba i domoljublja u komunizmu osnivali su najmoćnije medijske kuće ili pokretali glasila. Dijelom krivicu za stanje u novinarstvu ima i sam predsjednik Tuđman, koji je odlučivao o najvažnijim kadrovima u tiskanim i elektroničkim medijima u vlasništvu države – najviše je vjerovao ljudima koji su prošli sličan put kao i on, put od odanog komunista do “dobrog Hrvata”. Neki su mu bili trajno poslušni i zahvalni, a neki su mu zabili nož u leđa čim je za to bilo prilike.

Dva-tri puta sam se kandidirao za visoke dužnosti u novinarstvu, no premda sam imao neki nacionalistički kapital iz komunizma, nikad nisam uspio, usprotivio bi se ili HDZ koji je imao svoga favorita ili ljevičari ili ujedinjeni. Može se misliti loše o Thompsonu, ne voljeti njegove pjesme, prezirati njegovo domoljublje, ali

lagati o njegovoj terasi pozivajući se na isti sud koji tu laž opovrgava – rijetko je toga bilo i u komunizmu.

Bio sam na Thompsonovu koncertu na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, bilo je više od 100 tisuća ljudi, a policija je privela samo jednog mladića s ustaškim obilježjima, no ime mu nikad nije objavljeno – nije li bio u scenariju? Thompsona ćete vrlo, vrlo rijetko vidjeti i čuti u medijima, a pogotovo ga nećete vidjeti na naslovnicama, nema s njim intervju, nema o njemu reportaža, on je gotovo zabranjen slično kao i mnogi domoljubi u komunizmu. I tko mu to radi? Isti oni koji su navijali za Jugoslaviju dok se nije potpuno raspala.

Tuđman je bio najnapadaniji političar valjda u povijesti, uoči oslobađajuće presude Gotovini i Markaču jedan je lijevi list objavio naslov iznad velikog teksta “Presuda Tuđmanovoj Hrvatskoj” pa je nakon vijesti iz Haaga brže-bolje povučen.

Možete zamisliti kakvi osjećaji obuzimaju takve novinare kad vide sto tisuća ljudi na Thompsonovu koncertu, kad gledaju na TV-u kako njegovu pjesmu “Zaustavi se, vjetre” publika proglašava najvećim evergrinom u hrvatskoj zabavnoj glazbi, kad svjetski doprinci u nogometu zovu Thompsona da pjeva na njihovu dočeku u Zagrebu ili kad zahtijevaju da se puštaju njegove pjesme prije utakmice, kad Hrgović hoće neku njegovu pjesmu prije boksačkog okršaja. Čovjek se osupnut tim animozitetom pita – pa što to oni u Hrvatskoj vole? Odgovor je – oni ne vole Hrvatsku.

Milan Ivkošić / Večernji list

<https://kamenjar.com/ivkosic-sto-to-protivnici-marka-perkovica-thompsona-u-hrvatskoj-vole/>

MARKO JURIČ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

MLADEN PAVKOVIĆ

**ZA ČETNIČKE I JUGOSLAVENSKE SIMBOLE NE
PREDLAŽU KAZNE. ZAŠTO?**

7 travnja, 2023

By Mladen Pavković

Svako malo, pa opet o pozdravu hrvatskih branitelja „Za dom spremni“, kao da je to naš najveći problem. Od onih koji napadaju ovaj pozdrav nitko ne spominje da je to pozdrav HOS-ovaca, (koji su među ostalim branili i Škabrnju!), već većina Srba i Jugoslavena (svaka čast iznimkama), neprestano ističu da je isključivo riječ o pozdravu iz NDH, kad se 90 posto onih koji su se pod tim pozdravom borili i ginuli tijekom velikosrpske agresije na RH nisu ni rodili.

Dakle, tko će javno „vikati Za dom spremni“ bit će po prijedlogu novog zakona drastično kažnjen, dok nitko ne spominje nikakve kazne za one koji primjerice u Kumrovcu i drugdje „razvlače“ zastavu bivše, propale države, ili za one koji ističu četničke i jugoslavenske simbole.

Evo, hrvatski branitelji su ratovali i protiv crvene zvijezde petokrake, ali nju se i dalje ne dira, kao ni usklik „Smrt fašizmu-sloboda narodu“. Ne dira se ni bivše komuniste koji su, poput Manolića i drugih, sa zvijezdom na čelu slali nevine Hrvate na robiju, baš kao ni one koji su ubijali i klali nevine ljude od Bleiburga, Hude jame, Jazovke, pa sve do Maceljske šume.

Tko je god bio zločinac, a nosio je zvijezdu, pa čak i prigodom okupacije Vukovara i Škabrnje, o tome se ne raspravlja, niti se traže njihove krivice.

Nu, kad se spomene „Za dom spremni“ sve su oči uprte prema hrvatskom branitelju, skladatelju, tekstopiscu i pjevaču Marku Perkoviću Thompsonu, koji na hrvatskoj estradi ima uspjeha kao svi hrvatski pjevači zajedno! To mu, kao prvo, malo tko može oprostiti, tim prije što hrvatski jal nema granica. Drugo, ne mogu mu oprostiti što je bio hrvatski dragovoljac Domovinskog rata, a treće što pjeva o ljubavi, Domovini i Bogu. Istina, da pjeva samo o ljubavi ostavili bi ga na miru, jer danas svaka „šuša“ izvodi srce drapajuće pjesme ala „*Otišo si, sarmu probo nisi, kuće laje, a ja mislim ti si*“.

Samo i jedino na nastupima ovog hrvatskog glazbenog umjetnika na prepunim stadionima ili dvoranama vijore se hrvatske zastave, odnosno tijekom cijelog njegovog nastupa brojna publika zajedno s njim diše, kako je i Hrvatska disala 1991. Neki su tu priču, poglavito ekstremni ljevičari, proglasili „ustaškim folklorom“. Kosa im se diže kad vide tu razdraganu masu koja zajedno s njim, kao u transu, gromoglasno pjeva – ... „*Čujte srpski dragovoljci, bando četnici/Stići će vas naša ruka i u Srbiji/Stići će vas Božja pravda, to već svatko zna/Sudit će vam bojovnici iz Čavoglava/Slušajte sad poruku od Svetog Ilije/Nećete u Čavoglave, niste ni prije/Oj Hrvati, braćo mila/Hrvatska vam zaboravit neće nikada*“.

Ova pjesma s nazivom „Bojna Čavoglave“ pjevala se i u hrvatskom obrambenom Domovinskome ratu, a pjeva se i danas. Mnogi misle da je riječ o narodnoj pjesmi, toliko je popularna. Međutim, ta pjesma počinje s uzvikom – „Za dom spremni!“ Ekstremnim ljevičarima to ne odgovara. U tom su pozdravu „prepoznali“ uzdizanje Nezavisne Države Hrvatske (NDH)!? Nu, da budemo na čisto, ne smeta njih toliko taj uzvik koliko ih smeta cijeli tekst pjesme, koji je bio „razarajući“ na početku srbijanske agresije, isto kao što je i danas, poglavito raznim pupovcima, krausima, klasićima, pusićima i sličnima.

Kakve veze ima Thompson, koji je rođen 1966. s NDH? Niti se on borio niti se bori za ovu državu, već se čitav njegov umjetnički opus odnosi isključivo na obranu hrvatske države. A to što im tobože, i to u pjesmi (!?), smeta uzvik „Za dom – spremni“ nije ništa drugo nego – pričam ti priču! Kažu da se ovaj pozdrav mogao čuti i u Nezavisnoj državi Hrvatskoj, što je točno. Ali, to se isto tako moglo čuti i na početku Domovinskog rata, kada to, gle čuda, nikoga nije smetalo. Što nisu tada pripadnicima HOS-a, među kojima je bio i ovaj velikan iz Čavoglava, zabranjivali da se bore i ginu s tim uzvikom? Gdje su tada bili ekstremni ljevičari, tobože borci za mir i pravdu?

Srbijanski zlotvori su nakon okupacije Vukovara hodali ulicama i pjevali: „*Slobodane, šalji nam salate, bit će mesa, klat ćemo Hrvate!*“ Kad ste čuli da je netko protiv toga protestirao, ili kad ste čuli ili čitali da su pjevači te pjesme uhićeni i osuđeni?

Komunisti su nakon II. svjetskog rata od partizana preuzeli pozdrav „Smrt fašizmu-sloboda narodu“. Taj se pozdrav godinama nalazio na svim važnijim dokumentima Saveza komunista, Kos-a, Udbe, ali i drugih javnih institucija. I kad su nevine Hrvate, poglavito nakon II. svjetskog rata, slali na robije, od Golog

otoka do Stare Gradiške, ili kad su ih ubijali, masakrirali i zatrpavali u masovne grobnice, uvijek su to činili s pozdravom – „Smrt fašizmu-sloboda narodu“!

Mnogi bi danas da Marko Perković Thompson ne pjeva to što je pjevao u vrijeme Domovinskog rata. To bi isto tako bilo da partizanima (kojih još uvijek ima kao šipak koštica!) zabranite pjevati:... *“Lijepo ti je druga Tita kolo/ takvo kolo, ko ga ne bi volo!/Igraju ga mladi partizani/partizani-zeleni jablani!/ I sa njima mlade partizanke, partizanke, omorike-tanke!/ Crvena zvijezda na kape im pala/svjetlost sunca puške obasjava/ A iz grudi pjesma se vije/ Druže Tito, naše najmilije!“*.

Nu, dok ovom velikom hrvatskom glazbeniku, za kojeg je i jedan Ivan Aralica rekao da je genije, ljevičari i uglavnom oni koji nisu voljeli i ne vole Hrvatsku, zamjeraju izraženo hrvatsko domoljublje (oni to zovu „ustaštvom!“) Srbi su za vrijeme i nakon Domovinskog rata bez problema roždali: „Što se ono na Dinari sjaji/ Đujićeva kokarda na glavi/Sa Dinare svanut će sloboda/Donijet će je Momčilo vojvoda.“/.

To su javno pjevali i pravoslavni popovi, a da čak ni pupovci u tome nisu vidjeli ništa sporno!

Mladen Pavković, predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata91.(UHBDR91.)

<https://bezcenzure.hr/branitelji/za-cetnicke-i-jugoslavenske-simbole-ne-predlazu-kazne-zasto/>

IVAN ARALICA

DOKAD ĆE HRVATI TRPJETI DA SE GAZE SVE VRIJEDNOSTI DOMOVINSKOGA RATA I OTVORENO PODUPIRE POLITIKU SRPSKOGA SVETA!

Zgranut sam tom presudom. No s obzirom na političke i ideološke trendove zadnjih 6-7 godina, nisam iznenađen. Jugoslavija se održala i zaživjela punim intenzitetom u Hrvatskoj. Sve vrijednosti stvorene našom idejom o neovisnosti i ostvarenjem kroz Domovinski rat gaze se. Mislim da se krenulo i dalje, *suportiranjem* bolesti nazvane srpski svet. Četništvo se zapravo pokušava legalizirati i uvrstiti u tzv. antifašistički pokret. A u isto vrijeme se divljom energijom inkriminiraju sve hrvatske vrijednosti do nevjerojatnih banalnosti (Za dom spremni, HOS, bijelo ili crveno polje hrvatskoga grba itd). Do kada će Hrvati trpjeti ovo gaženje, vidjet ćemo.

Puna potpora g. Marku Juriču!

.....

Ivan ARALICA, akademik:

**PRIZNAJTE HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVU!,
DRAGOVOLJAC.COM, 2023.**

**HRVATSKI RADIO PROGRAM 3 ZZZ FM -19 RUJAN
2021 GOD.**

**RAZGOVOR S HRVATSKIM VELIKANOM SVJETSKOG
GLASA AKADEMIKOM JOSIPOM PEČARIĆEM**

Ili kako oni slično kao u slučaju skidanja ploče HOS-ovcima koji su dali svoj život za ovu državu sprovode ono Titovo o tome kako se ne treba držati zakona kao pijan plota, što je sada još jače I od samog Tita jer se radi o državi koja je stvorena protiv volje svjetskih moćnika koji stoje iza naci-fašističke agresije na Hrvatsku koja I danas traje

Poštovano Hrvatsko slušateljstvo, svi smo zabrinuti što se to događa oko nas i diljem svijeta, a posebice u našoj domovini Hrvatskoj, tako i u našoj BiH tisućljetnoj kolijevci Hrvatskog Naroda.

Što je to Dijalektički materijalizam zločinca Lenjina kojeg su studirali u zarobljenom otetom domu Kumrovečkoga bravara Josipa Broza, koji je izgubio dva srednja prsta kad je naučavao bravarski zanat u Sisku od 1907-1910, a ovaj zločinac Walter Tito nije niti znao pričati Hrvatski ,a svirao je opere na glasoviru ... i službeno proglašen nedavno od Francuskih povjesničara da je 10. po redu najveći zločinac u svijetu ... 20. stoljeća ... o toj listi kasnije u programu..

Taj njihov dijalektički materijalizam je zavadi pa vladaj. Postaviti svoje špijune i razbijače u svake pore društva...je li se primjenjuje i danas odlučite sami ... neki ljevičari, pa desničari sve možeš biti samo Hrvat ne možeš, jer lažima nas kolju i danas..

Domoljubno i normalno je samo možeš biti Hrvatski domoljub, bez razlike na vjero isповijest ... to je pokazalo u oslobodilačkom domovinskom ratu. u zajedništvu koje smo iste pobijedili od 1918. god.

Pokazalo se i potvrdilo zavadi pa vladaj ... 1945. i od 2000. godine malo razmislite je li ima ikakve razlike ...

Dokle tkz. Hrvatska vlado ... Eto neki Englez u Borovu selu zapalio Hrvatsku zastavu ... Englez ... ma vidi molim vas ... što je on tamo radio - je su li njegovi koji uživaju u svim dobrotama zaista Englezi ... zamislite da je netko zapalio zločinačku okupatorsku zastavu ... koja je ovih dana bila službeno izvješena i u Hrvatskoj ... ajme meni majko moja..

To bi cijeli svijet znao ... a ovako baš briga ovih – najveće najbolje koalicijske vlade koja sve, samo Hrvatska nije ... neće niti odgovore na pisma koja su im

upućena službeno već 24 puta ... od velikih Hrvatskih domoljuba ... ma to su za njih bezvezna pisma ... ma ništa se tu nije dogodilo..

Što znači da treba zabraniti sve manjinske sabornike ... mogu samo djelovati kroz Hrvatske političke stranke, koje moraju imati predznak Hrvatska isto kao i ovdje u Australiji ... Službeno je dokazano da Aboridini žive u svojoj domovini Australiji preko 65 tisuća godine, ... pitam vas Je li oni imaju svoje političke stranke na svim razinama ... u Australiji..

Promislite i potražite sami odgovor..

Srpska Pravoslavna Crkva ... pa zar je moguće da takav luksuz imaju okupirati povijesni Crnogorski grad Cetinje ... s Helikopterima dolaze .... pjevaju svoje domoljubne pjesme ... Svaka im čast...

Ma to nije ništa to se samo obnavlja „najprije učili su nas Makedonija južna Srbija, pa tu je Crna gora, pripada Srbiji...Pa cijela bivša zločinačka država je bila Velika Srbija ... tko je u njoj vladao ... i na kojim mjestima su bili, a nas su proganjali sa svih mjesta..

Zašto se boje istraživanja radnog logora Jasenovac .... tamo su zločini izvršeni nad nevinim Hrvatskim i drugim narodom od 1945- 1952. Istina pobjeđuje ... pogledajte našeg Igora Vukića i mnoge druge, i sad popis pučanstva ... Vidi zla tamo se nitko ne može upisati Hrvat pravoslavne vjere...niti priznaju Hrvatsku pravoslavnu Crkvu.. a kod nas u Australiji također je bio popis pučanstva ... gdje su postavljena pitanja..

Koje si narodnosti podrijetlom i korijenovi porijekla, koje sam pripadnik vjere, kojim još jezikom pričamo, osim službenog Engleskog..

I na koncu Markelica dolazi u Srbiju Kurtz dolazi u Srbiju u Beograd sretno im bilo..

I dođe mi na pamet ono što mi je naš pokojni Branko Starčević iz Donjeg Pazarišta pričao ... Kad je počeo drugi svjetski rat ... nas mladića oko 60 poslani smo u Njemačku da idemo na podučavanje časnika ... Nikad neću zaboraviti i s tim ću umrijeti Hitlerovi zapovjednici nama Hrvatskim mladićima svaki dan su nam držali predavanje ponavljajući. "Vi ste Hrvati robovska stoka, vi nama ne trebate, mi imamo Beč, Budimpeštu i Beograd ... Ja ga pitam je li to moguće Branko ... E moj Petre ... ima toga još što se neće nikad osvijetliti istina. ... Hitler je surađivao sa Srbijanskom Vladom sve do 1944, a zločinac Walter Tito je do 1943 ... Tko je surađivao sa Musolinijem a tko je ujedinio sve zločince u Jugokomunističku zločinačku Jugoslaviju..

I na koncu postavljam pitanje je li Nacizam – Fašizam i Komunistizam potekao iz iste kuhinje ... Jednako su osuđeni..

Analizirajte sami..

I prije što najavim našeg dragog gosta Hrvatskog domoljuba Svjetskog velikana Akademika Josipa Pečarića pročitat ću jednu malu pjesmu koju je napisala – Marija Dubravac.

Čuvaj Bože mudrog Pečarića,
Daj mu vladat mjesto Plenkovića,
Za tri dana evo pravog čuda,
U Saboru neće biti Juda,

Već odreda domoljubi pravi-
 ZDS Crven bijeli plavi,
 nek uz njega bude Karolina
 I cvjetat će naša domovina

Pri brzoglasu nas strpljivo čeka naš dragi gost Hrvatski Domoljub Akademik svjetskog glasa i priznanja naš Josip Pečarić.

Dobro jutro poštovani Akademik Joško, i dobro došli na naš i vaš Hrvatski domoljubni program radio postaje 3 zzz fm..

1. Odmah da krenemo sa poslanim službenim pismima 24 puta, o kakvim se pismima radi i je ste li dobili i jedan odgovor ?

Lijep pozdrav i vama u Studiju i Vašim slušateljima.

Radi se o mojim pismima predsjednicima Države, Hrvatskog sabora, Vlade i HAZU. Zapravo počeo sam im pisati kada se u Jeruzalem Postu pojavio tekst australskog pisca i novinara Davida Goldmana Ovo sramotno ismijavanje Holokausta treba odmah prestati. Siguran sam da Vaši slušatelji znaju da je u tom tekstu pokazano kako Srpske laži i laži niza povjesničara iz Hrvatske doprinose da mnogi danas ne vjeruju u holokaust. On izrijeком spominje DROBILICU, zapravo se narugao tako glupoj izmišljotini, a takvih ima još. Najgore je što to vlast u Hrvatskoj odobrava, a očito je da se radi o velikosrpskom interesu. Zapravo podsjetit ću vas da ste prije 20 godina vi Hrvati diljem Australije organizirali tiskanje mojih knjiga o SRPSKOM MITU O JASENOVCU na engleskom jeziku što ste nazvali AKCIJOM STOLJEĆA jer je na vašim radio programima emitirano moje sučeljavanje iz 1998. sa srpskim ‘genocidologom’ dr. Milanom Bulajićem što je izazvalo sjajna reagiranja. Međutim, kako je 2000. došlo do promjene vlasti tako da je to zataškano u hrvatskoj javnosti, a tom promjenom vlasti 2000. glavni udar na Hrvatsku bilo je sramotnim napadima iz svijeta na Domovinski rat i hrvatske generale pa sam niz knjiga posvetio ZLOČINAČKOM SUDU U HAAGU. Recimo samo njih ČETIRI je o mom prijatelju GENERALU PRALJKU. Trebalo je braniti i Thompsona pa sam pisao knjige i o njemu. Ali nisam prestao komentirati laži o Radnom logoru Jasenovac.

Međutim pojavili su se i drugi istraživači i pisci o Jasenovcu. Sjetite se Pisma HAZU iz 2015. kada su i ti istraživači objavili knjigu o Jasenovcu pa su bili napadnuti. Iza njih i slobode istraživanja stao je ogroman broj hrvatskih intelektualaca, nadbiskupa, biskupa, akademika, sveučilišnih profesora, književnika itd. I sami ste spomenuli Igora Vukića koji je bio jedan od napadnutih autora te 2015.. Moja knjiga s dr. Stjepanom Razumom prevedena je i na engleski. I u njoj smo branili Vukića koji je napadnut zbog knjige “Radni logor u Jasenovcu”, a i Karolinu Vidović Krišto jer su je pokušali po drugi put otjerati s HTV-a jer ga je pozvala u emisiju HTV-a. Razum i Vukić su osnovali i Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac u koje su ušli oni koji su djelovali za razotkrivanje Jasenovačke laži. Vukić je danas sigurno najveći poznavatelj problematike logora Jasenovac i vjerujem da ste gledali njegovo sučeljavanje s Vojislavom Šešeljem na jednoj beogradskoj televiziji kada je ismijao sve njihove laži, pa su na kraju voditelji optužili Šešelja da ne nastupa u srpskom interesu.

Naravno, hrvatskim vlastima takav Igor Vukić nije podoban pa ne biraju njega za ravnatelja JU SP Jasenovca već podobnog dosadašnjeg ravnatelja koji zajedno s Srbima napadaju Jeruzalem post.

I to pokazuje koliko sam bio u pravu kada sam tvrdio kako je veliki uspjeh velikosrpske politike to što njihov Memorandum SANU 2. sprovode vlasti u Hrvatskoj. Vidite da i danas mnogi misle da je najvažnija osoba u Hrvatskoj Milorad Pupovac tj. da preko njega Hrvatskom upravlja Vučić. Zapravo, vjerojatno se mnogi u Melbourneu sjećaju mojih tvrdnji iz devedesetih godina kada sam nešto slično najavljivao već tada, a iz mog prvog kontakta s gospodom Verkićem i braćom Bošnjak ostala je priča o “malom crvenom u glavama nas iz Hrvatske”. To je bilo 1992. A vidite kako to izgleda danas.

Ali tvrdio sam i tada kako se radi o politici svjetskih moćnika. Oni su pomagali i sve učinili da pobjede Srbi u ratu. Tuđman je uspio pobijediti tu njihovu naci-fašističku agresiju na Hrvatsku i zato su morali preći na ovaj neoružani nastavak te agresije koji traje i danas.

2. Ovih dana izvršena je okupacija naše Crne Gore kako vi doživljavate tu okupaciju jer vi ste sa tih nedalekih prostora Boke kotorske ... gdje ste rođeni svaki kamen govori Hrvatski ... Što znači to za slobodnu i demokratsku Crnu Goru..?

I sami ste potpisnik našega Zahtjeva za smjenama na HTV-u kada su na blagdan zaštitnika Hrvatske i hrvatskog Naroda sv. Josipa objavili intervju s patrijarhom SPC Porfirijem, Tada smo upozorili na politiku “Srpskog sveta” pa smo HRT i nazvali Porfirijevom televizijom. Peticiju koju su inicirali generali Tolj, Kapunar i Hebrang, admiral Domazet Lošo, književnici Prosperov Novak i Gavran i akademici Aralica i ja potpisalo je preko 3000 naših ljudi. Poslije agresije SPC na Cetinje tj. zračnog desanta u pratnji srpskih specijalaca u Hrvatskoj se sve više i više prepoznaje SPC kao militantna a ne crkvena organizacija. Za razliku od hrvatskih vlasti koje samo izvršavaju želje svjetskih moćnika koji su na strani naci-fašističkog srpskog ekspanzionizma tome se suprotstavio Milo Đukanović iako je u mnogo nepovoljnijoj situaciji od ove u Hrvatskoj. On je učinio ono što se mnogo lakše moglo učiniti kod nas jer je general Prkačin kao saborski zastupnik uspio da mnogi Hrvati danas znaju da je u SPC u Hrvatskoj nelegalna organizacija koja dobiva ogromna sredstva od hrvatskih vlasti na osnovu ugovora koje je Račan potpisao s nepostojećim tijelima te ‘crkve’. Sve to je poslužilo Srpskim vlastima da ponovo nastave Miloševićevu politiku, a poznata je ona njegova o Srbiji i Crnoj Gori kao dva oka u istoj glavi, a po uzoru na Hitlerovu tvrdnju o Njemačkoj i Austriji kao dva oka u istoj glavi.

Naravno u cilju sprovođenja politike Srpskog sveta u Hrvatskoj vlast ne želi, ili ako hoćete, ne smiju registrirati Hrvatsku Pravoslavnu Crkvu. Jedno moje pismo poslano predsjednicima je i takav zahtjev. A da sam tako mislio od samih početaka djelovanja HPC može se vidjeti iz intervjua arhiepiskopa Aleksandra od 2. ožujka, 2017. u kome je on naveo moje riječi njemu:

“Zapravo, priznanje Hrvatske pravoslavne crkve od strane RH važnije je za samu hrvatsku državu nego za Vašu Crkvu.” (akad. Josip Pečarić).

<https://hrvatskapravoroslavnacrkva.wordpress.com/category/razgovori/page/2/>

Pretpostavljam da danas razumijete poruku iz tih mojih riječi iz 2015. (pogledajte moje pismo arhiepiskupu u Prilozima) i zašto ih je spomenuo arhiepiskop Aleksandar dvije godine kasnije, napisao sam im u tom pismu.

Zapravo tu se radi o mnogo gorim stvarima jer Srbi negiraju Crnogorce kao narod i to su poslije Prvog svjetskog rata radili na izuzetno brutalan način. Crnogorci su u drugoj Jugoslaviji uspjeli dobiti priznanje narodnosti i republiku, ali udarna snaga velikosrpskog naci-fašizma SPC je ostala. Đukanović je imao hrabrosti to pokušati promijeniti, ali politika Srpskog sveta, kada je već osigurala da se u Hrvatskoj nesmetano od vlasti sprovodi, mnogo je lakše uspjela u Crnoj Gori.

Problem je što su njihovi apetiti mnogo veći pa će opet polomiti zube, jer i u Hrvatskoj sve više ljudi razumije o čemu se tu zapravo radi.

3. Zar je moguće na obilježavanja 30 obljetnice pozivaju se svi Srbi ma bilo gdje pribivaju po Hrvatskoj i šire u susjedstvu da izvise svoje zastave koje su vršili zločine ... a pale se Hrvatske u Hrvatskoj ,.. Službeno nitko to ne osuđuje taj zločin? Gosp. akademiče Joško kako vi gledate na to?

Da vas podsjetim kako smo nedavno biskup dr. Vlado Košić, general Ivan Tolj, akademik Ivan Aralica i ja uputili i zahtjev da se prestane sa slavljenjem pokolja Hrvata povodom navodnog ustanka u Srbu, a zapravo radi se o stravičnim pokoljima. Slave uz veliku potporu vlasti u RH. A takvih primjera imamo puno. Poslije svetosavskog desanta na Cetinje i vlast u Hrvatskoj mora pokazivati kao nekakvo neslaganje s tim, ali ne dvojim da će se politika Srpskog sveta nastaviti i kod nas.

I o tome sam pisao u tim pismima pa sam im poslao i moju knjigu "Branili smo Stepinca" koja je bila u tom momentu objavljena na portalu [dragovoljac.com](http://www.dragovoljac.com):

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/stepinac3.pdf>

Tada sam im pisao o tri pitanja koja očito odaju slugansku politiku hrvatskih vlasti:

1. Napadi lažima na blž. Stepinca
2. Održavanje lažnog mita o Jasenovcu
3. Napadi lažima na ZA DOM SPREMNI.

4. Da, spominjete Radni logor Jasenovac ... laži nad lažima koje se otkrivaju ... boje se istine gdje je dokazano da tamo nije bio zločinački logor već radni, gdje se izučavali zanati, igrale su se utakmice, i mnoge druge kao što su priredbe kulturni koncerti ... a da bi to osobno potvrdio kad sam išao u osnovnu školu u Čelebić kod Livna. Nas djecu učili su tim lažima, tada moj pokojni otac i ja smo radili na livadi ... njegov bliski prijatelj naš Hrvatski pravoslavac je čuo što sam rekao tad mi je rekao ovo: Zapamti mali da nije bilo radnog logora Jasenovca gdje sam učio zanat, ja danas s tobom i tvojim ćaćom ne bi razgovarao jer mi je on spasio život, kao i mnogim drugima ... Mali to što vas uče u školi to je laž.. samo ne smijem javno govoriti ... noć bi me progutala ... Akademiče Joško dokle će sve te tkz. Hrvatske vlade dalje bježati od istine ... a sve više svijetlo iz tunela sjaji..?

Da, Jasenovac je jedna od te tri točke koje pokazuju svjetskim moćnicima koji stoje iza naci-fašističke agresije Srbije da su ovi na vlasti u RH poslušni i da su spremni lagati i raditi sve što se od njih traži da bi ostali u njihovoj milosti.

Iako sam vam već puno toga o Jasenovcu rekao ostavio sam nešto najbizarnije, nešto što tako očito pokazuje takvu dodvoričku politiku u RH.

Nedavno je objavljen znanstveni rad dr. sc. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića u uglednom Q1 časopisu (to su najbolji svjetski časopisi u svojim oblastima) u kome su dali znanstvenu metodu kojom su pokazali da je današnji službeni popis žrtava JU SP Jasenovac lažiran. O tom radu smo prof. emeritus dr. sc. Matko Marušić i ja objavili veliki članak koji je objavljen na nizu portala, a osobno smo ga slali i hrvatskim vlastima.

Nisu nam uopće odgovorili, a u medijima se prešućuje taj rad jer ne odgovara politici Srpskog sveta.

5. I na koncu našeg razgovora vaša poruka našem Hrvatskom slušateljstvu..

Zapravo samo da ću ovih dana poslati i 25. pismo:

POLTIČARI – MATEMATIČARI

(POSLJEDNJE 25. PISMO PREDSJEDNICIMA I KNJIGA „HOS“ NA DAR)

To je zapravo pismo-rugalica gdje npr. kažem:

Na kraju moram priznati da vam kao matematičar zavidim i zbog vaših matematičkih ostvarenja, a to - nadam se - i nije malo kada dolazi od nekoga za čijih je 1300 znanstvenih radova prof. Elezović tvrdio da je nešto nevjerojatno, ili što ga kolege iz svijeta, kao npr. bivši predsjednik Švedskog matematičkog društva Lars Erik Persson, nazivaju “kraljem nejednakosti” do onog nedavnog kada je urednik jednog matematičkog časopisa iz Londona mislio da je Zagreb u Rusiji zato što mene danas – na vaše zadovoljstvo – smatraju ruskim znanstvenikom.

Već sam vam o tome pisao pa vjerojatno znate otkud taj moj jal.

Vi ste uvjerali sve u Hrvatskoj i šire da je ČETIRI MANJE OD JEDAN i tako veliko dostignuće u matematici teško tko može nadmašiti. Kao što znate svi vjeruju da je ZA DOM SPREMNI ustaški pozdrav iz NDH jer su ga ustaše koristile JEDNU godinu, a svi ostali ČETIRI. Dakle matematički:

$4 < 1$.

Povod je izjava ministra Beroša: „Matematika je egzaktna, ne morate vjerovati meni, vjerujte matematici”. A kriju izuzetan znanstveni rad s matematičkim dokazom i njihovim lažima u Jasenovcu.

Osim laži o Jasenovcu ukazujem na slične laži npr. o pozdravu Za dom spremni. Naime na tom pozdravu se jasno vidi metoda njihovog izuzetnog ‘znanstvenog’ dokaza:

Zakonom se odredi što je točno, a što nije!

Ili kako oni slično kao u slučaju skidanja ploče HOS-ovcima koji su dali svoj život za ovu državu sprovode ono Titovo o tome kako se ne treba držati zakona kao pijan plota, što je sada još jače i od samog Tita jer se radi o državi koja je stvorena protiv volje svjetskih moćnika koji stoje iza naci-fašističke agresije na Hrvatsku koja i danas traje.

Vjerovali ili ne u tekstu je i dio kojim komentirate u svom uvodnom dijelu ovog razgovora poziciju Tita među svjetskim masovnim ubojicama:

Vidimo da se i do sada primjenjivala ista metoda u dokazivanju samo to nije bilo meni tako očito kao sa ZDS.

Meni je npr. bio čudan odnos hrvatskih političara prema listi najvećih zločinaca:

Na desetom mjestu je Josip Broz Tito – u Hrvatskoj je mnogim političarima, i ne samo njima, najdraži političar.

Na tridesetom mjestu je Slobodan Milošević – u Hrvatskoj mnogi vole njegove suradnike i obožavatelje pa su takvi i u vlastima.

Ante Pavelić nije na tim listama – u Hrvatskoj je zato iskorišten spomenuti dokaz i po njemu je njima on najgori.

A zapravo najgori im je Franjo Tuđman, ali on je stvorio RH pa to pokazuju na svaki mogući način, ali spomenuti dokaz ne smiju (još) javno iskoristiti. Kao jedan mali primjer za to je to što Tuđmana smatraju najvećim revizionistom među Hrvatim, a to podržava stranka koju je stvorio, i vlast u državi koju je on stvorio.

S druge strane iako mi matematičari volimo jednostavne dokaze u matematici pa im često dajemo imena poput elegantan i sl. nisam odmah shvatio ni tu primjenu Titove izjave da se neki sudci drže zakona kao pijani ploti. I doista i ja sam mislio da je ČETIRI VIŠE OD JEDAN, pa nisam prepoznao odmah koliko je predsjednik Vlade svojim izjavama da se postupa po onome što znaju, a zakon će kasnije donijeti. Vjerojatno zbog takvih kao što sam ja koji ne razumiju takvo izuzetno matematičko dostignuće. I ja sam samo Hrvat pa jal čini svoje, zar ne?

Na kraju veliki pozdrav iz Zagreba i vama u studiji i svima koji nas slušaju.

Poštovani Akademike Joško, velika vam hvala na lijepom razgovoru i na cijenjeno vaše vrijeme koje ste darivali nama. Želimo vam svako dobro. Lijep pozdrav.

Poštovano Hrvatsko slušateljstvo bio je to razgovor sa velikim Hrvatskim domoljubom svjetskim priznatim Akademikom, a koliko je priznat u Hrvatskoj to je veliko pitanje..

Idemo se malo odmoriti uz Pjesmu Sinovi Hercegovine—Probudi se Hrvatski narode.

Razgovarao: Petar GELO

<http://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27844-petar-gelo-razgovor-s-akademikom-josipom-pecaricem>

**SANJA I TERESA IVA DROBILICE,
DRAGOVOLJAC.COM, 2024.**

**‘DROBILIČARI’
(DRobilica o Thompsonu)**

Dragi don Anđelko,

Zahvaljujem Ti i na novom komentaru iz koga sam uzeo i naslov ovog teksta:

Subject: Re: MIRO GAVRAN – “OSOBA GODINE 2023.” (Odgovor don
Anđelku Kaćunko)

Date: Wed, 14 Feb 2024 14:50:35 +0100

From: Anđelko Kaćunko <crodonangelo@gmail.com>

To: Josip Pečarić <pecaric@element.hr>

Opet si sjajan, fratel - premda tvoji opisi djeluju preobširni, oni se s lakoćom čitaju pa čak ni ponavljanja u njima nisu suvišna, nego u funkciji "mater studiorum"!

Svaki medij koji objavljuje ono što je nama i svakom domoljubu na srcu pokazuje svoju opredijeljenost i svrstanost (jer, po Stepinčevoj "formuli" života, u bogoljublju, čovjekoljublju i domoljublju ne može biti "nesvrstanih"!)...

Budući da još uvijek ni jedan tiskani medij nije objavio vijest o "MG-osobi godine" - premda im se nikada ne žuri kad je riječ o nezaobilaznom događaju koji ih "ždere" - do konca tjedna im dajem vremena da me razuvjere kako nisu "drobiličari"...

Živ mi bio!

Pretpostavljam da nisi mislio kako su drobiličari samo ovi iz tiskanih medija. Meni je to sjajan naziv za sve koji podržavaju jugo-komunističku paradigmu u povijesti jer je doista dr. sc. Ivo DRobilica sjajan primjer koji sa svojim pronalaskom koji je doveo do toga da mu je nekadašnje prezime postao nadimak zapravo obilježio sve njih!

Zar nisu drobiličari i sudci kojima kada za takve pronalazače drobilica u Jasenovcu netko kaže da zapravo time žele dokazati navodnu genocidnost hrvatskog naroda osude kao da je tvrdio da je drobiličar izrekom to i rekao, pa da to nije nikakav zaključak tj. vrijednosni sud.

A da i ne spomenemo političare-drobiličare.

Ali ipak se trebam više osvrnuti na osobu po kojoj je uveden pojam „drobiličari“ dakle na dr. sc. Drobilicu s nadimkom Goldstein.

Na nedavnom predstavljanju zbornika radova u povodu obljetnica biskupa Košić u razgovoru se HRVATSKI biskup sjetio kako sam se uplašio da me dr. sc. Ivo DRobilica nije spomenuo u njegovoj knjizi „Povijesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989-2022“. Srećom jeste. Kad te takvi napadaju to su doista najveće pohvale jer radiš tako dobru stvar da takvi reagiraju. A kad te hvale prijatelji nikad ne znaš je li to samo zato što ste prijatelji, zar ne.

Još mi je draže kada me spominje zajedno s biskupom Košićem.

Tako na str. 375.-376. DRobilica piše:

Biskup Košić je proteklih godina u brojnim javnim istupim promovirao neoustaštvo. Na primjer, tvrdio je da su akademik Pečarić i pjevač Marko Perković "hrabri ljudi" te da se uz njih dvojicu "vezuje i domoljubni pozdrav 'Za dom spremni!'. A onda je krenuo objašnjavati da "ustaštvo nije bilo fašizam nego organizirano vojno djelovanje u obrani Hrvatske kao države". Optužio je "hrvatske političare (posebice predsjednika Mesića) koji su u židovskom Knesetu, pa potom pri formiranju vlade s Karamarkom na čelu – optuživali Hrvate zbog 'ustaške guje' i 'skretanja u ustaštvo'". Službena "interpretacija Jasenovca temelji se na mitovima i lažima", tvrdio je, pa se zapitao "zašto naša država već jednom ne naloži istragu – ali ne političku nego znanstvenu, pa ako je potrebno i međunarodnu - da znamo što se to stvarno dogodilo npr. u Jasenovcu? A onda je pokazao da o Jasenovcu već sve zna: "u pola stoljeća, naime, svjedočili smo teroru gdje su slobodnomisleći i hrabri, najbolji ljudi koji su mislili drugačije od vladajućih, bili u Jasenovcu, Staroj Gradiški ili inozemstvu likvidirani. Danas se otkriva i taj Jasenovac, i kao komunistički logor" Umjesto da bude degradiran, Košić je baš tih tjedana 2015. zamijenio poziciju predsjednika Vijeća HBK za ekumenizam i dijalog (što je pozicija primjerena nekome tko promovira neoustaštvo!?) još prestižnijom – postavljen je za predsjednika Vijeća HBK za nauk vjere. Splitsko -makarski nadbiskup Marin Barišić je u propovijedi slavio Filipa Lukasa (v. str. 554-555), naglašavajući kako je bio "etičan, duhovan, pravedan, solidaran i osjetljiv na potrebe drugih". Istakao je i njegovo tobožnje "čovjekoljublje" i "demokratičnost".

Kao što vidiš tu me je povezao s velikim hrvatskim biskupom zbog Thompsona i ZDS. Kako si Ti još 2002. napisao članak **KORIJENI THOMPSONOFOBije – KAKO SAM RASKRINKAO THOMPSONOVO "USTAŠTVO" u kome si napade na Thompsona i ZDS polemizirao s Ivanom Zvonimirom Čičkom čini mi se da sam ipak ja malo poslije Tebe to isto radio ali s Goldsteinom u članku objavljenom malo kasnije u Hrvatsko slovo, 28. veljače 2003. u članku koji dajem u Prilozima: Neka pate kad im smeta, Hrvatska je prvak svijeta!**

Kako li je smiješno kad biskupove tvrdnje o ustaštvu komentira ljubitelje jednog od masovnih ubojica u prošlom stoljeću JB Tita koji na takvom popisu zauzima visoko 10. mjesto. Mnogo je bolje plasiran od Miloševića koji je na 30. mjestu ili od Nedića koji je na 40- mjestu

Kako je povod ovih mojih komentara bio moj govor na dodjeli priznanja „Osoba godine 2023.“ predsjedniku Matice hrvatske pa sam pisao i o Filipu Lukasu (dao sam i link za moju knjigu o njemu) i priglupim napadima na Lukasa i DRobilice i

njegovog tate. Ipak lijepo je od DRobilica da je spomenuo kako je *nadbiskup Marin Barišić u propovijedi slavio Filipa Lukasa*.

Na str 424. Drobilica će, kao veliki ljubitelj vele-zločinca JB Tita, o fašističkim sklonostima branitelja pa i o ZDS:

Stav hrvatskih branitelja o ratu u kojem su su djelovali usporediv je s arditima u fašističkoj Italiji. Arditi su smatrali da Italija, iako pobjednica, nakon Prvog svjetskog rata nije dobila ono što je zaslužila. Govorili su o "osakaćenoj" pobjedi. Slično misli i značajan broj radikaliziranih-hrvatskih branitelja koji tvrde da su donijeli svojoj domovini oslobođenje tako da na njezinu teritoriju nema više strane vojne sile, ali da ona nije oslobođena od Srba, "Jugoslavena", "udbaša", "komunista" i sličnih. Naravno, uz to ide i sva bagaža fašistoidnih elemenata, poput mržnje prema "drugom" i "drugačijem". I logično se, naposljetku narativ prelijeva u povijesni revizionizam i neoustaštvo.

Na primjer, promocija knjige Josip Šimunić i "za dom spremni" Josipa Pečarića u prostorijama zagrebačke HVIDRA-e 2019. pretvorila se u ustaški dernek. Prvo je netko pročitao pjesmu posvećenu Šimuniću koja završava usklikom "za dom", našto je publika uzvratila: "Spremni!" U diskusiji, koja se većim dijelom nije direktno ticala teme promovirane knjige napadnuti su svi mogući "neprijatelji Hrvatske i hrvatskog naroda: Pupovac, Ivo Josipović, historičari Goldstein, Jakovina i drugi".

Ta mržnja branitelja koja se može nazvati eshatološkom ne proizvodi samo političke, društvene i psihološke posljedice, ona rezultira dubokim kulturnim lomovima. Tako da današnja Hrvatska nije sposobna, djelomično zahvaljujući i tim navodnim predstavnicima branitelja, da zajednički komemorira žrtve ratova koje su je zadesile. Tuga, koja bi trebala biti zajednička, utopljena je u mržnju. Neki su branitelji 2013. blokirali vukovarsku kolonu sjećanja, neki, pak, inzistiraju na lažima o povijesti Jasenovca. I opet se nameće usporedba s jednim europskim primjerom, ovaj put s Weimarskom Njemačkom: dvadesetih godina je socijaldemokratska pruska vlada (kao vlada jedne od njemačkih zemalja) planirala podizanje spomenika bici kod Tannenberg iz 1914. Radikalna je desnica sve učinila da pruska vlada 1929. ne sudjeluje na otvorenju spomenika. A meni je drago da me takvi spominju kada napadaju branitelje. Krivi su im što im nema Juge.

Na str. 453. spominje opet Biskupa, ali npr. Borovčaka, Tomislava Vukovića, Thompsona, mene... Lijepo društvo, zar ne? A naslov još ljepši. DRobilica opet o Jasenovcu:

Sramotna debata o Jasenovcu

Nakon što je Franjo Tuđman u Bespućima 1989. otvorio debatu o karakteru ustaškog logora Jasenovac, u narednim su godinama taj posao nastavili drugi, revizionisti i neoustaše. Oni su u proteklih 30 i više godina opsesivno nastojali ponovno napisati povijest tog najstrašnijeg ustaškog logora. Pristupi su im bili ponešto različiti, baš kao i činjenice i argumenti koje su koristili. Međutim, zaključak im je uvijek bio manje-više isti: trebalo je minimizirati ili posve negirati zločin koji se u logoru dogodio. Količina tih napisa, koji su često bili s one strane dobrog ukusa, stvarala je tijekom godina u hrvatskoj javnosti dojam da se u

Jasenovcu uistinu zbivalo nešto što nije sukladno službenim tumačenju, kakvo prezentira JUSP Jasenovac.

Tvrđnje o takozvanom "jasenovačkom mitu", kao što smo pokazali, promovirane su još u dijaspori, i prije 1990. U Hrvatskoj je diskusija pokrenuta 1989., većim dijelom pod pritiskom srpskog nacionalističko-revizionističkog narativa utemeljenog na mitu o 700.000 jasenovačkih žrtava. u Hrvatskoj ga je prvi otvorio Ljubo Boban, potom i neki drugi, a onda na specifičan način preuzeo Franjo Tuđman, potom pravaši i drugi ekstremni desničari, pa i istaknuti HDZ-ovci, poput Andrije Hebranga (Hebrang mu se izrugao zbog 'pronalaska' novog biološkog zakona da bi objasnio nedostatak forenzičkih dokaza za navodno stradale u Jasenovcu, JP), ali i historiografski amateri (uvijek me obraduje kada vidim da DRobilica spominje amatere, a zapravo mu je pravi mentor bio neškolovani AMATER povjesničar tata Slavko što mu se zna npr. narugati i izvrsni hrvatski povjesničar dr. sc. Vladimir Geiger; JP) poput Marijane Cote, Josipa Pečarića, Vlade Vladića, Tomislava Vukovića, Damira Borovčaka, biskupa Vlade Košića Ivana Zvonimira Čička, pjevača Marka Perkovića...

Nije sramota kada 'istoričari' tako lažu da po takvoj laži dobiju i ime, a vidimo da ono sadrži i novi doktorat; dr. sc. Ivo DRobilica.

Sramotba je depata o lažima. Jer sigurno je istina kad DRobilica i njegov tata AMATER nešto tvrde, zar ne=

O Jasenovcu će DRobilica i na str. 455., a spominje i prof. Mrkocija o kome sam napisao knjigu (J. Pečarić, Vladimir Mrkoci, Zagreb, 2021., str. 285.):

Na početku novog vala promocije revizionističko-neoustaške "istine" o Jasenovcu-nakon 2000. stoji knjižica (128 str. malog formata) Vladimira Mrkocija i Vladimira Horvata Ogojela laž logora Jasenovac. Josip Pečarić je u predgovoru s negodovanjem konstatirao kako je "danas u Hrvatskoj kao točna prihvaćena brojka žrtava Jasenovca koju zagovaraju otac i sin Goldstein - od 80 do 100 tisuća". Ključna teza glavnog autora Vladimira Mrkocija jest da valja dovesti u pitanje broj jasenovačkih žrtava koje predlažu Goldsteinovi, jer, tobože, "za masovna ubijanja zatočenika nema dokaza", a "u Jasenovcu, osim Židova i Cigana, nije bilo nevinih zatočenika. Svi ostali, osim možebitnih iznimaka bili su zatvoreni zbog antidržavne terorističke djelatnosti, i bili bi u svakoj državi u sličnim okolnostima za ista djela osuđeni i zatočeni". Pored te apsurdne i duboko nemoralne tvrdnje, Mrkoci se najviše bavi uljepšanim prikazom svakodnevnog logoraškog života, dokazujući to istrgnutim primjerima iz memoara Milka Rifferra i trotomne knjige Antuna Miletića, a prešućujući neusporedivo brojnije podatke iz istih knjiga koji daju pravu sliku Jasenovca kao brutalnog logora smrti.

Prpf. Mrkoci je želio da zajedno napišemo zajedno jednu knjigu, ali tada to nisam mogao. On je objavio knjigu:

VLADIMIR MRKOCI KRATKA POVIJEST KOMUNIZMA (ZA NEKOMUNISTE), Naklada Pavičić, Biblioteka XX. stoljeće, 2017. str. 240.

Knjigu su predstavili: prof. dr. sc. IVO BANAC, povjesničar; IVAN ZVONIMIR ČIČAK, gimnazijski učenik prof. Mrkocija, predsjednik Hrvatskog helsinškog odbora; dr. sc. ZLATKO HASANBEGOVIĆ, povjesničar, saborski zastupnik; JOSIP PAVIČIĆ, pisac i nakladnik, urednik knjige.

Vjerovali ili ne na str. 469. on spominje i Pravednicu među narodima o kojoj sam također napisao knjigu (J. Pečarić, Pravednica Među Narodima - Ljubica Štefan, Portal dragovoljac.com:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/LjStefan.pdf>):

Prva osoba koja je iskoristila svjedočenja objavljena u Vjesniku bila je Ljubica Štefan, devedesetih godina bliska vlastima. Citirala je Ercegovića i druge navodne svjedoke, pa onda i jednog svjedoka koji je (navodno?!) nazočio egzekucijama, ali je ostao, "zasada, sam o NN, jer se boji za svoju obitelj". Opaskom o poslijeratnom Jasenovcu tom se poslu priključio i Josip Pečarić te praktički istovremeno i Josip Jurčević: "...jasenovački je logor bio upotrebljavao kao logor i nekoliko godina nakon rata - poslužio je za logor novim vlastima, najprije jedinica JA, a zatim i civilnim vlastima NR Hrvatske". Jurčević smjerno citirao Tuđmanova Bespuća. Potom će 2005. u knjizi Bleiburg tu tvrdnju otprilike ponoviti ("Jasenovac, najveći logor u NDH, nakon rata bio je logor koji je koristila jugoslavenska država"), ali ovaj put ne spominje Tuđmana jer podrazumijeva da su njegove tvrdnje postale općeprihvaćena činjenica.

Je li puka slučajnost da je taj porast interesa za poslijeratni Jasenovac koincidirao s pripremama za suđenje Dinku Šakiću? Potom je nastupilo svojevršno zatišje; poslijeratni Jasenovac je potisnu u drugi plan.

Stipo Pilić i Blanka Matković su 2012. u Radovima Zavoda za povijesne znanosti HAZU-a u Zadru objavili tekst Poslijeratni zarobljenički logor Jasenovac prema svjedočanstvima i novim arhivskim izvorima u kojem su nastojali iznijeti dokaze o postojanju tog logora – unatoč golemom...

Posebno mi je drago što spominje autore Pilića i Matkoviću i knjigu tiskanu od stane HAZU jer je njegov tata neškolorani AMATER napao 2015. godine i knjigu „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Naime „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015. na str. 24 i 25 donijela je reakcije Slavka Goldsteina, Hrvoja Klasića i Tvrtka Jakovine. Nažalost, kritike navedenih osoba nisu bile zasnovane na znanstvenim ili logičkim argumentima, nego na uvredama i prijetnjama.

Posebno treba izdvojiti prijetnju tate Slavka zato što je on bio posebni savjetnik predsjednika Vlade RH za kulturu. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on za takve stvari više nema tolerancije.

Da to treba ozbiljno shvatiti vidi se i iz pisma g Đura Vidmarovića, predsjednika Hrvatskog kulturnog vijeća:

Nisam znao da je gospodin Goldstein savjetnik predsjednika Vlade RH za kulturu! Nikoga ne vrijeđam, ali, mit respect, nonsens je pored tolikog broja eminentnih hrvatskih kulturnjaka na tako prestižno mjesto postaviti čovjeka koji nema visokoškolsku naobrazbu, a nije slikar-naivac ili pučki pjesnik, već izdavač, trgovac, čovjek iz poslovnih krugova. Njegov pokojni otac je imao umjetničkog dara i bio nadareni spisatelj i cionistički promičbenik, ali sin nije napisao niti jednog jedinog stiha. Gos'n Slavko je sa svojim sinom napisao nekoliko zanimljivih priloga iz povijesti Židova u Hrvatskoj, ali kada se uhvatio s problemom židovskih žrtava tada se pokazalo kako je političar koji ne zna struku, ali znade zaključivati od oka. To što je Židov svaka čast, ali to ga ne uzdiže

automatski iznad ranga sveučilišnih profesora, akademika i istaknutih ljudi u kulturi. Sada mi je jasnije zbog čega se kod nas odvijaju procesi koje možemo nazvati kulturocidom.

Ti napadi su doveli do Pisma HAZU u kome se traži da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi istraživanja, peticija. Potpisali su je:

akademik Josip Pečarić

prof. dr. sc. Matko Marušić

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački

akademik Dubravko Jelčić

akademik Marin Hraste

akademik Andrija Kaštelan

dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski

prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

Ante Ivas, biskup šibenski

akademik Stanko Popović

akademik Žarko Dadić

akademik Ivan Aralica

prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a

akademik Frano Kršinić

dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski

mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski

akademik Stjepan Gamulin

prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju

izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU

Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti

prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti

prof. dr. sc. Ilica Veža, član Europske akademije industrijskog management

prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u Mostaru

dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka

prof. dr. sc. Ivan Malčić

doc. dr. sc. Dubravko Jelić

doc. dr. sc. Ivan Bokan

prof. dr. sc. Srećko Kovač

dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik

dr. sc. Hrvoje Kalinić

izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula

izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević

prof. dr. sc. Boris Širola

dr. sc. Stjepan Kožul

dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc. .Andelko Mijatović
prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj
Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
dr. sc. Zlatko Vučić
doc. dr. sc. Branko Hebrang
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Milko Brković
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović
prof. dr. sc. Darko Žubrinčić
prof. dr. sc. Slavko Kovačić
prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čivljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić
prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Marko Jerčinović
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
prof. dr. sc. Ana Jerončić
dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pećnjak
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakic-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš

mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za
istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr.art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc. Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwert
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti professor u trajnom zvanju
dr. sc. Vladimir Čepulić, umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vataavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist I kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof.dr.sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulović
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čivljak
dr. sc. Miroslav Međimorec
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak

dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za
obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr.sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković
prof. dr. sc. Zoran Vataavuk
prof. dr. sc. Mladen Petravić
prof. dr. sc. Ivan Bodrozic
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik u miru
dr. sc. Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić
don Anđelko Kačunko
dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof. dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof.dr.sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan
Potpisnicima su se pridružili i mnogi drugi. O tome vidjeti knjigu:
J. Pečarić: *Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!*
Zagreb, 2015.

Drugo pismo koje se spominje u naslovu te knjige je PETICIJA ZDS iz te godine s kojom se branio Thompson i njegova BOJNA ČAVOGLAVE koju su sudski pokušali zabraniti ali nisu uspjeli. Pri tome treba iznova podsjetiti na fašistoidno pismo koje je tada potpisalo više od 50% članova Odjela za povijest Filozofskog fakulteta u Zagrebu i s njima dr. sc. Ivo DRobilica. Tražili su da se iz strukovnih udruga izbace povjesničari koji nisu DROBILIČARI, pardon koji su potpisali to pismo, a vidimo da je peti potpisnik suradnik Predsjednika Tuđmana i ravnatelj HIP-a iz tog vremena:

akademik Josip Pečarić

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački

akademik Stanko Popović

dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest

Potpisnika je preko 4000 i naravno i Ti si među njima.

U prilogima pored spomenutog teksta u kome povezujem tatu Slavka s napadom na Thompsona i ZDS iz 2003. dajem još neke tekstove u kojima se spominje dr. sc. Ivo DRobilica i tata neškolovana AMATER do godine 2012. kada je trebao dr. sc. Ivo DRobilica postati redoviti član HAZU i neslavno prošao i on jer je dobio najmanje glasova na izbornoj skupštini, ali i HAZU jer je bilo skoro jedna trećina akademika koji si bili da onaj po kome su drobiličari dobili svoje ime postane akademik i tako od HAZU naprave AKADEMIJU REDIKULA.

Ne zaboravimo ni to da je Predsjednik Vlade RH imenovao dr. sc. Iva DRoblicu u onu čuvenu Komisiju za rehabilitaciju zvijezde petokrake i osudu ZDS u kojoj je osigurao prevagu drobiličara!

Josip Pečarić

THOMPSON – NAJZNAČAJNIJI ŽIVUĆI HRVAT, DRAGOVOLJAC.COM, 2024.

MIRA VRBANOVIĆ

PREDSTAVLJANJE KNJIGE JOSIPA PEČARIĆA BOJNA ČAVOGLAVE - THOMPSONOFBIJA Zagreb, 2022./Tisno, 21. srpnja 2022.

Vijest da je teško bolestan sin Marka Perkovića Thompsona, izazvala je u hrvatskom puku istinsku zabrinutost i duboku sućut. Marko je trebao ovoga mjeseca održati dva značajna koncerta, što je na žalost otkazano. No, mi ćemo večeras, usprkos svemu, razgovarati o karizmatском glazbeniku, pjevaču i hrvatskom branitelju Marku Perkoviću Thompsonu i tako ga duhovno podržati u trenutnoj njegovoj nevolji, u vjeri da je Bogu sve moguće - da ozdravi i njegova sina.

Pod naslovom Bojna Čavoglave – thompsonofobija, Pečarić je skupio, nazovimo to “dokumentaciju” fenomenologije fenomena Thompson: Bojna Čavoglave.

Nadimak Thompson, prema pušci strojnici koju je dobio tijekom Domovinskog obrambenog rata kad smo bili slabo naoružani (kako ju je prvotno nazvao njezin tvorac, pukovnik američke vojske, Thompson), još je jedno podsjećanje onima koji su izgubili rat na hrvatskome tlu, a bili su okuraženi zajamčenom potporom svjetskih sila.

Marko Perković se kao mladić stavlja na raspolaganje Zboru narodne garde na samom početku rata, a kao pripadnik 142. drniške brigade sudjeluje u akciji Oluja 1995. g.

Zašto treba čitati ovu Pečarićevu knjigu?

Treba je čitati:

1. jer za sugovornike ima veoma obrazovane, iskusne, odvažne i hrabre ljude koji iznose jasne stavove o osobama, sudionicima značajnih i ponekad presudnih suvremenih događanja za hrvatski narod i o povijesno-društvenim činjenicama.
2. što o mnogim značajnim pojedinostima, koje sve vlasti i politika znadu lukavo izbjeći, možemo saznati na osobit način jer povezuje sadašnjost i prošlost i razgolićuje politikantske namjere.
3. Jer bilježi važne načine i sredstva kojima se Hrvate treba držati u pokornosti, danas još lukavije nego u komunističko doba.
4. što saznajemo o brojnim škandalima na koje službena vlast, službene osobe, ustanove i predsjednici nisu reagirali.

Za uvodnu riječ autor uzima tekst don Anđelka Kaćunka: Korijeni thompsonofobije. Kako sam raskrinkao Thompsonovo „ustaštvo“

Don Kaćunko je razgolio velikog borca za ljudska prava Ivana Zvonimira Čička koji se, nakon Thompsonova megaspektakla u Splitu 2002. g. okomio na pjevača zbog ponašanja mlade publike na koncertu, ali ispada i zbog poruka koje proizlaze iz njegovih pjesama – Bog, obitelj, Domovina. Čička ne brinu ni najmanje poruke sotonističkih rock-mračnjaka čiji se koncerti najavljuju mjesecima unaprijed i koji se planiraju uglavnom o većim crkvenim blagdanima.

Tako don Kaćunko, po Duhu razlučivanja, postavlja bit oprečnosti: ili tradicionalne kršćanske vrijednosti ili poganstvo i sotoniziranje mladeži i kulture. Valja pamtiti i ove don Kaćunkove rečenice: „Samonikao u određenom povijesnom trenutku, u domovinskom ratu, Perković je izrastao iz svjetonazora koji je najviše doprinio nastanku samostalne hrvatske države, svjetonazora čije su osnovne postavke da čovjek pripada sebi, zajednici u kojoj živi, i Bogu koji mu je udahnuo život i namijenio poslanje na zemlji.

Pojava da je rat otišao do bestraga, a da duh ratnika nastavlja živjeti, razbjesnila je i one koji nikakvu hrvatsku državu nisu željeli i one koji nisu željeli hrvatsku državu u kojoj će dominantni svjetonazor da osoba, narod i vjera čine nerazdvojno trojstvo po kojem čovjek postaje čovjekom. Smetale su im sve pojavnosti takvog duha, ali im se učinilo najzgodnije da svoj bijes iskale na estradnom pjevaču u namjeri da i njihov bijes dobije estradne dimenzije. U stvari, prestrašili su se onoga što je Perkovićeva pjesma otkrila. Da duh koji je stvarao državnu zajednicu nastavlja živjeti u generacijama koje dolaze. Da je to i dalje pretežit duh i u društvu i u kulturi.“

Iz Polemike sa Šnajderom saznajemo da je dr. Ivo Banac Thompsonov mač nazvao „pseudokeltskim“, a Šnajder „puškom“. Ali ako se zna da je u Prahuljama kod Nina sagrađena crkva sv. Nikole u XII. st., u kojoj su se hrvatski kraljevi na obranu Hrvatske zaklinjali na mač, zašto Thompson iz Čavoglava pokraj, kao dragovoljac ne bi za svoj simbol smio odabrati povijesni mač hrvatske obrane? Književnik Ivan Aralica u svom prilogu kaže: „Onih ratnih godina su se pojavljivale različite pjesme, ovakve i onakve domoljubne, znao sam značenje tih pjesama, one igraju ključnu ulogu, to ne treba dokazivati, u jednom kritičnom trenutku angažiraju mase, a mase podržavaju povijesna gibanja. I to je njihova uloga.“

Ako itko predloži da o toj temi treba javno razgovarati stručno i objektivno, odmah se javljaju dežurni soldati, mahom lijevi novinari ili manjinci, koji će drsko tražiti uništenje karijere, otkaz na poslu, izrugivanje i vrijeđanje osobe.

G. Miro Banović još proširuje temu progona Thompsona, Domovinskog rata i poklika Za Dom spremni!, citirajući jednu osobu s društvenih mreža: ...“jer su najjači medijski, politički i sudski udar na „za dom spremni“, Bojnu Čavoglave, Thompsona, ali i npr. navijače hrvatske nogometne reprezentacije došli nakon 2010. g., tj. s novim političkim čistkama i valom neojugoslavenstva i neokomunizma u Hrvatskoj“.

Akademik Pečarić zamjećuje kako se ušeptrljiše i na Filozofskom fakultetu, jer su tražili da se povjesničare, koji su svojim potpisima na peticijama branili

dostojanstvo hrvatskih branitelja i njihovoga pozdrava „za dom spremni“, isključujući iz strukovnih organizacija. Lijevi su aktivisti umnažali svoje napade, mnogi su te napade povezivali i s pjesmom E, moj narode, u kojoj se spominju i masoni. Evo druge kitice:

Antikristi i mason
Komunisti ovi, oni
Šire sotonske fraze
Da nas poraze
E, moj narode, e, moj narode.

O masonima se danas govori otvorenije, a kolumnist Jović kaže „da je još 1994. g. pod vodstvom Nenada Porgesa, tada savjetnika u Vladi, osnovana loža zvana „Ilirija“ koja je kao najpogodnijega budućeg predsjednika nominirala Mesića, koji će to i postati šest godina poslije, a g. Markoci kaže: „Ipak, Mesić je doista poseban. Ima ga i u Jasenovcu i u Haagu. Imamo ga kad izravno laže (Haag) i kad se bori za očuvanje laži (Jasenovac). U oba slučaja to je laž kao političko oružje par excellence“.

Godine 2002. Josip Jović objavljuje knjigu „Život po protokolima“, što asocira na knjigu Protokoli Sionskih mudraca, don Anđelko Kaćunko piše te iste godine o Thompsonu, a sam Thompson objavljuje pjesmu i album E, moj narode.

Kao pravi istraživački novinar, Jović se ozbiljnije pozabavio Protokolima Sionskih mudraca i pokazao kako to nije neko izmišljeno, usputno štivo, neka krivotvorina, pa je u svojoj knjizi Život po protokolima – Prilog anatomiji hrvatske (samo)destrukcije, upozorio na sličnost onoga što se događa hrvatskom narodu i Protokola Sionskih mudraca, tj. galopirajuće rashrvačivanje što ga provodi hrvatska vlast i stvaranje Zapadnog Balkana, te diktatura MMF-a.

U pravu je Jović kad kaže da nam neće trebati „vlada ni narodna banka, jer će sva krupna infrastruktura, porezna, fiskalna i monetarna politika biti u rukama multinacionalnih kompanija i njihovih financijskih asocijacija kao što su MMF i Svjetska banka, neće nam trebati ni predsjednik, jer ćemo uvijek imati nekog Montgomeryja, neće nam trebati vojska jer ćemo imati NATO, neće nam trebati obavještajne službe jer ćemo imati CIA-u. Neće nam trebati ništa, jer ćemo biti nitko.“

Godine 2008. Marku Perkoviću Thompsonu zabranjuju se koncerti, tj. sloboda pjevanja, misli i okupljanja. Hrvatski akademici pišu Otvoreno pismo predsjedniku Saborskog odbora za ljudska prava.

Ostaje ipak neshatljivo zašto nije bilo reakcija i drugih skupina, desnih stranaka, braniteljskih udruga i drugih udruga, na koncu i naroda?!

Možda možemo djelomice naći odgovor u ovom Otvorenom pismu.

Otvoreno pismo predsjedniku Saborskog odbora za ljudska prava

G. zastupniče, predsjedniče Odbora za ljudska prava Sabora Republike Hrvatske

I. Na dan branitelja grada Zagreba:

1. Ujutro je slušana misa zahvalnosti braniteljima, mladim ljudima koji su dali vlastiti život za obranu, istinu i čovječnost u demokratskoj Hrvatskoj. Trebali ste biti na ovoj misi!

2. Preko dana je postavljen Sokratov šator, gdje su izložene knjige i prikazivani filmovi, a najvažnije ljudi koji su proživjeli obranu i stvaranje Hrvatske - branitelji, obitelji stradalih, logoraši i invalidi. Došli su mnogi građani, a posebno su došli mladi, da se sretnu sa svjedocima, da im netko kaže da smiju biti ponosni na obranu i stvaranje Hrvatske države i da se odluče i oni uključiti izgradnjom sebe, da bi stvarali obitelj i gradili Hrvatsku. Trebali ste doći i susresti istinu!

3. Navečer su se mladi došli radovati, jer se pjevalo njima a oni su bili ponosni na poginule mlade i državu koja je stvorena. Jeste li bili na koncertu?

II. Tada je došlo do straha od ljubavi za Hrvatsku, vjerom, znanjem i pjesmom. Počeo je napad. Progovorili su moćni ljudi, i izgovorili najteže riječi.

1. Nisu se usudili napasti misu u crkvi.

2. Nisu se usudili napasti šator, knjiga, filmova i fotografija stradanja i junaštva.

3. Nisu se usudili napasti logoraše, udovice, invalide, branitelje ...

4. Napali su jednog pjevača, jedan pozdrav, jedan znak na jednom mladom čovjeku i jednu pjesmu koju nitko nije pjevao. Vi ste ih trebali braniti!

III. Htjeli su probuditi strah!

1. Tada smo progovorili – Zahtijevali smo slobodu od straha. Pozvali smo ljude vjere, znanja i misli da nam se pridruže.

2. Oni su se odazvali, stotine akademika, biskupa, sveučilišnih profesora, umjetnika, intelektualaca, više od 300 građana. Potpisali su i pridružili se protestu protiv straha, zabrana javnih skupova, slobode govora i pjesme, neistinitog prikazivanja Domovinskog rata, izazivanja podjela u Hrvatskoj, neistinitog informiranja uglednih međunarodnih ličnosti i zajednice – a sve na štetu istine, demokracije i ljudskih prava u Hrvatskoj. Niste potpisali, a trebali ste!

IV. Tada je krenulo novo plašenje!

1.. Napadnut je gradonačelnik glavnog grada, zašto dozvoljava javni skupovima koji su ga obranili.

2. Napali su i predsjednika Vlade, jer akademici, biskupi, znanstvenici, profesori, umjetnici, građani .. ne znaju sami misliti, a ne bi ni smjeli progovoriti bez njegove dozvole?! Trebali ste nas tada pozvati, saslušati i vršiti ono za što ste zaduženi – braniti ljudska prava.

V. Tada su se doista i uplašili, ali oni koji su plašili! Pozvali su upomoć, i dobili su pomoć – kakvu pomoć

1. Član Sabora, je rekao da se ne smijemo slobodno kretati po Hrvatskoj, da ne smijemo dolaziti u Istru, Pulu, bez dozvole.

2. *Predsjednik Srbije je tražio da se ispričamo za slobodu!*

3. *Međunarodni predstavnik je izjavio da je sprečavanje genocida u Bihaću kontraverzno! Zar mu Srebrenica nije dosta?*

4. *Talijanski fašisti su ocrtili Poreč, a vlast to nije ni primijetila?!*

VI. *Onda je došao dan svehrvatske zahvalnosti za slobodu i braniteljima za obranu.*

1. *Sakupili smo se u Čavoglavama, iz svih dijelova Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Evrope, Australije, SAD.*

2. *Došli smo avionima, vlakovima, autobusima, automobilima, motorima, biciklima i pješice.*

3. *Predstavili smo knjige i razgovarali o Hrvatskoj, igrali nogomet, pjevali s desecima klapa, plesali i onda se okupili na koncertu – 100 000, više od 100 000.*

4. *Mladi ljudi, hrvatski narod je dao odgovor. Nisu dozvolili da ih se uplaši! Pokazali su da su spremni voljeti i braniti Hrvatsku u svakom njenom djelu! Trebali ste biti u Čavoglavama, upoznali biste hrvatski narod koji vam je povjerio da čuvate ljudska prava u državi gdje se dugo i teško za to borilo!*

VII. *Dan poslije zabranili su koncert u Puli. Sada bježe iz moralnog u birokratsko opravdanje*

1. *Zabrane, dio totalitarnih režima, iza nas su i ne prihvaćamo ih pred nama!*

2. *Istra je otvorena za pjevače iz Srbije, u posjete dolaze talijanski iredentisti i neofašisti – neprijatelji Hrvatske. Samo nije za hrvatskog branitelja i pjevača domoljubnih i bogoljubnih pjesama Marka Perkovića Thompsona?*

3. *Ogromna većina hrvatskog naroda vjeruje da mu je zabranjen dolazak zato što im smetaju hrvatske zastave? Niste se oglasili.*

VIII. *Vrijeme je da poštujete ljude. G. zastupniče, predsjedniče Odbora za ljudska prava Sabora Republike Hrvatske,*

1. *Niste molili, branili, potpisali, pozvali, reagirali, ni bili s nama.*

2. *Prestanite ne vidjeti, ne čuti i šutjeti na ugroženosti ljudskih prava i demokracije u Hrvatskoj*

3. *Odmah zahtijevajte slobodu javnog okupljanja da bi se pjevalo pjesme obrane, radovalo slobodi i sanjalo buduće stvaranje. Na kraju zamolite i nas da Vas upoznamo s našom istinom i zahtjevima. Biti će to dobro i korisno Vama i Hrvatskoj i svijetu.*

Svi prilozi u knjizi zapravo slažu veliki mozaik osvete, laži, obmana, perfidnih podvala i najprizemnijih okolnosti kojima se preko Marka Perkovića Thompsona, njegovih nastupa i koncerata nastoji zaustaviti sve što u Hrvatskoj diše hrvatski i vjerski.

U uglednim se njemačkim novinama Frankfurter Allgemeine Zeitung iz autoriziranoga razgovora s Thompsonom objavljuje prljavi, nečasni i nezakoniti pamflet, vade i iskrivljuju sklopovi Thompsonovih misli. Zastrašujuće djeluju ti

neoliberalni lobiji koje čine skupine obmanjivača, oholica, poluobrazovanih novinara i doktora znanosti i političara. U susjednim zemljama postaje nepoželjan: Sloveniji, Austriji, Švicarskoj, Hamburgu, a u Crnoj Gori se zapjevala Bojna Čavoglave, u Ukrajini postaje ona himna i snaga ukrajinskim braniteljima kakvom su je pjevali i naši branitelji i zbunjivali neprijatelja.

Janez Janša kaže o zabrani Thompsonova koncerta: „Ako je Thompsonov koncert zabranjen zbog njegova svjetonazora, onda u Sloveniji imamo političku policiju i politički režim.“ A kako bismo onda mi u Hrvatskoj trebali shvatiti tolike godine zabrana i prava na egzistenciju?!

Thompsonova ekipa je uoči zasjedanja Odbora za prekršaje protiv javnoga reda i mira i javne sigurnosti Visokog prekršajnog suda RH u veljači, odgovorila na pisanje Slavice Lukić ovako: „U vrijeme dok se iz crne zemlje iskopavaju ostatci hrvatskih heroja i žrtava srpske agresije, mi svjedočimo medijskom pritisku uvijek istih, malih i nebitnih pojava uhljebljenih u neke medije, koji sebe vide u puno većem svjetlu i veličini nego što u stvarnosti jesu, kako iznova pokušavaju utjecati na sud da kriminalizira isto ono što su oni, koje još uvijek crna zemlja krije, ponosito nosili braneći zemlju i narod od istih onih kojima ovi što perfidno i podmuklo, pod krinkom brige za čudoređe, nikad nisu zamjerali ni mržnju ni smrt koje su sijali protiv ovog naroda i ove zemlje“.

Bojna Čavoglave je zapravo odredila Thompsonov životni put. On ostaje na 1. crti bojišnice civilizacije, ljudskosti, kulture i hrvatskog kršćanskog identiteta. Kad znamo da latinski pojam kultura označava obrađivati, uzgajati, oplemenjivati, naravno da je Thompson opasan u ovoj poplavi „kulture smrti“. On je stao u obranu tradicionalnih kršćanskih vrijednosti, doma i obitelji, a sotoniziranje čovjeka se upravo provodi najraznovrsnijim izopačenostima, što podržavaju civilno društvo, udruge, sudstvo i vlast, i zato ga se mora na sve načine sprečavati. Teško je to razumjeti onima koji žive u materijalnom, karijeri, moći, razuzdanostima i vlastitom obožavanju.

Na pitanje novinara Frankfurter Allgemeine Zeitung o uporabi pokliča Za dom spremni, Thompson nadopunjuje cijelu frazu pokliča i kaže: „Početkom devedesetih kad se stvarala hrvatska država i u vrijeme Domovinskog rata, nitko nije postavljao pitanja oko tog pozdrava i on nikome nije bio upitan, niti ga je itko doživljavao kao fašistički pozdrav. ....Vi tvrdite da ljudi tada nisu mislili na bana Jelačića, ali radi vaših čitatelja samo ćemo kratko o povijesti toga pozdrava onako kako ga mi doživljavamo i poznajemo. Hrvati su kroz prošla stoljeća uvijek imali bojni poklič koji je izražavao spremnost na obranu svoga doma i Domovine. Pa tako i ban Jelačić, kojeg vi spominjete, uzvikivao bi: „Za dom“, a vojska bi odgovarala „spremni umrijeti!“, ili skraćeno „Spremni!“

Dakle, taj pozdrav je za Hrvate prirodan i povijestan bez obzira tko ga je i kad koristio.

Je li Marko uopće svjestan koju mu je zadaću namijenila Providnost?!

On privlači mladež i puk. On ih oduševljava. Oni znadu sve njegove pjesme i pjevaju ih u svim prigodama jer su emocionalno nabijene, jer dolaze iz njegove domoljubne duše. On stojički nosi sve napade i nepravde, ustrajava, kao da nastavlja on sam nositi povijesno breme hrvatskoga naroda. On probija šutnju,

strah i mlakost hrvatskih intelektualaca i crkvenih krugova. On istovremeno slavi Boga, promiče obitelj i dom. Dom i ognjište su kulturološki i povijesno održali Hrvate. Sam njegov život postao je pokora.

U današnjim okolnostima to je boj na metafizičkoj razini, kaže poznata liberalna feministkinja židovskog podrijetla, Noami Wolf. Naše je vrijeme borba sa sotonističkim napadima na čovječanstvo, ovo su meta-ljudske moći s kojima se borimo. Radi se o napadu demonskih oligarha koji nas žele porobiti, tako demonski u svojoj moći, dobro koordinirani i tako sveobuhvatni.

Hvala ti, Marko Perkoviću Thompsonu.

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/31452-predstavljanje-knjige-josipa-pecarica-bojna-cavoglave-thompsonofobija>

JOSIP PEČARIĆ

JOŠ FAH IDIOTA

Komentirao sam FAH IDIOTA TJEDNA iz „Hrvatskog tjednika“ od 22. 8. 2024. Međutim ima više FAH IDIOTA koji su se našli u ovom broju najčitanijeg hrvatskog tjednika a u svezi s veličanstvenim povratkom Marka Perkovića Thompsona: Luka SAFUNDŽIĆ, Pavica KNEZović BELAN, Andrej PLENKOVIĆ, Boris DEŽULović, Hrvoje KLASIĆ i Tena ŠIMONović EINWALTER.

Neke od njih spomenuo je i veliki hrvatski kolumnist književnik dr. sc. Damir Pešorda, pa pogledajte njegovu kolumnu:

D. Pešorda: Zaslužuje li Hrvatska Imotski?

19. kolovoza 2024.

JEDINA NAM JE ŠANSNA IMOTSKA HRVATSKA

Koncert Mate Bulića, Marka Perkovića Thompsona te Dražena Zečića 7. kolovoza u Imotskom izazvao je veliki interes i brojne reakcije u hrvatskoj javnosti. Partizanski apologet pod krinkom povjesničara Hrvoje Klasić izjavio je da ga je zbog koncerta stid što živi u Hrvatskoj (usput rečeno, to je barem lako riješiti!), predsjednik Milanović je sugerirao da *ustašovanje* ne bi smjelo proći bez sankcija, to jest „hapšenja“ odgovornih, pučka pravobraniteljica Tena Šimonović Einwalter također zaziva procesuiranje, Ivo se Goldstein pjeni: „Ovo u Imotskom je sramotno“, sigurno je i Jaca Kosor na svom profilu složila neku ubojitu krumpir-salatu, ali ne da mi se sada tražiti po bespućima interneta... Dakle, uskomešala se kumrovčad i sorošćad sve u šesnaest, nešto ih svrbi do boli. Navodno majice HOS-a, navodno ustaški pozdrav ZDS, navodno ovo, navodno ono, ali uistinu svrbi njih Imotski kao takav. Po njihovu računu takav grad ni takav kraj ne bi smjeli postojati. Gle, mamicu im ustašku, svi veseli, raspjevani... i svi Hrvati!

Bit stvari je, dakle, u nečemu drugom, ne u stvarnom strahu od ustaške rekonkviste. Da sada je ne pametujem o tomu, navest ću riječi kritičara i novinara *Jutarnjeg lista* Tomislava Čadeža koji ponekad zna iskočiti iz šprance jutarnjačkog novinarčenja: „Trideset godina i više nakon rata ta naša djeca slušaju da su ustaše, kao što smo i mi slušali. Zacijelo ima među njima svakakvih, ali najviše istinoljubivih. Što je sporno? HOS-ov amblem i pozdrav? HOS je iskrvario za demokraciju i slobodu. Gdje su njihovi zločini? Koji su to naši zločini? Koji su Thompsonovi? I što je s tom slikom u glavi da naše kćeri i sinovi

trpe iste laži koje smo i mi skupili i zbog tih laži ginuli.“ Govoreći o mladosti koja se slijevala na koncert u Imotski, Čadež govori o novim generacijama koje odbijaju anakroni udbookomunistički teror kojim se Hrvate želi držati u pokornosti pod hipotekom u najvećoj mjeri izmišljene i još četrdeset pete višestruko u krvi naplaćene krivnje.

Ako se drugdje u Hrvatskoj donekle i uspjelo u ispiranju mozga i nametanju krivnje, Imotski se ne da. I nikada se nije dao. Ono što je Thompson dotaknuo pjesmom *Geni kameni* u najvećoj mjeri očituje se upravo u Imotskom, ali i na cijelom tom potezu od Rame do Ravnih kotara. Taj prostor, kojega je Ivan Aralica konačno učinio literarno relevantnim, dugo već nije samo rezervoar iz kojega se koliko-toliko nadoknađuje hrvatski demografski manjak nego je i u kreativnom smislu najpotentniji dio hrvatskoga korpusa. U tom prostoru Imotski se sa svojom bližom okolicom posebno ističe. Tri od pet najvećih pjesnika novije hrvatske književnosti – Tin Ujević, Antun Branko Šimić i Petar Gudelj – ponikli su s tog prostora odrastajući pogleda uprta u mitsko Biokovo. Najintrigantnija epopeja hrvatske književnosti dvadesetog stoljeća, Raosovi *Prosjaci i sinovi*, stiže nam s tog prostora, a u Domovinskom ratu razmjerno broju stanovnika Imotski je imao najveći broj poginulih branitelja iako se crta bojišnice nikada nije ni primakla Imotskome. Imotski je toliko širokogrudan da je i onoj drugoj, suprotstavljenoj, projugoslavenskoj strani dao književnu uzdanicu – Antu Tomića. Nije bogzna kako nadaren, ali njima dobro dođe kad nemaju svojih boljih.

Zastranih malo, vratimo se temi, Imotskom i njegovim mrziteljima. Zemlja u kojoj razvikani javnici i politički odličnici zmijski sikću na raspjevanu mladost, koja slavi život, ljubav, domoljublje, vjernost domu i slobodi, samu sebe sapleće, samoj sebi podmeće nogu. Dođe čovjeku da se zapita: Zaslužuje li uopće takva Hrvatska Imotski? Ohrabruje jedino to što je relativno uzak krug onih koji organski ne podnose Hrvatsku ma koliko dobro bili raspoređeni. Kad-tad će imotska, mlada, razdragana Hrvatska nadvladati mrzovoljnu Hrvatsku punu jugotužja i samomržnje. Ako nas sve skupa prije ne odnese destruktivni val umirućeg Zapada. No i u borbi protiv tog razornog vala jedina nam je šansa upravo imotska Hrvatska s Thompsonova koncerta.

Damir Pešorda
Hrvatski tjednik

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/p-r/peorda-damir/44148-d-pesorda-zasluzuje-li-hrvatska-imotski.html>
hkv.hr

D. Pešorda: Zaslužuje li Hrvatska Imotski? - Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća

HAJKA NA HAZU / "MOZAK VELIČINE MAKOVIĆ-ZRNA", ZAGREB, 2024.

NAVODNA OBRANA 'POVJESNIČARA – UKLANJATELJA'

Napokon smo dočekali 'obranu' 'povjesničara – Uklanjatelja' kako je Stanka Andrića nazvao veliki hrvatski kipar Kuzma Kovačić. Glupava mi je kao i prije pa pozivam sve koje ovo zanima da pročitaju veliki prilog o tome prvog ravnatelja i osnivača podružnice dr. sc. Mata Artukovića koji detaljno objašnjava kako je zaposlio 'povjesničara – Uklanjatelja', kako ga je predložio za svog nasljednika, kako je postavljena bista, kako sam i ja bio nazočan na tom događaju, i sve druge igre 'povjesničara – Uklanjatelja' oko toga.

Kod pisma o imenu HIP-a Zagrebne spominje da je jedan od potpisnika bio ravnatelj tog instituta iz vremena HRVATSKOG predsjednika dr. sc. Mirko Valentić bez koga ne bi ni mogla biti osnovana podružnica tog instituta, a da je jedan od akademika koji su potpisnici prijedloga je bio ministar znanosti iz vremena osnivanja podružnice u Slavonskom Brodu. A da ne spominjem i vrijeme u kome je 'povjesničar – Uklanjatelj' postao ravnatelj (vrijeme kada je kandidat za akademika bio prof. dr. sc. Ivi Gildstein kasnije postao čuven po velikom pronalasku po kome je danas poznat kao Ivo Drobilica).

Čini mi se i da je pročitao što je o njemu kao 'lošem gubitniku' rekao na predstavljanju moje knjige u Tisnom Predsjednik HAZUDD-a dr. sc. Josip Stjepandić kada je nastavljao klevetati Utemeljitelja RH:

„Umjesto da neizbor shvati kao priliku za popravni ispit, on se upustio u obračun kojeg može samo izgubiti, ali i nanijeti štetu onima koji ga smatraju kvalitetnim znanstvenikom.

Dao je intervju poznatom bljuvalnom glasilu, koje je godine 2012. večer prije konačne presude hrvatskim generalima u Den Haagu znalo da će to biti konačna presuda Franji Tuđmanu:

„Uz to sam kratko naznačio i pojedina otvorena pitanja oko autorske originalnosti Tuđmanovih knjiga, jer već odavna postoje teze i indicije da su neke dijelove nekih njegovih knjiga napisali drugi autori, a ne on.“

Znači, Tuđman je muljao sa svojim radovima, to svi znaju, ali se ne usude otvoreno kazati?

Budući da je u ovom malicioznom iskazu ostao nedorečen te nije ponudio nikakve dokaze, moramo pretpostaviti da je „antituđmanizam“ bitna odrednica (a možda i

temelj?) djelovanja kandidata S.A. To jedan znanstvenik ne čini. O znanstveniku govore njegova djela, a ne to što se o njemu priča.”

<https://bezccenzure.hr/toptema/koga-je-lakse-oblatiti-tu%c9%96mana-ili-thompsona/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/40376-koga-je-lakse-oblatiti-tudmana-ili-thompsona>

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Aralica.pdf>

Iako se trudio biti pristojan ipak su mi njegovi argumenti smiješni, glupavi da rekao sam kretenski našem novinaru da on nije to htio ponoviti.

Jer ako je postavljanje biste Utemeljitelja RH bilo javno i na njemu su bili nazočni novinari to nije stvar Instituta nego svih. Činjenica da je on uklonio bistu čovjeku koji je utemeljio ovu državu tiče se svih koji vole ovu državu!

Zato bilo koja riječ, pa ni 'kretenski', nije teža od težine riječi koje je izgovorio tadašnji ministar akademik Ivica Kostović koje optužuju sve one koji su podržali 'povjesničara – Uklanjatelja', na predstavljanju moje knjige:

J. Pečarić, HAZU i Tuđmanova bista / Napadaju Tuđmana – Da umreš od smijeha, 2., Zagreb, 2024., str. 389.:

Još nikad nitko nije, od kad sam ja u Akademiji, dakle od 2006., prošao za akademika koji nije prošao tajno glasovanje u Razredu. Onda to ide na skupštinu, Znači, natječu se ljudi iz vani, predlažu ih sveučilišta ali ne prolaze. Svega 4 čovjeka, svega 4 kandidata od kad sam ja od 2006, nisu prošla na Skupštini. Dvojica protiv čijih izbora se suprotstavio neki akademik. To su Goldstein i Andrić. Znači dostignuće akademika Pečarića je nešto što je gotovo nevjerojatno. Kad te predloži razred automatski prođeš skupštinu. To je uglavnom tako, svi akademici tako prođu. A on je argumentima uspio jednostavno poljuljati tu Akademiju što daje neku nadu da ipak ta Akademija ima nešto hrvatskog u sebi.

Da je HAZU a ne SAZU.

Na žalost, jer se srame predsjednika Tuđmana kao akademika, jednostavno ga se srame. Valjda sada se i srame što su ga uopće onda izabrali. Mislim, sad ne bi prošao jel' tako?

Evo, zato bi ja pohvalio akademika Pečarića. Ostvario je nešto što je gotovo neizvedivo. Da sruši nekoga koga je razred predložio tj. tvrdio da zaslužuje biti akademik. Znači čestitam mu na tome.

Zapravo ja ne idem inače na promocije knjiga, a kad su o Tuđmanu onda sam u zadnjem redu, ali ovdje sam došao baš da se vidi da u Akademiji ima ljudi koji vole Hrvatsku državu.

I tako je bivši ministar znanosti sve napravio na pitanju ovog (ne)izbora podjelu na one koji vole i one koji ne vole Hrvatsku. Zapravo je na drugačiji način izrekao tvrdnju hrvatskog književnika akademika **Petara Šegedina** kako je bio iznenađen spoznajom da ima toliko onih koji - kako je izričito rekao - tako strasno mrze svoj narod.

Ovo sam više puta citirao u mojim knjigama već više od 20 godina.

Na Internetu imamo konačno i to kako izgleda ,umiveno‘ pojašnjenje 'povjesničara – Uklanjatelja'.

Ja sam od autora članka dobio tekst moje izjave. Ono što nije u tekstu iz moje autorizacije ja ću dodati velikim slovima. Neke druge razlike u odnosu ne tiskani članak neću komentirati jer ih je u ovom tekstu autor uvažio.

Uostalom moramo mu čestitati jer je natjerao 'povjesničara – Uklanjatelja' da ipak po prvi put pokuša objasniti taj svoj čin koji su uporno ignorirali mnogi autori. Možda će vremenom shvatiti i da nije hajka kada o nečemu pišeš tako da onaj o kome pišeš može odgovoriti, ali ovo s Makovićem i sudjelovanjem svih medija to jesti. Ili kako je komentirao tekst Mladena Pavkovića don Anđelko Kaćunko:

“Budući da su mu (Makoviću, JP) sva HAZU-vrata zatvorena ovih dana naslikava se po svim medijima - izkače čak iz svih pašteta i ribljih konzerva...”

ANDRIĆ JE TREBAO POSTATI AKADEMIK, ALI MU JE NA PUT STAO PEČARIĆ, POSVAĐALI SU SE ZBOG TUĐMANA. I SVE JE KRENULO NIZBRDO

PIŠE PETAR ČIKEŠ

16. rujna 2024.

/Cropix

Povjesničar umjetnosti Zvonko Makovića odlučio je istupiti iz članstva HAZU-a. Među razlozima koji su ga ponukali na taj potez posebno je zanimljiv slučaj "Pečarić vs Andrić".

Na jednoj strani imamo Stanka Andrića, povjesničara i književnika koji je diplomirao latinski i francuski jezik i književnost na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, a doktorirao na Odsjeku za srednjovjekovne studije Srednjoeuropskog

sveučilišta u Budimpešti. Zaposlen je u Hrvatskom institutu za povijest (HIP). Predmet njegovih znanstvenih interesa ponajviše je srednjovjekovna povijest Slavonije.

Na drugoj strani stoji Josip Pečarić, rođeni Kotoranin, koji je diplomirao i magistrirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu. Na istom je fakultetu stekao doktorsku titulu s disertacijom iz matematike pod naslovom "Jensenove i povezane nejednakosti". Nakon uspona Slobodana Miloševića u okolnostima bujanja velikosrpskog nacionalizma Pečarić se preselio iz Beograda u Zagreb.

HAZU stalno proizvodi skandale; samo je jedan od njih uvažavanje mišljenja nekog osobenjaka s vrlo mračnim konotacijama

Kada je ove godine Razred za društvene znanosti predložio Andrića za novog člana akademije, akademik Pečarić se dosjetio jednog Andrićevog teksta u kojem se ovaj protivi davanju naziva Instituta za povijest po Franji Tuđmanu. Bio je to, uz Andrićevo micanje Tuđmanove biste iz prostorije podružnice HIP-a, neoprostiv grijeh zbog kojeg je akademik Pečarić uspio uvjeriti većinu u skupštini akademije da odbije prijedlog razreda za društvene znanosti o primanju Andrića u svoje članstvo.

Akademik Pečarić je poznat kao vrsni matematičar s izraženim interesom za povijest. Nažalost, često pribjegava etiketiranju brojnih političara i znanstvenika kojima pronalazi "antihrvatske" grijehe. U to smo se uvjerili iz kratkog razgovora s akademikom Pečarićem.

Akademik Josip Pečarić
Jakov Prkic/Cropix

– Čim je postao ravnatelj HIP-a (SLAVONSKI BROD, zabavno jer je SA to komentirao, JP), (Stanko Andrić, op.a.) (SLAVONSKI BROD), uklonio je bistu utemeljitelja RH. To nije politika, to je očito nepoštivanje države. To je objavljeno u knjizi koju sam objavio prije izborne skupštine. Ismijavao se Tuđmanu kao

povjesničaru, a argumenti su mu...! Imate moj tekst gdje sam pisao Akademiji u kojoj sam naveo da je on po Scopusu u grupi najslabijih autora s HIP-a. (ANDRIĆ NEMA NITI JEDAN), A ja imam osam tisuća i kusur citata. Jako su mi zabavni ovi napadi nakon Makovićevog izlaska. On sam je potencirao tu priču o Andriću. Oni kažu da Tuđman nije bio dobar povjesničar.

Ja sam davno rekao da je Franjo Tuđman najveći hrvatski znanstvenik, zahvaljujući tome što je bio povjesničar i vojnik te je sinergijom toga stvorio državu. Vjerojatno se ne objavljuje moj govor s izborne skupštine HAZU-a jer svi pokušavaju sakriti zločin uklanjanja biste utemeljitelja RH. Pazite, znate koji je njegov (Andrićev, op.a.) argument, ako damo Tuđmanovo ime institut, onda će biti upitna objektivnost povjesničara koji rade tamo. Koja li glupost, to mu je važnije od činjenice da je on utemeljitelj RH!

Pazite, ja imam objavljenih 1300 radova iz matematike, pa su mi glupa mudrovanja nekih povjesničara koji ne znaju logički razmišljati – odgovorio je uvaženi akademik Pečarić na naše pitanje o uzroku njegovog protivljenja članstvu Stanka Andrića u HAZU-u.

Stanko Andrić
Vlado Kos/Cropix

Andrićeve argumente je nazvao i jednom uvredljivom riječju, a koju ovdje nećemo citirati.

Poprilično žestoke riječi, složit će se, vjerujem, velika većina čitatelja. Za komentar Pečarićevih navoda obratili smo se prozvanom Stanku Andriću. Na "slučaj" uklanjanja biste prvog hrvatskog predsjednika iz prostorija slavonske podružnice HIP-a odgovorio je:

– Čuveni akademik Pečarić me uporno optužuje za "uklanjanje Tuđmanove biste" iz instituta u Slavonskom Brodu, dok sam tamo bio, kako on kaže, "ravnatelj". (Bio sam zapravo u to vrijeme voditelj brodske podružnice, a ravnatelj je u matičnom institutu u Zagrebu.) Mislim da je jedini ispravan način da odgovorim na Vaše

pitanje to da ne vidim zašto se i kako se akademika Pečarića uopće tiče postojanje i smještaj biste Franje Tuđmana u slavonskobrodskoj podružnici Instituta.

S kojim pravom on iznosi takve komesarske "optužbe"? Zašto bismo se na njih uopće morali obazirati? Po mojem sudu, naime, naprosto nije pristojno upletati se na takav način u unutarnja pitanja jedne ustanove u kojoj niste zaposleni, kojoj ne pripadate, u čijem radu ne sudjelujete niti ste odgovorni za rezultate toga rada.

Ako sam tada bio na čelu jedne ustanove, pa makar to bila i samo institutska podružnica, valjda sam imao pravo odlučivati o unutarnjem uređenju prostora te ustanove, sve dok svojim postupcima ne kršim zakone ni statut ustanove, i bez obveze da o tome polažem račune samozvanim inspektorima.

Dakle, ta optužba, kada se malo o njoj razmisli, zapravo je jedna nepristojnost, jedna ordinarna indiskrecija ili da kažemo najtočnije - jedan bezobrazluk. Ja bih, naravno, mogao do u potankosti iznositi kako je to išlo s Tuđmanovom bustom u brodskom institutu, ima u tom slučaju elemenata za crnohumornu pripovijetku ili možda za neku komedijicu u brešanovskom stilu, ima i potencijala za neku malo širu društvenu "didaktiku"... Ali mislim da je ipak najpreče i najvažnije dati odgovor kakav sam sada dao – rekao je prozvani povjesničar.

Naš sugovornik je potkraj 2019. godine objavio na portalu Historiografija.hr kritički intoniran esej o inicijativi da se Hrvatski institut za povijest, u kojem radi, nazove po Franji Tuđmanu. O ideji da znanstveni instituti dobivaju imena po državicima ni danas ne misli ništa pozitivno.

– Svoje mišljenje o tome iznio sam kao komentar jedne konkretne inicijative, koja je kao javni prijedlog došla od skupine razmjerno dobro poznatih osoba - devet akademika, među kojima nije bilo nijednog povjesničara, i troje profesionalnih povjesničara u mirovini.

Najprije sam o tome napisao članak za strukovni internetski portal, a zatim, nakon određenih reakcija, i prošireni esej za stručni časopis koji ste spomenuli. Tu sam pokušao pokazati zašto taj prijedlog smatram neutemeljenim i promašenim, pa čak i "protuznanstvenim". Pokušat ću prepričati svoj glavni argument.

Vjerojatno nema spora o tome da je Tuđman ključni hrvatski političar i državnik u zadnjem desetljeću 20. stoljeća, koje je jedno od zaista prijelomnih razdoblja hrvatske povijesti. Bio je, uz ostalo, i povjesničar, makar i naknadno priučeni, te prvi direktor "jugokomunističkog" preteče današnjeg Hrvatskog instituta za povijest, no sve je to u debeloj sjeni njegove političke uloge u zadnjem desetljeću njegova života, uloge za koju se cijelog života, znajući i ne znajući, pripremao.

Kao takav, Tuđman je neizbježna i vrlo važna tema za istraživače novije hrvatske povijesti. Ta je zadaća, svakako, i pred povjesničarima u Hrvatskom institutu za povijest, koji je najveća javna ustanova te vrste u zemlji. Podrazumijeva se da povjesničari svoj posao nastoje raditi objektivno i nepristrano i da žele raditi bez pritisaka i tabua te slobodno objavljivati sve rezultate i zaključke do kojih dođu.

Zagrebačko sjedište Hrvatskog instituta za povijest u kojem je zaposlen Stanko Andrić

Darko Tomas/cropix/Cropix

A imenovanje ustanove prema nekoj povijesnoj osobi neminovno uspostavlja poseban odnos prema njoj, manje ili više kulturni. Postavlja se time okvir za razna usmjeravanja i pritiske, ohrabrivanja i obeshrabrivanja, za cenzuru i autocenzuru. Sve je to posebno izraženo u odnosu politike i znanosti. I još izraženije u odnosu politike i povijesne znanosti, koja se hoćeš-nećeš, izravno ili neizravno, uvijek bavi politikom i političkim osobama iz prošlosti.

Zato ustanove u znanosti općenito ne treba nazivati prema političarima i političkim osobama, a povjesničari pogotovo ne bi trebali na svojim "cimerima" isticati imena likova i junaka svojih pripovijesti s fusnotama. Oprostivo je ako se koji povjesničar zaljubi u osobu koja je predmet njegova dugogodišnjeg bavljenja, ali takve individualne zanesenosti ne treba pretvarati u institucijska gesla.

Meni se sve to čini dosta logično i jasno, pa ne mogu zamisliti da je ona inicijativa za imenovanje instituta motivirana brigom za boljitak znanosti. Njezini su motivi politički ili politikantski, a posljedice toga što zazivaju autori tog prijedloga bile bi loše za znanost i, konkretno, znanstveni profil Instituta.

Uostalom, da se u hipotetičkom institutu nazvanom po Tuđmanu ne bi moglo slobodno istraživati i pisati o Tuđmanu zorno pokazuje, barem meni, sve što sam iskusio kao negativnu reakciju na moj relativno bezazlen kritički komentar spomenute inicijative. Reakciju kojoj se sada pridružila i HAZU. Što bi tek bilo kad bi na red došla ozbiljnija pitanja vezana za Tuđmana – veli Andrić.

Prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman
/Slobodna Dalmacija

Na pitanje pogađaju li ga optužbe koje se upućuju na njegov račun, Andrić odgovara:

– Ne pogađaju me nimalo te optužbe. Mogu odgovoriti da mi nije jasno po čemu bi akademik Pečarić bio mjerodavna instanca koja ocjenjuje kvalitetu, uključujući i citiranost, bilo kojeg povjesničara, pa tako i povjesničara kandidiranog za članstvo u HAZU.

U redu, taj član Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti pročitao je jedan moj tekst, očito jedini od svega što sam napisao, koji mu se nije nimalo dopao te je odlučio da mi neće dati glas na skupštini HAZU gdje se o novim članovima glasa tajno.

Nije mi to ništa posebno iznenađujuće. Dok se pripremala moja kandidatura, pa se doznalo da akademik Pečarić panično alarmira članstvo zbog mogjeg napisa o Tuđmanu i imenu Instituta, napisao sam u emailu mojem predlagatelju: "Jasno mi je da će akademikima koji pročitaju taj moj tekst trebati malo širine i neusukanosti

duha e da bi podigli ruku 'za' moju kandidaturu"... Jako bi me ugodno iznenadilo da se takve širine duha našlo kod svih.

Umjesto toga, dogodilo se pomalo neugodno iznenađenje, a to je činjenica da je Pečarić uspio skupštini "nametnuti temu" i uvjerljivo zasjeniti mišljenje malobrojnih Akademijinih povjesničara. Pečarićevi su istomišljenici i sličnomišljenici u HAZU odnijeli glasačku pobjedu.

Većina skupštine prihvatila je njegove argumente i u tajnom glasanju dezavuirala mišljenje povjesničara koji su me kandidirali i Razreda za društvene znanosti koji je gotovo jednoglasno podržao moju kandidaturu. Nije se pritom povela rasprava kakve na vijećima ustanova obično nastanu kada se pojavi takva neobična situacija. Ili se možda netko javio za riječ, ali je predsjedništvo reklo "idemo dalje, nemamo vremena..."?

Ukratko, ne vidim puno smisla u tome da ja sada objašnjavam kako je moj historiografski opus vrijedan unatoč protuargumentu kojim akademik Pečarić maše već mjesecima. Predlažem da to pitanje, zašto misle da je moj rad na polju povijesne znanosti vrijedan članstva u HAZU, uputite povjesničarima ili drugim humanističkim znanstvenicima u Razredu za društvene znanosti koji su me predložili i podržali – zaključio je Stanko Andrić.

Ideje i mišljenja koje je iznio povjesničar Andrić su očito duboko odbojne akademiku Pečariću i većini u Skupštini HAZU-a, pa će njegovo članstvo u Akademiji morati pričekati neka druga vremena.

<https://slobodnadalmacija.hr/vijesti/hrvatska/andric-je-trebao-postati-akademik-ali-mu-je-na-put-stao-pecaric-posvadali-su-se-zbog-tudmana-i-sve-je-krenulo-nizbrdo-1419119>

HODOČASNIK / MARKO PERKOVIĆ THOMPSON, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.

'THOMPSONOV BIOGRAF'

MLADEN PAVKOVIĆ:

"Ali, zar i Thompsonu ne zabranjuju koncerte i ne skaču poput „majmuna“ kad on komentira ono što pjeva? Da je partija na vlasti već bi ga uhitili i zatvorili, baš kao i njegova biograf, akademika Josipa Pečarića!"

Mladen Pavković / 30 Ožujak 2025

PREDLAŽEMO HRVATSKOJ RADIOTELEVIZIJI (HRT) DA IZRAVNO PRENOSI THOMPSONOV DOMOLJUBNI KONCERT, GLEDANOST ZAGARANTIRANA!

Što je sad ovo? Tijekom samo jednog dana u Zagrebu je rasprodan koncert Marka Perkovića Thompsona, koji će se održati početkom srpnja! Za samo šest sati prodano je oko 130 tisuća ulaznica. Da ih je bilo, u narednih šest sati prodalo bi se još najmanje toliko! To mogu samo svjetske zvijezde!

S druge pak strane, ovih dana održan je Porin, gdje su se kapom i šakom dijelile nagrade „najboljim“ pjevačima i pjesmama. Thompson je bio nominiran u tri kategorije. Nije dobio ni jednu. Nagrađeni su uglavnom „hopa-cupa“ pjevači. Glazbena skupina Bare i plaćenici dobili su Porina i nisu željeli ni uzeti ovu nagradu, već su nekakav „kipić“ ostavili organizatorima za „dugo sjećanje“! Porina su dobili mahom i oni koji mogu napuniti i Arene (ako podijele pola karata).

Inače, razlog što hrvatskog branitelja, skladatelja, tekstopisca i pjevača Marka Perkovića Thompsona ne vole njegove kolege (svaka čast iznimkama) je i taj što na estradnoj sceni ima uspjeha kao svi hrvatski i tzv. regionalni pjevači zajedno! To mu, kao prvo, malo tko može oprostiti, tim prije što hrvatski jal nema granica. Drugo, ne mogu mu oprostiti što je bio hrvatski dragovoljac Domovinskog rata, a treće što pjeva o ljubavi, Domovini i Bogu. Istina, da pjeva samo o ljubavi ostavili bi ga na miru, jer danas svaka „šuša“ izvodi srcedrapajuće pjesme ala „*Otišo si, sarmu probo nisi, kuće laje, a ja mislim ti si*“.

Samo i jedino na nastupima ovog hrvatskog glazbenog umjetnika na prepunim stadionima ili dvoranama vijore se hrvatske zastave, odnosno tijekom cijelog njegovog nastupa brojna publika zajedno s njim diše, kako je i Hrvatska disala 1991. Neki su tu priču, poglavito ekstremni ljevičari, proglasili „ustaškim folklorom“. **Kosa im se diže kad vide tu razdraganu masu koja zajedno s njim, kao u transu, gromoglasno pjeva – ... „Čujte srpski dragovoljci, bando četnici/Stići će vas naša ruka i u Srbiji/ Stići će vas Božja pravda, to već svatko zna/ Sudit će vam bojovnici iz Čavoglava/ Slušajte sad poruku od Svetog Ilije/ Nećete u Čavoglave, niste ni prije/ Oj Hrvati, braćo mila/ Hrvatska vam zaboravit neće nikada/.**

Ta pjesma s nazivom „Bojna Čavoglave“ pjevala se u hrvatskom obrambenom Domovinskom ratu, a pjeva se i danas. Mnogi misle da je riječ o narodnoj pjesmi, toliko je popularna. Međutim, ta pjesma počinje s uzvikom – „Za dom spremni!“ Ekstremnim ljevičarima to ne odgovara. U tom su pozdravu „prepoznali“ uzdizanje Nezavisne Države Hrvatske (NDH)!? Nu, da budemo na čisto, ne smeta njih toliko taj uzvik koliko ih smeta cijeli tekst pjesme, koji je bio „razarajući“ na početku srbijanske agresije, isto kao što je i danas.

Kakve veze ima Thompson, koji je rođen 1966. s NDH? Niti se on borio niti se bori za ovu državu, već se čitav njegov umjetnički opus odnosi isključivo na obranu hrvatske države. A to što im tobože, i to u pjesmi, smeta uzvik Za dom – spremni nije ništa drugo nego – pričam ti priču! Kažu da se tako govorilo i u Nezavisnoj državi Hrvatskoj, što je točno. Ali, to se isto tako moglo čuti i na početku Domovinskog rata, kada to, gle čuda, nikoga nije smetalo. Što nisu tada pripadnicima HOS-a, među kojima je bio i ovaj velikan iz Čavoglava, zabranjivali da se bore i ginu s tim uzvikom? Gdje su tada bili ekstremni ljevičari, tobože borci za mir i pravdu?

Srbijanski zlotvori su nakon okupacije Vukovara hodali ulicama i pjevali: „Slobodane, šalji nam salate, bit će mesa, klat ćemo Hrvate!“ Kad ste čuli da je netko protiv toga protestirao, ili kad ste čuli ili čitali da su pjevači te pjesme uhićeni i osuđeni?

Komunisti su nakon II. svjetskog rata od partizana preuzeli pozdrav „Smrt fašizmu-sloboda narodu“. Taj pozdrav godinama se nalazio na svim važnijim dokumentima Saveza komunista, Udbe, ali i drugih javnih institucija. I kad su nevine Hrvate nakon toga rata slali na robije, od Golog otoka do Stare Gradiške, ili kad su ih ubijali, masakrirali i zatrpavali u masovne grobnice, uvijek su to činili s pozdravom – „Smrt fašizmu-sloboda narodu“!

Mnogi bi danas da Marko Perković Thompson ne pjeva to što je pjevao u vrijeme Domovinskog rata. To bi isto tako bilo da partizanima (kojih još uvijek ima kao šipak koštica!) zabranite pjevati:...“*Lijepo ti je druga Tita kolo/ takvo kolo, ko ga ne bi volo!/Igraju ga mladi partizani/partizani-zeleni jablani!/ I sa njima mlade partizanke, partizanke, omorike-tanke!/ Crvena zvijezda na kape im pala/svjetlost sunca puške obasjava/ A iz grudi pjesma se vije/ Druže Tito, naše najmilije!*“.

No, dok ovom velikom glazbeniku, za kojeg je i jedan Ivan Aralica rekao da je genije, ljevičari i uglavnom oni koji nisu voljeli i ne vole Hrvatsku, zamjeraju izraženo hrvatsko domoljublje (oni to zovu „ustaštvom!?“) Srbi su za vrijeme i nakon Domovinskog rata bez problema roždali: „**Što se ono na**

Dinari sjaji/ Đujićeva kokarda na glavi/Sa Dinare svanut će sloboda/Donijet će je Momčilo vojvoda.“/.

To su javno pjevali i pravoslavni popovi, a da čak ni pupovci u tome nisu vidjeli ništa sporno!

Thompsonovu glazbenu sudbinu možemo na neki način usporediti s onom Vice Vukova (3.8.1936.-24.9.2008.), nekadašnje zvijezde hrvatske estrade, kojem u vrijeme komunizma nisu mogli oprostiti što je pjevao hrvatske domoljubne pjesme. Nu, da je samo pjevao, to bi mu možda još i progledali kroz prste, ali on se, zamislite, usudio javno i komentirati to što pjeva, a preko toga Tito i partija nisu mogli prijeći. Prvi su se, kao i u svezi Marka Perkovića, počeli javljati bivši partizani, odnosno komunisti ili bolje rečeno ekstremni ljevičari, kojima je jedini zadatak satrti sve što hrvatski diše. Vrijeđali su ga i blatili po medijima, a nakon toga počeli zabranjivati koncerte. Nije mu preostalo ništa drugo nego otići u inozemstvo, gdje su mu također srbijanske struje onemogućavale nastupe. U Hrvatsku se vratio tek 1989. (Šteta što se ubrzo nakon toga priklonio SDP-u!)

Ali, zar i Thompsonu ne zabranjuju koncerte i ne skaču poput „majmuna“ kad on komentira ono što pjeva? Da je partija na vlasti već bi ga uhitili i zatvorili, baš kao i njegova biografa, akademika Josipa Pečarića!

U svom novom hitu ovaj veliki glazbenik pjeva „**Ako ne znaš, mило moје, što je bilo, upitaj heroje“!**

No, s obzirom da se ovaj koncert u srpnju na zagrebačkom Hipodromu može usporediti s gostovanjima pojedinih svjetskih glazbenika, predlažemo Hrvatskoj radioteleviziji (HRT) da ga izravno prenosi, pa da vide i pojedine tzv. regionalne „zvijezde“ što je koncert, što su pjesme, što je organizacija i što je pjevač!

Mladen Pavković,

predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata91. (UHBDR91.)

<https://www.hia.com.hr/blogbusters/item/44170-predlazemo-hrvatskoj-radioteleviziji-hrt-da-izravno-prenosi-thompsonov-domoljubni-koncert-gledanost-zagarantirana>

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinosa u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1716, citata: 25658, H-index: 56;

MathSciNet: publikacija: 1.388, citata: 7.392, H-index: 29;

Scopus: publikacija: 848, citata: 8672, H-index: 40;

WoS: publikacija: 847, citata: 7641, H-index: 36.

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa: J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi“ dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

Glavni urednik je i novog časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“. Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

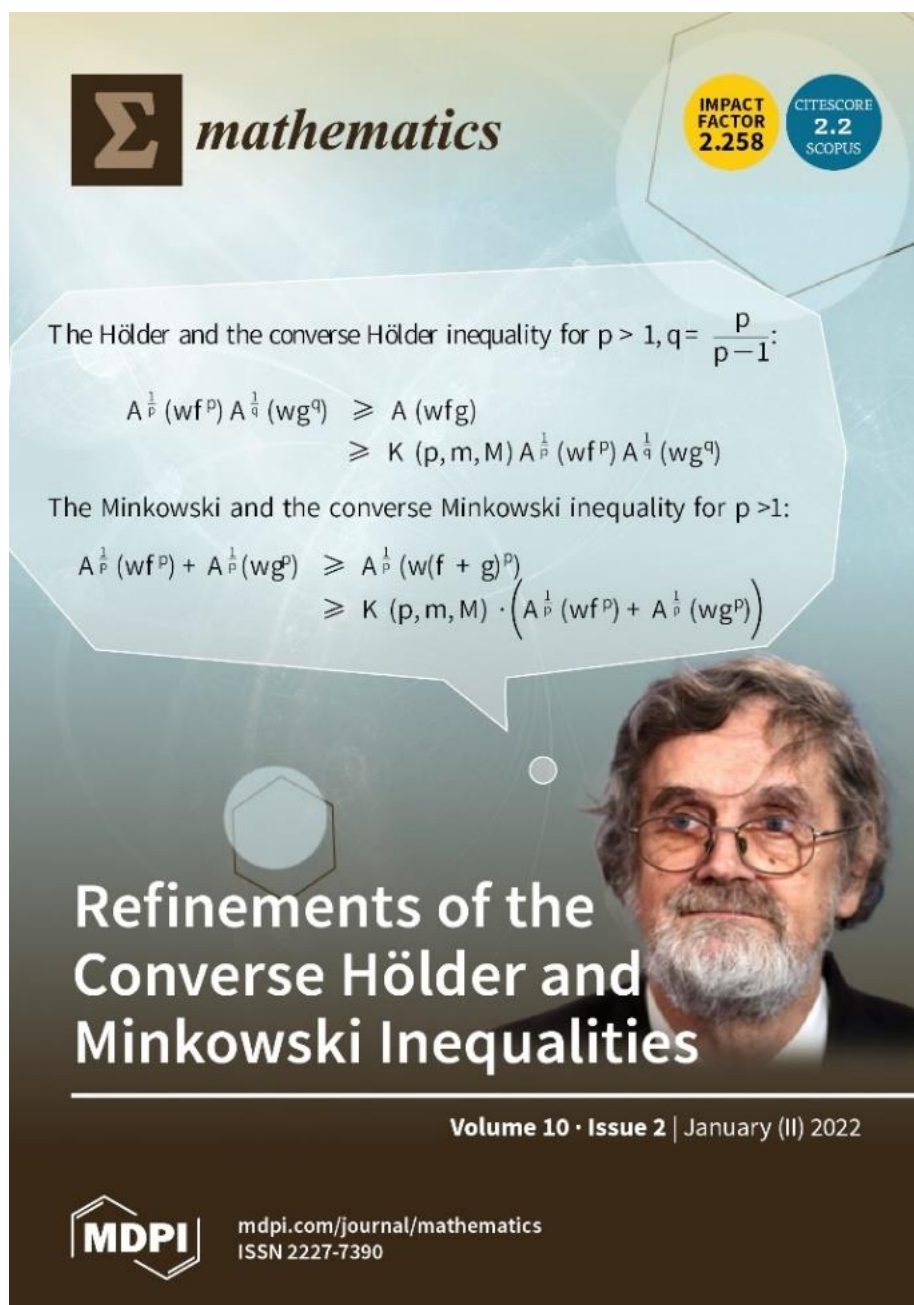
Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana.

Σ mathematics

IMPACT FACTOR 2.258 CITESCORE 2.2 SCOPUS

The Hölder and the converse Hölder inequality for $p > 1, q = \frac{p}{p-1}$:

$$A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q) \geq A(wfg) \geq K(p, m, M) A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q)$$

The Minkowski and the converse Minkowski inequality for $p > 1$:

$$A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) \geq A^{\frac{1}{p}}(w(f+g)^p) \geq K(p, m, M) \cdot \left(A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) \right)$$

Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Volume 10 • Issue 2 | January (II) 2022

MDPI [mdpi.com/journal/mathematics](https://www.mdpi.com/journal/mathematics)
ISSN 2227-7390

Cover Story

Article: Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošanec

Mathematics 2022, 10(2), 202; doi:10.3390/math10020202

<https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2>

Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru. Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.*

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Ovo mu je 225. publicistička knjiga.

27. 5. 2025.